

*"Trong lây này phải tìm ra cánh cửa xanh,
nếu không chắc chắn sẽ chết."*

Cánh cửa xanh

HỒNG NGƯNG TỬ

PHIÊN BẢN
THÔNG BÁO

PHIÊN BẢN
THÔNG BÁO

CÁNH CỬA XANH

**Ebook được làm với mục đích chia sẻ phi lợi nhuận
Ebook chưa được sự đồng ý của tác giả và NXB**

Tác giả: Hồng Nương Tử

Người dịch: Nguyễn Thanh An

NXB liên kết: NXB Hồng Bàng

Số trang: 334

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Khổ sách: 13x20.5

Giá bìa: 65.000 đồng

Năm Xuất Bản: 07/2012

**Type: Zumi Nguyen, Jasmine Field, Narcissi White, Âu Dương Nhược
Thần, Hoathanh Nguyễn, Ngân Nguyễn, LY Judy, Vu Dinh, Trang
Pham Quynh, Thùy Dương Nguyễn Thị, Hanh Nga, Hoài Thương, Cẩm
Ninh Trâm**

Ebook:

Lạc Uyên – một cô gái xinh đẹp vừa tốt nghiệp đại học vốn có một cuộc sống yên bình tươi đẹp nhưng sau một cơn ác mộng tất cả đã hoàn toàn thay đổi. Cô bị vướng vào một lời nguyền đáng sợ, trong 7 ngày phải tìm được cánh cửa xanh. Kể từ đó hàng loạt những sự kiện kì bí vây quanh cuộc sống của Lạc Uyên. Một xác chết bất ngờ xuất hiện khi cô đang bơi trong bể. Sự xuất hiện của một bà lão bí hiểm chuyên dọn dẹp vệ sinh vào ban đêm. Một người chàng trai với vẻ ngoài hoàn mỹ nhưng ẩn sau vẻ đẹp đó là tính cách bệnh hoạn trái ngược. Một người bạn cũ lâu năm không gặp lại bị mất tích một cách bí ẩn sau cuộc hẹn với chàng trai kỳ lạ kia... vòng luân hồi sinh tử, những thù hận, khao khát trả thù điên loạn, chân tướng mọi việc cứ mập mờ

ẩn hiện khiến người đọc khó lòng tin được ... cánh cửa xanh ở đâu? Thân phận thật sự của bà lão kì lạ là gì? Chàng trai bí ẩn kia có liên quan gì đến việc mất tích của bạn cùng phòng Lạc Uyên? Tại sao lời nguyện lại rơi vào Lạc Uyên? Những sự việc linh dị, kỳ bí lần lượt được vẽ lên dưới ngòi bút đầy ma lực của tác giả khiến độc giả bị lạc vào một thế giới hỗn độn, không gian và thời gian trái ngược cứ lặp đi lặp lại, vẩn vút tâm trí. Một cuốn tiểu thuyết kinh dị cuốn hút độc giả đến tận trang sách cuối cùng.

Mục lục

Mở Đầu

Chương 1: Trở về giữa đêm khuya

Chương 2: Gặp ma

Chương 3: Tiếng khóc

Chương 4: Đại sư

Chương 5: Ác mộng

Chương 6:

Chương 7: Mù

Chương 8: Vũ hội

Chương 9: Chữa mắt

Chương 10: Cầu tiên

Chương 11: Xe tang

Chương 13: Cuộc viếng thăm lúc nửa đêm

Chương 14: Sống một mình

Chương 15: Phòng tranh

Chương 16: Đoạn tuyệt tình yêu

Chương 17: Kéo dài mạng sống

Chương 18: Mê

Chương 19: Rơi xuống giếng

Chương 20: Tiền duyên

Phần kết

Mở Đầu

“Năm tháng đã trôi qua tự lúc nào, biết bao nhiêu chuyện đã qua đi, tòa nhà nhỏ đêm qua lại nổi gió đông, nhìn ánh trăng sáng mà chợt chạnh lòng nhớ đến quê hương.”

Một cô gái xinh đẹp đứng bên giếng nước trong sân chính, mặt mày thanh tú, không hề trang điểm, ăn vận đơn giản, đang vung tay bên giếng nước luyện hát, ngón tay búp măng mười ngón thon nhỏ, trắng trẻo mịn màng đang xòe ra.

Dưới ánh trăng vẫn còn thoáng thấy vết đỏ trong lòng bàn tay, đó là dấu tích do sáng nay bị sư phụ dùng thanh gỗ đánh cho sưng tấy, bây giờ vẫn còn đau thấu tim gan.

Sư phụ vô cùng nghiêm khắc, bởi người chết đói trong năm thiên tai rất nhiều, có thể giành giật được miếng cháo loãng trong gánh hát này coi như đã được ông Trời để mắt tới rồi, ai còn dám cãi lại? Cô từng rơi nước mắt, oán trách người làm cha làm mẹ nhẫn tâm kia đã đem cô đến địa ngục trần gian này. Năm tháng qua đi, ngày càng thấy giống như rơi vào mạng nhện dù có đấu tranh cũng vô ích, cho nên thôi đành chấp nhận số phận.

Sân kịch viện vắng vẻ tĩnh mịch, các sư huynh, sư muội khác đều đã đi hát ở phủ nhà họ Lý, chỉ còn một mình cô, vì hôm nay trong lúc tập luyện đã hát sai một câu thoại nên bị sư phụ phạt ở nhà trông đại viện. Kịch viện này chỉ là một khu đồ nát, nhưng công viện sâu hun hút, lại vào lúc cuối thu, không thắp được đèn dầu, đành phải mượn ánh trăng đứng bên giếng nước để luyện thanh. Kinh kịch đều coi trọng việc luyện giọng bên những chỗ có nước, nhưng sự thực là cô không dám vào phòng, bởi trong đó đã có mấy diễn viên treo cổ tự tử vì không chịu nổi sự đày đọa do bị đánh đập quá tàn nhẫn rồi.

Gan cô có to đến mấy cũng không dám ngồi chờ trong phòng một mình, ở đây hát đi hát lại, vừa hát vừa tự xót thương cho số phận của mình, nước mắt rơi lã chã, ánh trăng mờ nhạt, ngược mắt nhìn trời, thầm nghĩ có thể ngày mai là một ngày mưa.

Cô tập trung hát mà không hề phát hiện trên hành lang xuất hiện một bóng người, từ từ di chuyển đến bên cạnh, không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Bóng người kia vẫy tay, lúc đó cô chỉ cảm nhận được một luồng gió thổi

sau gáy rồi ngã nhào xuống nền đất cạnh giếng nước, bất tỉnh nhân sự.

Bóng người tìm ra một vật gì đó trên người cô, giấu vào ngực mình. Sau đó nhanh chóng ôm cô gái đó ném vào giếng nước. Toàn bộ tấn thảm kịch chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Cô gái kia vốn không hề động đậy, nhưng trong giây phút rơi xuống giếng thì đột nhiên mở mắt, bản năng sinh tồn bảo cô một tay nắm lấy thành giếng, năm ngón tay bám chặt vào đất bùn trên thành giếng, con người mở to hết cỡ, sau đó chợt thấy một đôi mắt dưới ánh trăng mờ mờ, rồi chỉ nghe thấy cô gái kia hét lên một tiếng: “Là anh?!” Sự đau buồn trong lời nói còn thấm thiết hơn cả cái chết.

Âm thanh kia còn chưa kịp dứt đã thấy bóng người kia vung dao lên, lưỡi dao sắc lẹm. Chẳng biết là nguồn sức mạnh nào cuối cùng đã chém đứt rời cánh tay, một tiếng kêu thống thiết vang lên, người rơi xuống giếng, không còn động tĩnh gì nữa, còn bàn tay kia vẫn cố chấp bám vào thành giếng, máu chảy ra từ kẽ móng tay bị chặt đứt, nhuộm đỏ miệng giếng vốn đen xì, máu đỏ thấm vào lòng đất cũng trở nên đen ngòm.

Người kia đẩy cánh cửa gỗ ra, bên trong có một bàn trang điểm rất lớn, chiếc gương đặt trên đó phản chiếu một bóng người với bàn tay đầy máu, đó là một người đàn ông tuấn tú, sắc mặt nham hiểm bất định, đang soi gương tỉ mỉ trang điểm lại cho mình. Hắn ta tự chải tóc, tự chỉnh trang lại khuôn mặt mình, sau đó khẽ trề môi, tiếp đó nở một nụ cười xảo quyệt đầy

Người trong gương ngây thơ hồn nhiên, không kỳ dị mà đáng yêu, mặt mũi tuấn tú. Hắn cầm thỏi son trên bàn, đứng trước gương cẩn thận tô son, bất chợt gió thổi vào tấm rèm cửa màu hồng phấn, trong gương xuất hiện một hình ảnh kỳ dị.

Trên nền màu hồng phấn, trong ánh đèn mờ ảo, một người đàn ông ông ọo giờ những ngón tay búp măng cầm thỏi son, động tác yếu điệu, thoa lên môi, từng lớp từng lớp son, đỏ tươi như máu chảy.

Sau khi trang điểm xong, người trong gương từ từ xoay người, mở chiếc hòm gỗ, lấy ra bộ trang phục... trang phục biểu diễn lộng lẫy, mặc xong lại đem đồ vật lấy từ trên người cô gái kia mở ra dưới ánh đèn, đó là một đôi giày thêu màu đỏ. Các cô gái khuê các đều thích giày thêu, mặt giày làm bằng lụa, khi sờ vào vô cùng dễ chịu, có điều vẫn chưa thêu xong. Anh ta xỏ vào chân, tuy hơi nhỏ nhưng cũng khá đẹp, viền hoa sen tượng trưng cho sự may mắn, còn có cả đôi chim uyên ương ở hai bên, khi ghép lại thì tạo thành một đôi.

Bàn tay người đàn ông kia xoa nhẹ lên đôi giày thêu màu đỏ, giống như đang chạm lên môi của cô gái mình yêu thương nhất, bàn tay khẽ run rẩy, một giọt nước rơi xuống, lẽ nào là nước mắt?

Chương 1: Trở về giữa đêm khuya

Mỗi lần Lạc Uyên nhớ lại đêm đó, cô vẫn còn cảm thấy như nghẹn thở, đó là ngày đầu tiên Sở Anh chuyển chỗ ở.

Buổi sáng hôm ấy cũng bình thường như mọi ngày, không có bất cứ điềm báo khác thường gì, ánh nắng tỏa ra mùi thơm nhẹ nhàng của những ngày đầu hè, dưới tòa nhà vắng lại tiếng ô tô chạy qua chạy lại nhộn nhịp, có người bán rong đang rao bán: “Tào phớ đây, tào phớ nóng hổi đây”.

Lạc Uyên còn nhớ Sở Anh từng đứng bên cửa sổ, ánh mặt trời chiếu lên lớp lông tơ mịn màng trên khuôn mặt cô, ánh mắt trong veo như mắt con trẻ. Họ là bạn học thời đại học, lại cùng trúng tuyển vào một công ty, hai người thuê chung một căn hộ tập thể, tuy không rộng nhưng giá rẻ.

Nhưng một số chuyện luôn chậm chậm thay đổi, ví dụ như, mỗi người đều phải trưởng thành, tiêu chí trưởng thành của Sở Anh là bắt đầu sử dụng mỹ phẩm, môi phải tô đỏ, lông mày phải tỉa nhỏ, trên khuôn mặt xinh đẹp như ngọc lúc nào cũng rạng rỡ ánh hào quang, Lạc Uyên biết ánh hào quang đó là ánh hào quang của t

Sở Anh đang yêu nên muốn chuyển chỗ ở, nhưng lại ngoan cố nhất định không cho Lạc Uyên biết bạn trai mình là ai. Lạc Uyên nghĩ chắc là do Sở Anh xấu hổ, cho đến ngày sau khi Sở Anh mất tích, cô mới bắt đầu suy nghĩ về chuyện này.

Ngày Sở Anh dọn đi là ngày đầu tiên Lạc Uyên về nhà một mình lúc đêm khuya, cảm giác trống trải, cô đơn cứ từ từ bủa vây.

Lúc này Lạc Uyên mới thực sự cảm nhận được việc sống một mình buồn tẻ biết bao, không chỉ buồn mà còn rất sợ. Lúc về đến căn hộ thì đã gần mười một giờ đêm. Cô vừa nhìn đồng hồ vừa lao vào thang máy, cô có cảm giác giống như mình đã giẫm phải vật gì đó, nhấc chân lên nhìn thì ra là một đôi giày. Cô nghĩ có lẽ là giày của ai đó bỏ quên! Nhưng ai có thể quên giày ở chính giữa thang máy cơ chứ?

Đó là một đôi giày cưới màu đỏ mà các cô gái hay đi lúc dự đám cưới, nhìn cũng biết rất đắt, là hàng thêu bằng tay, mặt giày làm bằng lụa, có điều vẫn chưa thêu xong, nhưng cũng có thể cảm nhận được sự tinh tế của người thợ thêu, một viền hoa sen xung quanh, hai con chim uyên ương nổi trên mặt lụa màu đỏ hợp thành một đôi. Chỗ gót giày còn chưa ghép xong. Loại giày này ở bên ngoài không có mà nếu có bán chắc giá cũng chẳng dưới mấy vạn.

Cô bất giác ngồi xuống, tò mò muốn chạm vào đôi giày kia. Cách để giày rất kỳ lạ, như thể có ai đó đang đứng ở giữa thang máy. Cô quả thực rất thích người thêu đôi giày này, cũng thích cả màu sắc của nó nữa.

Lạc Uyển đối mặt với sự căm dỗ, nhưng với kỷ luật nghiêm khắc tự đặt ra cho bản thân bao nhiêu năm nay khiến cô loại bỏ ý nghĩ nhặt đôi giày này.

Thang máy vừa dừng, cô liền vội chạy ra, không quay đầu lại, lao đến mở cửa căn hộ của mình. Nhưng nếu cô quay đầu lại sẽ nhìn thấy cánh cửa thang máy bằng thép không gỉ hàng ngày kia hôm nay đã đổi sang màu khác, một màu xanh ngọc, giống như một đầm nước mùa xuân, bên trong không biết chứa đựng bao nhiêu câu chuyện, bao nhiêu cảm xúc, nhưng Lạc Uyển chỉ cảm thấy đầu bỏ chạy mà không ngoái đầu lại.

Mang theo tâm sự không thể nói rõ được này, cô lên giường, nghĩ lại toàn bộ chuyện kỳ lạ xảy ra ngày hôm nay, nghĩ, nghĩ mãi cho đến lúc cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Một ngày làm việc vất vả khiến sức lực của cô bị vắt kiệt, cô ngủ chập chờn không yên.

Lạc Uyển không biết tại sao mình lại như giật mình tỉnh giấc, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô phát hiện một chiếc giày hoa thêu màu đỏ hình như đang kê lên gối, cách mặt mình chỉ vài milimet, hơn thế nữa nó đã giẫm lún sâu xuống gối, một chiếc khác lại đang bước qua người, giẫm lên một bên tay, giống như có người đang cười lên cơ thể cô.

Có một giọng nói lọt vào tai cô: “Tìm cánh cửa xanh, trong vòng bảy ngày, tìm cánh cửa xanh, trong vòng bảy ngày”.

Sợ quá, Lạc Uyển vội ngồi bật dậy thét lên một tiếng, rồi mở to mắt nhìn, xung quanh không có gì cả, thì ra chỉ là một giấc mơ.

Cô thâm cười sự nhát gan của mình, sau đó chạy chân trần đến bật đèn, có điều đúng vào lúc cô đứng dậy, chiếc váy ngủ vừa kéo lên, chợt xuất hiện hai bàn tay thò ra từ dưới gầm giường. Bàn tay đó giữ chặt đôi dép lê, mỗi tay giữ một chiếc, giống như người chơi trò bịt mắt bắt dê ẩn trốn dưới gầm giường, giữ chặt đồ chơi, không cho người khác cướp đi.

Chương 2: Gặp ma

Do đêm ngủ không yên, buổi sáng ngủ quá giấc nên suýt chút nữa Lạc Uyên đi làm muộn. Vừa bước vào thang máy của tòa cao ốc, đã thấy Sở Anh đứng bên trong, Lạc Uyên mỉm cười: “Sao cậu cũng đi muộn?”

Sở Anh cũng cười, mặt ửng hồng thẹn thùng.

Cửa thang máy trước mắt sắp đóng lại thì thấy một cái túi chìa vào, đó là một cái túi rất đẹp. Cánh cửa thang máy lại mở ra, đôi giày cao gót xanh bóng bước vào, cuốn theo nó là một mùi hương quyến rũ và một cô gái tóc dài cũng bước vào theo.

“Thẩm Cơ?”, Lạc Uyên và Sở Anh đều há hốc mồm. Lẽ nào Thẩm Cơ – người học cùng đại học với hai người họ cũng đến thành phố này, mà còn cùng làm ở một cao ốc với họ?

Thẩm Cơ nhìn thấy họ, lúc đầu cũng rất ngạc nhiên, nhưng sau đó lấy lại vẻ lạnh nhạt chỉ buông một câu: “Làm nhân viên văn phòng ở công ty nhỏ à? Mà các cậu cũng chỉ có chút bản lĩnh thế thôi”.

Thẩm Cơ này tuy là bạn học cùng đại học với họ, lại ở cùng một khu ký túc, nhưng vì cô ta xinh đẹp, là hoa khôi của trường nên rất ít khi giao thiệp với các bạn nữ khác, mặc dù học cùng nhau bốn năm nhưng cũng không thân.

“Trên đầu cậu là tập đoàn Hoàn Nho? Cậu có biết không?” Thẩm Cơ cười mỉa mai nói.

Lạc Uyên chết lặng nhìn Thẩm Cơ, không phải vì cách ăn mặc của cô ta, chỉ là cảm thấy một người sao có thể khắc nghiệt mãi như vậy chứ. Cũng chính vì điều này mà từ trước đến nay Lạc Uyên chỉ kính nhi viễn chi với Thẩm Cơ mà thôi.

Thang máy đã dừng lại, Lạc Uyên kéo tay Sở Anh ra khỏi thang máy, nhưng nhìn Sở Anh mãi vẫn chưa lấy lại tinh thần, Lạc Uyên có chút khó hiểu.

“Thẩm Cơ lại làm trong tập đoàn Hoàn Nho, tòa cao ốc chỉ là tài sản nhỏ của tập đoàn này, cậu thấy vẻ đặc ý của Thẩm Cơ chưa”, Sở Anh khó chịu nói.

Lạc Uyên khuyên cô: “Chưa biết chừng cô ta chỉ là người dọn vệ sinh trong đó, cậu việc gì phải tức giận”.

Hai người đẩy cửa văn phòng, một ngày bận rộn lại bắt đầu.

“Buổi chiều đi bơi không?”, ông chủ Hoàng hỏi từ phía sau đưa cho Lạc Uyên một vật gì đó, “Chỗ tôi vừa hay có một bộ áo tắm mới, chưa ai mặc cả, vừa vặn cho cô”. Anh ta hình như đặc biệt có cảm tình với Lạc Uyên, nhưng về mặt tuổi tác, anh ta thực sự có thể ngang hàng với bố Lạc Uyên.

Sau khi tan ca, mười mấy người trong văn phòng tập trung lại, hào hứng hò hét: “Đi bơi, đi bơi thôi”.

Các nhân viên cũ đã thuộc lòng đường đến bể bơi ở tầng bốn, rẽ vào phòng thay đồ, Lạc Uyên cũng đi theo. Sau khi thay xong bộ bikini kia cô lại chẳng muốn đi ra, đợi các nhân viên cũ ra hết, cô mới chậm rãi bước từ trong phòng thay đồ ra.

Trên chiếc gương lớn trong phòng thay đồ hiện ra đôi chân dài, cái eo thon nhỏ và làn da ngăm ngăm khỏe mạnh, nhưng điều đáng nói nhất là bộ bikini trên người lúc này lúc mặc vào còn hấp dẫn hơn cả khi không mặc gì, như vậy bảo làm sao người ta dám ra khỏi cửa chứ?

Cô còn đang do dự thì nghe thấy sau lưng có tiếng động, không cần quay đầu lại cũng có thể thấy qua gương phòng thay đồ bên cạnh có người đang thay quần áo. Có điều cánh cửa phòng thay đồ bên cạnh đó vô cùng kỳ lạ, rõ ràng là màu xanh.

Bên ngoài, có người gọi cô, không kịp suy nghĩ nhiều, Lạc Uyên quay đầu mím môi chạy ra.

Lạc Uyên không nói không rằng, chạy thẳng đến bể bơi, cố gắng bơi sâu xuống dòng nước, để tránh ánh mắt người khác soi xét cô giống như quét X quang.

May thay, nước trong bể bơi vô cùng dễ chịu, nhẹ nhàng an ủi tâm hồn bị tổn thương của cô.

Đúng lúc cảm thấy buồn tẻ nhất thì Lạc Uyên nhìn thấy ở phía bên kia cũng có một c, có điều bàn tay của cô gái kia bám chặt vào thành bể bơi, tựa đầu vào thành bể bất động. Lạc Uyên cảm thấy rất kỳ lạ, lẽ nào cô gái kia bị làm sao?

Lạc Uyên bơi đến bên cạnh hỏi: “Bạn bị làm sao vậy?”. Cô gái đó không nói gì, Lạc Uyên định bơi đi nhưng lại cảm thấy có gì đó bất bình thường, khẽ vỗ vào vai cô gái kia, hỏi lại một câu: “Bạn không sao chứ?”. Chỉ thấy cô gái đó giống như một phiến rêu trơn, trong chốc lát từ từ tuột xuống theo mép bể bơi. Nước còn chưa ngập đầu, Lạc Uyên đã vội vàng đưa tay ra nắm lấy vai cô ấy, nhưng cô gái đó trơn giống như một con cá, đã bị chìm xuống nước. Lạc Uyên thấy tình thế không ổn, cô gái này chắc chắn bị bệnh nên đã ngất xỉu trong bể bơi, nếu không được cứu thì sẽ mất mạng.

Cô dựa vào khả năng lặn khá tốt của mình, lại từng có kinh nghiệm cứu người nên nhanh chóng dùng tay trái nắm chặt tóc cô gái đang lững lơ trôi

như đám bọt biển kia, nâng đầu cô ấy nổi lên trên mặt nước, để cô ta dễ thở hơn, còn mình thì ra sức đạp nước.

Sau khi đã bơi được khoảng mấy mét, cảm thấy cánh tay trái không còn đủ sức nữa, cô bèn lặn xuống nước, định đội đầu đẩy cô gái kia lên, còn mình cũng nhân lúc đổi tư thế mà hít thở lấy chút oxy.

Cô lặn xuống đáy nước sau đó ngẩng đầu lên, muốn nhìn rõ khuôn mặt úp xuống nước của cô gái kia.

Mái tóc đen của cô gái kia rủ xuống rối tung, bồng bênh trong nước, che mắt tầm nhìn, rất khó nhìn rõ mặt. Chỉ lờ mờ nhận ra khuôn mặt đó đã trắng bệch, miệng và mũi vẫn rất đẹp. Nhìn kỹ hơn một chút, là một đôi mắt mở to, đó không phải là đôi mắt của người sống, đôi mắt kia tuy đủ cả lòng trắng lẫn lòng đen nhưng chắc chắn có thể nhận ra cô gái này đã chết và với con người đã bị trương phình lên cho thấy cô đã chết rất lâu rồi.

Lạc Uyên ngẩng đầu lên như thế, cách khuôn mặt của người chết kia chỉ mùi mấy milimet, cô không còn suy nghĩ được gì nữa, quên cả đạp nước, người cũng chìm theo xuống dưới.

Cô không thể rời mắt khỏi đôi mắt đã bị ngâm đến trương phình kia, giống như cái miệng đó đang nở nụ cười với cô. Xác chết kia bị mất chỗ dựa cũng chìm xuống, vừa chìm vừa nhanh chóng rữa ra, mái tóc cứ từng sợi từng sợi tách ra nổi đầy trên mặt nước.

Mái tóc của người chết bị tróc ra kia cứ tấp thẳng vào mặt Lạc Uyên, thi thể cũng chìm xuống phỉ dưới người Lạc Uyên. May mà nước bể bơi không sâu lắm nên Lạc Uyên nhanh chóng chìm xuống tận đáy, chạm vào đáy bể, mềm mại như giẫm trên cát, càng giống như đạp lên da đầu của hàng nghìn hàng vạn người. Dù đang sợ hãi, nhưng với kinh nghiệm bơi lội bao năm qua vẫn như một phản xạ có điều kiện giúp cô đạp nước nổi lên, người chết kia chìm xuống, lướt qua bả vai cô, chính vào giờ khắc đó Lạc Uyên nhìn thấy rõ xác chết đã bị rữa mất nửa khuôn mặt kia chớp chớp mắt với cô.

Có điều chỉ là chớp chớp mắt thôi nhưng cũng khiến Lạc Uyên hồn siêu phách tán, điên cuồng lao lên khỏi mặt nước, cô lấy hết sức chạy lên bờ, nhìn thấy các đồng nghiệp đang đợi mình, cô thậm chí còn quên mất mình là tâm điểm chú ý của mọi người, đột nhiên kêu gào thảm thiết, rồi chỉ vào bể bơi nói: “Người chết, có người chết!”

Trong mấy giờ đồng hồ, cả bể bơi bị tiếng kêu gào của Lạc Uyên làm cho rối loạn hết lên, bảo vệ chạy lên chạy xuống tìm cái thi thể Lạc Uyên nhắc tới, nhưng vô ích, không tìm được gì.

Lạc Uyên run rẩy trên sofa trong phòng bảo vệ, vừa rồi đúng là chuyện quái dị, rõ ràng cô gái kia là một xác chết, sao có thể mất tăm mất tích như thế? Trong bể bơi này vốn không có người.

Đã ngòi mấy tiếng đồng hồ, sau khi bị ông chủ bể bơi mắng chửi té tát vào mặt, cô được thả ra. Trong bể bơi to như thế chỉ có một mình cô nhìn thấy là sao.

Lạc Uyên hít thở một hơi thật sâu, sau đó đi vào phòng thay đồ, lấy quần áo của mình sau đó bước vào trong để thay.

Cô bực bội cởi bỏ bộ bikini ra, diện tiết giã cho mấy cái, mặc váy vào với tốc độ nhanh nhất, chuẩn bị xông ra khỏi cái chỗ u ám lảm chuyện quái quỷ này.

Cô đã bước ra bên ngoài phòng thay đồ, nhưng cảm thấy có gì đó không bình thường, lại quay đầu đứng trước gương. Tuy không nói ra được có gì đó không bình thường nhưng cảm giác đó lại vô cùng mãnh liệt.

Cô đứng đó, cẩn thận quan sát phòng thay đồ một lần nữa. Nhìn đi nhìn lại một lúc, thực sự không nhìn ra căn phòng này có gì khác lạ, đang chuẩn bị quay đầu, đột nhiên cô phát hiện nguyên nhân bất bình thường đó.

Tất cả cánh cửa ngăn cách các phòng thay đồ ở đây đều màu trắng, cơ bản không có phòng thay đồ nào có cửa màu xanh, vậy thì lúc đầu cánh cửa màu xanh mà cô nhìn thấy lẽ nào chỉ là ảo giác? Hay là... cô không dám nghĩ tiếp nữa, nhưng ý nghĩ kia vẫn cứ hiện ra, lẽ nào mình gặp ma?

Giấc mơ hôm qua, trong chốc lát lại ùa về tâm trí cô, giọng nói lạnh lẽo kia bảo là trong vòng bảy ngày phải tìm thấy cánh cửa xanh kia hình như vẫn đang văng vẳng bên tai cô.

Lạc Uyên lấy hết can đảm, bắt đầu đẩy từng cánh cửa phòng thay đồ một, cô hy vọng có thể tìm thấy một cái màu xanh.

Từng cái cửa bị đẩy ra, bên trong đều là một màu trắng toát, không có chút màu xanh nào, ý chí đang từ từ chìm xuống, giống như chìm xuống đáy biển không còn thấy ngày tháng nữa.

Đã tới phòng cuối cùng, cô lấy hết dũng khí bước lên đây, vừa mở cửa trong lòng đã như mở cờ, một mảng màu xanh, thì ra đúng là mình đã nhìn nhầm, nhìn tấm vải xanh này thành cánh cửa.

Cô kéo tấm vải xanh ra ngoài, ngó đầu vào xem, chỉ thấy một khuôn mặt gằn như dán vào mặt mình mang đầy nếp nhăn của tuổi già, còn có cả hai con mắt tối om thăm thẳm như không đáy.

Lạc Uyên sợ dựng tóc gáy, rụt đầu lại, định chạy ra ngoài nhưng nghe thấy bên trong tấm vải xanh có tiếng động, một cái chổi thò ra từ trong một phòng thay đồ. Cô nhìn vào chỗ đó, lại xuất hiện thêm một thùng nước nữa, thì ra là một nhân viên dọn vệ sinh già đang dọn rửa phòng thay đồ.

Khuôn mặt vừa rời chính là của bà ta! Bà ta đang làm vệ sinh, nhưng cô vẫn cẩn thận nhìn kỹ dáng vẻ của người dọn dẹp vệ sinh già kia, tất cả đều rất rõ ràng, điều này ít nhiều khiến cô yên tâm hơn chút, đây là người, không

phải ma.

Cô bước đến, xách thùng giúp người dọn dẹp vệ sinh già kia, đổ vào rãnh nước, mấy giọt nước bắn bắn lên váy cô. Người dọn dẹp đáng tuổi bà mình kia hình như không hề cảm động, lại còn nhìn cô vẻ hần học.

Bà lão liền xách thùng nước đi, lúc đi qua bên cạnh cô đột nhiên rất nhẹ nhàng, gần như nói thềm một câu: “Cô tới cao ốc khác đi! Cao ốc này không sạch sẽ, ở đây không tốt”. Trái tim Lạc Uyên run lên bần bật.

Cô lê cái xác mệ̣t mõi vào văn phòng, thu dọn đồ đạc của mình trên bàn, cầm lấy chiếc túi, vừa quay người thì nhìn thấy một khuôn mặt khác cách mặt mình có mấy milimet.

Cô giật mình ngửa ra sau, cứng đờ ngã lên chiếc bàn làm việc, không kịp cảm nhận mình sợ đến mức nào nữa, nhưng cũng có thể kịp nhìn rõ gương mặt khiến người ta buồn nôn của lão Hoàng hói kia.

“Hôm nay tôi mời cô ăn cơm”, Hoàng hói nói rồi dùng hai tay định khoác lên vai cô, Lạc Uyên lánh sang một bên, đang lúc lo lắng, đột nhiên nghe thấy ngoài cửa vọng lại tiếng bước chân, hai người đều đứng yên, quay đầu nhìn, thì ra là bảo vệ trực ban đang đi kiểm tra.

Hoàng hói hoảng sợ vội bỏ chạy.

Lạc Uyên liếc nhìn người bảo vệ kia, số hiệu trên áo đồng phục màu xám của anh ta là “2046”. Ha ha, đúng là anh bảo vệ Vương Gia Vệ!

Chương 3: Tiếng khóc

Lạc Uyên lại đi làm muộn. Thực sự ngày hôm qua khiến cô quá mệt mỏi, cho nên sáng nay phi vội vàng chạy xuống lầu. Khi chạy đến được tòa cao ốc thì Lạc Uyên gần như đã kiệt sức. Vừa bước vào tòa nhà, do thay đổi không khí quá đột ngột, cái lạnh của điều hòa khiến toàn bộ các lỗ chân lông như giãn nở hết ra, lông măng dựng đứng lên.

Bước vào văn phòng liền thấy lão Hoàng hói mặt mày khó coi đi đến, thét lên: “Tôi nay cô trực ban, đừng có từ sáng đến tối chỉ biết làm biếng”.

Có lẽ đây là sự trả thù việc tối qua cô không đồng ý đi ăn tối cùng hắn.

Nhà vệ sinh công cộng của tầng này nằm ở đầu kia của hành lang, công ty của Lạc Uyên chỉ thuê một góc, còn lại là của mấy công ty khác, nhìn có vẻ rất hoành tráng.

Nhà vệ sinh có vô cùng cao nhã đi chẳng nữa cũng chỉ là nơi Lạc Uyên vào để xúc miệng, rửa mặt lấy lại tinh thần. Cô vừa cúi đầu xuống, lấy nước vỗ vỗ vào mặt, rồi lại hét lên một tiếng, nước chảy có thể chặn âm thanh lại, nhưng không thể ngăn được sự căm uất trong lòng.

Lại ngẩng đầu lên, chỉ thấy một người con gái đứng sau lưng, đang nhìn cô nhưng mặt không biểu lộ cảm xúc. Lạc Uyên giật mình quay đầu lại, nhìn kỹ thì ra là Sở Anh. Cô cảm thấy thần kinh mình quá nhạy cảm, ngượng ngùng mỉm cười rồi nói: “Không sao, chỉ là hôm qua ngủ không ngon. Đứng rồi, sau khi chuyển đi cậu sống thế nào?”.

Sở Anh cẩn thận nhìn xung quanh, giống như là sợ làm kinh động đến cái gì đó, ghé mặt lại, nói khẽ: “Tòa cao ốc này có ma! Cậu đừng bao giờ trực ban một mình”.

Đang nói thì ngoài cửa có tiếng bước chân, đang có người đi đến, Sở Anh liền vội vàng chui vào toa lét. Trong công ty này có nhiều người thích buôn chuyện, để người khác nghe thấy hai người ở đây nói chuyện ma ma quỷ quỷ, không chừng cấp trên sẽ cử người tống họ vào bệnh viện tâm thần.

Đợi người kia đi rồi, Sở Anh lại chui ra nói mấy câu tỏ vẻ quan tâm, nhắc đi nhắc lại bất luận thế nào Lạc Uyên cũng đừng trực b một mình.

Lạc Uyên nhéo cái mũi xinh đẹp của cô ấy nói: “Khi nào thì đưa chàng bạch mã hoàng tử của cậu đến ra mắt mình đây, mình không có ý định cướp của cậu đâu, cậu giấu làm gì cho mệt”.

Sở Anh e thẹn, cúi đầu nói: “Sớm muộn gì sẽ biết mà, cậu vội gì chứ! Con

người anh ấy không thích giao lưu với người khác, tính cách kỳ lạ, nhưng rất đẹp trai”.

Đang nói lại có người đi vào, Sở Anh đành phải đi ra trước.

Lạc Uyên nhìn bóng cô ấy đi xa dần, thờ dài, người con gái khi yêu thật sự không giống ai.

Cho đến lúc hết giờ, tất cả mọi người đều nhìn cô đầy hàm ý rồi mới đi về, Lạc Uyên biết, những người kia đều đang muốn nói: “Hôm nay cô chết chắc rồi”.

Sở Anh bước đến bên cạnh cô khẽ nói: “Có chuyện gì gọi điện cho mình”. Cô cười với Sở Anh, Sở Anh là cô gái Giang Nam vô cùng xinh đẹp, mắt to, da trắng, một cô gái vô cùng may mắn, lại có nụ cười vô cùng ấm áp, đúng là một cô gái tốt, ai cưới được cô đúng là có phúc.

Lạc Uyên ngồi trong văn phòng, bên ngoài trời đang tối dần, đèn sáng dày đặc như sao, Lạc Uyên tự an ủi mình, trực ban thì trực ban, vừa hay được vào mạng miễn phí.

Nhưng trái tim cô lại điên cuồng đập thình thịch trong không gian càng lúc càng yên tĩnh này.

Cô ngồi đó chơi trò gỡ mìn nhằm chán, thời gian chậm chạp trôi đi từng phút. Nhưng chưa hề có việc gì xảy ra, những chuyện ma quỷ gì đó chẳng qua chỉ là truyền miệng mà thôi.

Lạc Uyên nghĩ đến đó thì chuẩn bị thu dọn đồ đạc ra về, tiện tay vung một cái, một chiếc bút rơi xuống nền nhà. Lạc Uyên cúi người xuống nhặt, liếc mắt nhìn qua, chỗ ánh mắt vừa chạm tới xuất hiện một đôi chân đeo giày.

Cô vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một người mặc đồng phục màu tro đang đứng ở cách chỗ cô không xa nhìn, dáng vẻ quen thuộc, cô đã nghĩ ra đó là số “2046” cứu mình hôm đó, cô liền lao đến chỗ người bảo vệ cười cười, nói: “Anh đi tuần tra à?”.

Người bảo vệ kia cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ đứng đó một lúc rồi quay người bỏ đi.

Lạc Uyên đi đến cửa thang máy, đột nhiên thấy hơi đau bụng, cô quay đầu đi về phía nhà vệ sinh, bước chân gấp gấp đến mức át cả những âm thanh khác.

Cô vội vàng chạy vào nhà vệ sinh, cái nhà vệ sinh này không biết là kiến trúc sư biến thái nào thiết kế, bước vào là một dãy toa lét, có khoảng bốn cái bồn cầu, bốn cánh cửa, mà đối diện với mỗi cánh cửa đều có một bức tranh sơn dầu cỡ lớn, trong tranh là một mỹ nữ cổ điển với đủ các màu sắc, xem ra giá cũng không rẻ.

Mở nắp bồn cầu lại nhìn thấy trước mắt là một cô gái vô cùng đẹp và thùy mị nhìn bạn cười đầy hàm ý. Trong lòng có biết bao nhiêu phiền phức, đi toa

lét còn bị cảm giác có người nhìn mình, thật khó chịu. Lúc này lại càng bức mình hơn, cả tầng lầu đều im ắng, còn có một cô gái giống như người thật nhìn bạn như thế, thật sự là chịu không nổi.

Dù chỉ một giây cũng không định nán lại, xả nước rồi chuẩn bị đi ra, nhưng trong bồn cầu hình như có âm thanh gì đó, lúc có lúc không nghe như tiếng khóc của con gái.

Tất cả mọi người đều đã về, ở đâu lại có tiếng khóc của con gái. Trong lòng cô thực sự hoảng sợ, lông tơ sau lưng cũng dựng ngược cả lên, nhưng âm thanh kia thực sự giống như phát ra từ trong bồn cầu.

Cô muốn bỏ chạy, nhưng lại bị sự hiếu kỳ đánh bại, cuối cùng vẫn đi về phía có tiếng khóc phát ra. Cô từ từ cúi người, nhìn xuống khoảng trống dưới cánh cửa phòng vệ sinh xem có chân người không. Mồ hôi túa ra khắp người, cô đưa mắt nhìn hết lượt bốn chiếc bồn cầu, không có gì cả, đều trống không, trong lòng cuối cùng cũng thở phào một cái, định quay người đi thì âm thanh kia lại vang lên phía sau.

Nghe rất rõ, đúng là tiếng khóc của con gái, dứt quãng như tiếng đồng hồ tích tắc. Cô vừa quay đầu, tiếng khóc kia lại im bặt, nhưng trong tiếng khóc hình như có sự thê lương vô hạn, sự đau khổ khôn cùng.

Lạc Uyên thực sự không chịu nổi nữa, quay đầu gào thét, nhưng lại nhìn thấy đôi mắt của mỹ nữ trong bức tranh sơn dầu trên tường động đậy, chân cô mềm nhũn tại chỗ, không sao cử động được nữa. Mà bên ngoài hình như có tiếng bước chân đi đến, tuy nhẹ nhưng lại giống như đang giẫm lên người cô. Sự nguy hiểm vô hình này bủa vây lấy cô, còn cô thì không còn đường nào để lẩn tránh.

Một cảm giác trơn trượt từ từ quán quanh cơ thể, Lạc Uyên cảm giác cả người mình như đang ngâm nước, chỗ nào cũng thấy mát lạnh, cảm giác đó, hôm qua cũng thấy, chính là cảm giác lúc chạm vào thi thể đã mát tích trong bể bơi kia.

Phía sau cô chợt có một cánh tay thò ra, khô héo, nhăn nheo, cứng đờ như xác chết vỗ vào vai khiến cô nhảy dựng lên, chân lại mềm nhũn ra ngồi phịch xuống đất

Người đứng trước mặt đang xách một thùng nước, cầm một cái chổi lau nhà, nói to: “Muộn thế này rồi, cô còn làm gì ở đây? Mọi người đều về cả rồi, cô định không tan ca à, muốn trộm đồ sao?”

Chân tay Lạc Uyên đã ấm áp trở lại, đúng là người lao công già kia, cô nói: “Bà ơi, cháu tặng ca”.

Cô lồm cồm bò dậy, không biết có nên cho bà ấy biết chuyện tiếng khóc vừa rồi không, nhưng tiếng khóc kia lại không thấy nữa, còn bức tranh kia vẫn y như cũ, làm gì có chuyện con người chuyển động.

Cô không biết nên nói thế nào nữa, phủi phủi bụi trên quần áo chuẩn bị đi ra, bà lão đi theo phía sau, vào lúc cửa thang máy đóng lại, cô hình như lại nghe thấy câu nói kia: “Tòa cao ốc này không sạch sẽ, không thích hợp với cô, cô nhanh đi đi!”. Nhưng cửa thang máy đã đóng, cô muốn hỏi cũng không hỏi được nữa.

Chương 4: Đại sư

Xuống khỏi xe buýt, cô vội vội vàng vàng chạy về căn hộ. Đang đi đột nhiên nhìn thấy trên cột điện dán một tờ quảng cáo.

Toàn bộ nội dung tờ quảng cáo như thế này.

Lý Đại Tiên, hãy tìm ông nhờ dự đoán tương lai, địa điểm ở số 401 cửa Nhai Đông, mọi sự đều linh, kiếp nạn tiêu tan, chất lượng đảm bảo.

Lạc Uyển chép lại địa chỉ của Đại Tiên trên tờ quảng cáo dán ở cột điện, tranh thủ ngày cuối tuần mang theo ví tiền, cẩn thận đếm đi đếm lại, chỉ sợ không gặp được Đại Tiên, không cầu được bùa chú.

401, Lạc Uyển đứng trước nhà này, nhìn cánh cửa chính cũ nát như sắp rơi xuống kia cô thấy hơi sợ. Cô dè dặt đi vào, tòa nhà cao bốn tầng, cầu thang lên lầu vô cùng cũ nát, giống như đang thử thách sự gan dạ của con người.

Lạc Uyển đứng giữa cầu thang sửa sang lại quần áo, sau đó đi mấy bước đã lên đến lầu trên, đi tìm phòng 120 tầng ba theo địa chỉ chép lại trên tờ quảng cáo kia. Cuối cùng cũng tìm thấy căn phòng đó ở bên cạnh bể nước, mùi hôi thối xộc vào mũi, tiếng cãi nhau ở các căn hộ xung quanh tai nhức óc, người có thể tu luyện ở đây nhất định là đại sư của đại sư rồi.

Trong lòng thầm vui, cô vội gõ cửa. Có người trong nhà đáp lại: “Vào đi”. Cửa chỉ khép hờ, cô đẩy cửa bước vào, nhìn thấy một người ngồi sau bàn làm việc gần đó, đang quay đầu vào gương dán cái gì đó, lẽ nào đó chính là vị đại sư mình muốn tìm? Lạc Uyển không dám khinh suất, nhìn người đang chăm chăm ngồi trước gương kia cẩn thận hỏi: “Xin hỏi, Lý đại sư có nhà không ạ?”.

Người kia không quay đầu lại, chỉ thận trọng gật đầu, nói với cô: “Cô gái, gần đây có phải cô ngủ không ngon đúng không?”.

Lạc Uyển đứng như trời trồng trước câu phủ đầu này, người này sao có thể đoán việc như thần thế? Xem ra quả nhiên là nhân vật thuộc tầm cỡ đại sư.

Lạc Uyển lập tức tiến đến gần, nói với vị đại tiên mà toàn thân đều là vàng sáng trước mặt này: “Đại sư, gần đây tôi luôn mơ thấy ác mộng, mà ngủ

cũng không ngon...”.

“Cô không cần nói nữa, đem bùa hộ mệnh này về, chuyện của cô tôi biết hết rồi, đeo cái này vào, nó sẽ giữ cho cô luôn luôn bình an”.

Lạc Uyên không cam tâm lặn lội đến tận đây mà chỉ nói có dăm ba câu như thế, nên liền hỏi tiếp:

“Đại sư, cánh cửa xanh là thứ gì vậy?”.

“Cánh cửa xanh, đương nhiên chính là cánh cửa màu xanh! Nếu là ám hiệu của tổ chức xã hội đen hoặc lời nói bí mật của những người yêu nhau thì tôi rất khó đoán”.

Lạc Uyên cảm thấy vị đại sư này khác xa với người bình thường, cô muốn nói thêm nhưng đại sư hình như muốn đuổi cô đi.

Vị tiểu sinh đứng bên cạnh vô cùng khôi ngô tuấn tú, vừa xua tay vừa nói: “Thiên cơ không thể tiết lộ, nói nhiều sẽ không linh nữa”.

Vị đại sư kia chìa tay ra, trong tay nắm một cái bùa vẽ lung tung, cô không biết nói gì thêm nữa, đành phải móc một trăm đồng từ trong túi ra, hai người giằng co mãi từ tiền kia một lúc, cuối cùng đại sư cũng giật được.

Cô vừa nghĩ vừa đi về phía nhà mình, trên đường đi cô nắm cái bùa hộ mệnh kia rất chặt, vô cùng chặt.

Chương 5: Ác m

Khi Lạc Uyên về đến căn hộ, đúng lúc cửa thang máy mở, bên trong có mấy người cũng chuẩn bị lên lầu, cô vội bước nhanh vào trong, rồi thang máy chậm chạp đi lên.

Đột nhiên ánh mắt cô nhìn xuống nền thang máy, đôi giày, chút nữa thì cô sợ hãi kêu lên, đôi giày hoa thêu màu đỏ vẫn còn ở giữa thang máy.

Cô lại nhìn những người cùng lên lầu xung quanh, tất cả đều không chút biểu cảm, chỉ tập trung ánh mắt vào con số đang tăng lên, dường như chẳng ai nhìn thấy đôi giày kia.

Trong đầu Lạc Uyên chứa đầy những suy nghĩ hỗn độn, tại sao có thể để một đôi giày đắt tiền trong thang máy mà người qua kẻ lại không ai để ý?

Đang mãi miết trong dòng suy tư thì thang máy đã đến nơi, cô đành bước ra. Lúc ra khỏi thang máy cô còn ngoái đầu lại nhìn một cái, chỉ thấy cửa thang máy chậm chạp đóng lại, còn những người mặt không chút biểu cảm vừa rồi đều vây lấy đôi giày kia đứng thành một nửa vòng tròn, mặt hướng về phía cô, tất cả đều giơ tay lên vẫy chào cô, miệng như đang nói: “Bye... Bye...”, động tác đều rậm rạp giống như nhóm người rời được điều khiển bằng một sợi dây vậy.

Không gian lơ mờ tối càng khiến Lạc Uyên sợ toát mồ hôi hột. Cô hoảng loạn quay đầu chạy về căn hộ của mình, vừa vào trong phòng liền bật tất cả đèn lên, nắm chặt bùa hộ mệnh, rồi không dám lên tiếng nữa.

Rất lâu sau cô mới dám trèo lên giường, vùi đầu vào trong chăn. Ngoài cửa sổ hình như đang nổi gió, đúng là trời tháng Sáu nói thay đổi là thay đổi, lẽ nào sắp mưa?

Cô gắng gượng dậy, vì quá sợ nên lấy máy tính xách tay mang từ công ty về bật lên, chuẩn bị vào mạng không dây để thư giãn một chút, nhưng không sao mở được máy, cô tức tối đặt máy tính lên tủ ở đầu giường rồi chuẩn bị đi ngủ.

Hôm nay vất vả cả ngày, Lạc Uyên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Trong lúc mơ màng cô đột nhiên cảm thấy không thể cử động, giống như có người đang đè lên chân tay, muốn mở mắt nhưng không sao động đậy được, càng lúc càng thấy hoảng sợ, cô lấy hết sức đạp chân.

Cuối cùng cũng hé được mắt, vẫn đang trong lúc mơ màng cô chợt nhìn thấy màn hình máy tính trên tủ đầu giường không biết đã mở từ lúc nào.

Trên màn hình hiện lên một bức tường với những cây dây leo xanh bao quanh, bức tường rất cao, còn có một cánh cửa xanh đóng kín. Lạc Uyên không thể bật dậy được, cảm giác hoang mảm chật. Đột nhiên cô phát hiện một chiếc giày đang từng chút từng chút chồi ra từ chỗ cánh cửa. Cánh cửa xanh giống như một ranh giới bằng giấy hồ, đang từ từ bị đập rách, chính là một chiếc giày hoa thêu màu đỏ giống như có người đi nó rồi bước qua vậy. Một lát sau lại là một chiếc giày đỏ khác bước qua, hai chiếc giày ghép lại thành một đôi, đang đứng trước máy tính giống như cách để giày cô đã nhìn thấy trong thang máy.

Lạc Uyên lật người định bỏ chạy, cảm giác nguy hiểm đã bóp nghẹt cổ cô, nhưng cô không còn chút sức lực nào nữa.

Chiếc giày kia bắt đầu động đậy, tiến từng bước từng bước về phía trước, đi đến trước màn hình máy tính. Không biết làm thế nào, đôi giày màu đỏ kia như có thể đập vỡ màn hình máy tính, lại như có thể xuyên qua cái màn hình này, từ từ thò ra khỏi màn hình máy tính, giẫm lên trên chiếc tủ đầu giường.

Lạc Uyên trừng trừng mắt nhìn đôi giày kia đang từ từ giẫm đến cạnh gối mình. Cô vô cùng hoảng loạn, lấy hết sức lùi lại sau nhưng đột nhiên giống như rơi vào hang sâu tăm tối, người ngã xuống phía dưới, cơ hồ cơ thể đã rơi vào bóng đêm vô cùng. Cô cảm thấy da đầu đau rát, ngoái đầu lại nhìn thì thấy một bàn tay đang nắm chặt tóc, còn bản thân cô đang bị treo lơ lửng giữa không trung tối đen.

Có một giọng nói không biết từ đâu vọng đến: “Trong vòng bảy ngày phải tìm thấy cánh cửa xanh, nếu không chắc chắn sẽ chết”, giọng đó như vừa khóc vừa kể, rất đổi bi thương.

Lạc Uyên đang định hét lên thì đã thấy cổ mình bị cái gì đó kéo đứt lìa, máu phun tóe ra thấm ướt lạnh buốt, còn cơ thể không đầu kia của mình lại đang rơi vào trong bóng đêm đen thăm thẳm.

Lạc Uyên thét lên một tiếng, một lúc sau mới ngời bật dậy được, toàn thân đầm đìa mồ hôi, nhìn thấy ngoài trời đã đổ mưa, mà nước mưa còn hắt cả vào phòng quất thẳng vào mặt. Hóa ra máu nhìn thấy trong cơn ác mộng vừa rồi chính là nước mưa!

Cô khó khăn lắm mới trấn tĩnh lại được, đứng lên bật điện, nhìn thấy mọi thứ xung quanh đều bình thường, máy tính trên tủ đầu giường không hề mở, “Trong vòng bảy ngày phải tìm thấy cánh cửa xanh, nếu không chắc chắn sẽ chết?”. Cái gì là cánh cửa xanh? Vì sao phải tìm cánh cửa xanh? Trong cơn ác mộng vừa rồi là ai đã gào lên câu này?

Ở đâu có cánh cửa xanh? Sau khi tìm thấy thì làm thế nào? Có thật là sẽ chết không? Vì sao bùa hộ mệnh gần như không có chút tác dụng nào.

Lạc Uyên nhớ lại các chi tiết trong giấc mơ mà cô đã mơ vào cái này Sở Anh dọn đi, cũng có một ịong nói nhắc cô phải tìm cánh cửa xanh, nhưng chuyện không có manh có mối này thì làm thế nào? Lẽ nào phải thực sự tin vào giấc mơ?

Lạc Uyên đã bị mất việc, lý do là vì cô thường xuyên đến muộn, nhưng sự thực cô biết là vì cô không thuận theo lão Hoàng hói.

Cô đến văn phòng thu dọn đồ đạc, tìm người bạn duy nhất của cô Sở Anh, nhưng hôm nay cô ấy chưa đến.

Một đám người đột nhiên xuất hiện ngoài cửa, áo đen quần đen, găng tay trắng.

Chỉ thấy hai hàng người xã hội đen đứng ngay ngắn, một người con gái vô cùng trẻ đẹp cao sang ngẩng cao đầu bước ra từ giữa đám người đó, sao lại có thể là Thẩm Cơ!

Chẳng phải là Thẩm Cơ làm ở tập đoàn Hoàn Nho trên tầng thượng sao, chạy đến đây làm gì? Lão Hoàng hói kịp thời bước đến, cười nịnh nói: “Không biết người của tập đoàn Hoàn Nho đến có việc gì chỉ bảo?”.

Thẩm Cơ không kịp nói chuyện với Lạc Uyên, cũng không kịp cười nhạo cô, đã chính thức phát ngôn: “Chủ tịch của chúng tôi cử tôi đến mời một nhân viên mới của công ty các anh lên lầu nói chuyện”.

Ánh mắt của tất cả mọi người cùng đổ dồn vào Lạc Uyên, Lạc Uyên không biết nhìn vào đâu, đành nhìn Thẩm Cơ, xác nhận xen có phải cô ta đang đùa.

Biểu hiện của Thẩm Cơ vô cùng kinh ngạc. Gặp Lạc Uyên đã khiến cô ta không vui rồi, đúng vậy, cô ta không muốn người khác nói cô ta có một người bạn học cùng đại học kém cõi như thế, nhưng nhìn thấy dáng vẻ kia của Lạc Uyên, trong lòng càng như có lửa đốt, không ngờ người mà mình cần mời lại chính là con nhà đầu này.

Thẩm Cơ tức đến tái mặt, nhưng lại không dám chống đối mệnh lệnh của chủ tịch, đành mềm giọng nói: “Chủ tịch của tôi mời cô đến gặp mặt, có được không?”.

Lạc Uyên còn chưa trả lời, lão Hoàng hói đã đáp lời đồng ý: “Được được, cô ấy lên ngay đây”.

Vừa nói vừa đưa mắt ra lệnh cho Lạc Uyên, đã rất lâu rồi hẳn luôn muốn xu nịnh tập đoàn Hoàn Nho, nhưng lại chưa có cơ hội, bây giờ có cơ hội này, đương nhiên không thể bỏ qua.

Lạc Uyên nhìn thang máy mở ra, không ngờ tầng thượng lại xa hoa như vậy. Cả gian phòng lớn toàn bộ đều làm bằng kính, không có bàn ghế, người làm việc đều đứng, hình như đang nghe lệnh, những người đứng trước mặt cô lúc này hình như đều có tiền có thế cả, nhưng có rất ít

Chỉ có một chiếc bàn lớn để ở sau cùng, chủ tịch ngồi trên chiếc ghế lớn phía sau bàn, nhưng không nhìn thấy mặt, cảnh này khiến Lạc Uyên sợ đến mức cứ trợn tròn mắt lên nhìn. Lạc Uyên chân mềm nhũn đi theo sau Thẩm Cơ đến trước cái bàn kia, Thẩm Cơ lập tức đổi giọng nịnh bợ nói: “Chủ tịch, người bà muốn gặp cháu đã đưa đến”.

Chỉ thấy chiếc ghế kia từ từ quay lại, lộ ra một gương mặt mà Lạc Uyên không thể ngờ tới, Lạc Uyên chỉ vào người kia, lùi lại phía sau nói: “Bà, bà... sao lại là bà?”.

Những người xung quanh đều hần học nhìn như thể muốn ăn tươi nuốt sống sự bất lịch sự của cô.

Người kia che miệng cười cười, rồi đứng dậy nói: “Tôi gọi cô lên là muốn hỏi xem cô có muốn trở thành người nhà tôi không?”.

Lạc Uyên miệng lưỡi cứng đờ hồi lâu, đột nhiên thốt ra một câu: “Bà, sao lại là bà?”.

Chính là bà lao công mà cô đã nhìn thấy trong phòng thay đồ hôm đó, bỗng nhiên hóa thân thành chủ tịch của một tập đoàn nhiều tiền nhất thành phố này, lại còn hỏi mình có muốn trở thành người nhà của bà ấy không. Dây thần kinh của Lạc Uyên như đứt rời ra, cô không ngừng vỗ vào đầu mình nói: “Ảo giác, tất cả đều là ảo giác”.

“Ha ha, đồ ngốc, đừng vỗ nữa, vỗ ra bệnh thì không hay đâu. Làm vệ sinh chỉ là sở thích của ta thôi, bởi ban ngày mọi người đều không cho ta đi làm nên ta đành đi quét dọn buổi tối. Thượng Quan Thanh ta đời này đã gặp vô số người, nhưng sau khi nhìn thấy cháu ta biết cháu là một đứa trẻ ngoan, nên ta muốn tặng cháu trai của ta cho cháu, cháu có muốn trở thành cháu dâu của ta?”, khuôn mặt bà lão rất hiền từ nói.

Lạc Uyên sợ đến đờ đẫn cả người, hoàn toàn không có phản ứng gì. Thượng Quan Thanh bước đến, tháo chiếc vòng tràng hạt trên tay ra, rồi nói: “Người xưa từng nói, ân tình như giọt nước, báo đáp như suối tuôn trào, cháu là một đứa trẻ ngoan, đã giúp ta đỡ nước một lần. Thượng Quan Thanh ta chưa từng nợ ai ân tình, bây giờ đem tràng hạt này tặng cháu, tuy không đáng là suối tuôn trào nhưng cũng coi là tấm lòng thành”.

Lạc Uyên chột thấy choáng váng, cô hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt khác thường của một người, đó chính là Thẩm Cơ. Cô ta muốn lấy cháu trai của Thượng Quan Thanh - cô ta yêu Thượng Quan Lưu Vân đã khá lâu rồi, không ngờ giữa đường lại mọc ra kẻ phá hoại đáng ghét, mà còn là kẻ thù không đội trời chung, nhất thời cô ta không chấp nhận nổi. Tất cả mọi người đều sửng sốt Thượng Quan Thanh thấy chiêu này khiến mọi người đều sửng sờ, còn bà lại thấy vui vui.

Bà lại đưa ánh mắt nhìn cô gái trước mặt, hiền lành, đáng yêu, kiên cường,

còn có một khí chất không thể nói ra được là gì. Tuy không phải rất xinh đẹp nhưng cũng khiến người khác khi nhìn liền có cảm giác rất thoải mái, bà liếc nhìn tập tài liệu trong tay.

Lạc Uyên, hai mươi một tuổi, vừa tốt nghiệp đại học...

Đúng là một cô gái trong như nước, Thượng Quan Thanh đích thân đưa Lạc Uyên xuống lầu, trong lòng tràn ngập yêu thương, đưa trẻ như vậy nên vào cửa nhà làm quan. Ánh mắt bà ấy nhìn hai đứa cháu trai trong ảnh, hai chàng trai khôi ngô tuấn tú cười ngượng, đang hướng về phía bà mỉm cười tươi rói.

Chương 6: Kinh hồn

Về đến văn phòng, Lạc Uyên liền gọi điện cho Sở Anh, bởi cô muốn cho Sở Anh biết chuyện kỳ quái này. Nhưng gọi mãi mà điện thoại của Sở Anh vẫn ở chế độ tắt máy, cô đành đi thu dọn bàn của Sở Anh. Nếu từ nay về sau lão Hoàng hỏi không quấy rối cô nữa thì đúng là chuyện đáng mừng.

Kéo ngăn bàn Sở Anh ra, chỉ thấy kẹo cao su, pin điện thoại, kẹp tài liệu, trà gói... mấy thứ lặt vặt này đều được để rất gọn gàng, cảm giác rất bình thường, nhưng điều kỳ lạ là tại sao thứ Hai mà cô ấy không đi làm?

Lạc Uyên xắn tay áo bắt đầu lau bàn. Trên bàn, trên máy tính có mấy tờ giấy ghi nhớ, chỉ là số điện thoại tiện tay ghi lại, hay tờ quảng cáo trên phố. Nhưng có một tấm giấy nhỏ, bên trên viết:

Anh à!

Chín giờ tối, gặp nhau ở phòng số 4 tầng 13 nhé.

Không thấy đề tên, có lẽ là mảnh giấy hôm qua, xem ra là bạn trai thần bí kia của Sở Anh hẹn gặp. Thì ra là cùng trong một tòa cao ốc, tình yêu văn phòng, chẳng trách thần bí thế! Cô chuẩn bị sau khi hết giờ sẽ đi tìm bạn trai kia, hỏi xem Sở Anh rốt cuộc đi đâu.

Hoàng hỏi bước đến giải thích với Lạc Uyên chuyện sa thải vừa rồi chỉ là sự hiểu lầm, thực ra biểu hiện của Lạc Uyên vô cùng tốt, nên tăng lương. Lạc Uyên không nói gì, biết đây là nhờ uy lực của tập đo Hoành Nho, ai mà không muốn nịnh bợ người có tiền chứ?

Lạc Uyên không thêm để ý đến hẳn, cô đứng trước máy tính mượn có làm thêm để ở lại. Cô không phải là không sợ, đã từng bị tiếng khóc trong tòa cao ốc này hù dọa, nhưng cô thấy việc tìm Sở Anh quan trọng hơn nhiều so với tiếng khóc kỳ lạ mơ hồ kia. Bạn bè lúc nào cũng là báu vật trong suy nghĩ của cô, thời gian Sở Anh mất tích tuy rất ngắn, nhưng trong lòng cô như bị mất cái gì đó, luôn có cảm giác chảnh lạnh. Cô quá hiểu tính cách của Sở Anh, không thể vô duyên vô cớ biến mất, cũng không thể không mở điện thoại như thế. Mấy năm nay hai người luôn thông báo tình hình cho nhau hết, biện pháp duy nhất có thể tìm thấy cô ấy bây giờ là đến tầng mười ba của tòa cao ốc này. Bàn tay Lạc Uyên từ từ nắm chặt lại, chuẩn bị liêu mạng.

Màn đêm dần buông xuống, đèn đường bắt đầu bật, đèn trong các tầng

làm việc ở chỗ công ty của Lạc Uyên cũng thừa thớt dần.

Tám giờ ba mươi phút, Lạc Uyên cầm túi xách, xuyên qua hành lang quanh quẽ đi đến thang máy. Trong lòng vốn có chút lo lắng, lại trách móc mình, chín giờ, chỉ cần đến giờ thôi, mấy ngày gần đây mình sắp tự dọa mình sợ đến phát điên rồi.

Cô bước vào thang máy, đi thẳng đến tầng mười ba.

Các phòng ở tầng mười ba cũng đều đã tắt hết đèn, duy chỉ có một phòng ở gần thang máy đèn vẫn còn sáng. Bước đến trước cửa, Lạc Uyên đang định đẩy cửa bước vào, thì chợt thấy một bàn tay từ phía sau chìa ra vỗ vào vai cô.

Đúng lúc cô quay đầu lại thì bàn tay kia liền nhanh như chớp bịt miệng cô, lạnh giá, cứng như thép. Trước mắt là một khuôn mặt đàn ông, người đàn ông kia lắc đầu, ý bảo cô đừng lên tiếng.

Cô nhìn kỹ, chính là người bảo vệ mang số 2046 lần trước đã từng cứu cô, bên tai vẳng đến giọng nói thì thầm: “Ở đây có ma, cô mau đi đi”.

Lạc Uyên sợ tái mặt, người bảo vệ thấy cô sợ như vậy, đành thở hắt ra, rồi nói: “Đi cùng tôi!”.

Khi đi qua gian phòng sáng đèn kia, Lạc Uyên không nén được tò mò liếc mắt nhìn vào bên trong. Hình như có mấy bóng người mặc đồng phục tay cầm cặp tài liệu, hoặc là đứng yên, hoặc là đang đi đi lại lại, qua cửa văn phòng bằng kính nhìn thấy lờ mờ còn có người đang làm việc trước máy tính.

Nhưng tất cả đều lặng ngắt như tờ, bầu không khí như đông cứng lại, Lạc Uyên nghe thấy rõ ràng hơi thở của mình, cô cố gắng bước chậm lại, nhưng vẫn có tiếng “Xào xào... xào xào...” vọng lại. Âm tha bé này rõ ràng làm chấn động lòng người.

Bóng đèn kia không hề sáng, hành lang chìm ngập trong màu xanh lạnh lẽo.

Nhờ ánh sáng lọt ra từ văn phòng kia, Lạc Uyên có thể nhìn rõ gấu quần màu xám của người bảo vệ, còn có đôi tất hở ra, đôi tất màu xanh trắng, bên trên có một ký hiệu rất rõ ràng.

Lạc Uyên lần tìm tràng hạt, trong lòng hơi hồi hộp, ký hiệu kia nhìn khá quen, tam giác ngược, hình như cô đã nhìn thấy ở đâu đó rồi.

Đang đi thì ký hiệu kia lọt vào tầm mắt, trong ánh đèn lờ mờ, một văn phòng rất lớn xuất hiện trước mặt, ký hiệu hình tam giác ngược, Lạc Uyên đứng lại, cô khẽ hỏi “2046” kia: “Đây là công ty gì?”.

“Công ty Viễn Nam, có điều mấy năm trước chỗ này xảy ra hỏa hoạn, tất cả đều bị thiêu chết nên đã đóng cửa. Sau đó tuy được sửa sang nhưng cũng không có người thuê, ngay cả biển hiệu cũng bị người ta gỡ bỏ rồi.”

Lạc Uyên run run hỏi: “Tất cả mọi người đều bị thiêu chết?”.

“Đúng vậy, lúc đó rất thảm thương, ngay cả bảo vệ cũng bị chết cháy!”, người bảo vệ kia mặt không biểu lộ gì trả lời.

Tim Lạc Uyên đập loạn xạ, người bảo vệ nhìn vẻ mặt cô hình như có điều gì đó muốn hỏi, thế nhưng thấy cô không dám lên tiếng, liền bảo cô đi trước. Cô tranh thủ ánh sáng mờ nhạt phản chiếu qua cửa kính để nhìn thì chỉ thấy hành lang to lớn thế mà chỉ có một mình cô đang đi, không hề có bóng người nào phía sau.

Cô ngoái đầu lại nhìn thì chỉ thấy bóng người bảo vệ kia đang cúi đầu đi về phía cửa cầu thang, nhưng không rõ mặt mũi. Trực giác mách bảo cô, người này nhất định không có mặt mũi.

Cô ba chân bốn cẳng chạy đến nhà vệ sinh nữ phía cuối hành lang, rồi vội vàng lao vào trong mà không kịp nhìn màu xanh biếc trên cánh cửa nhà vệ sinh đó, xanh như ánh mắt long lanh của người con gái đang yêu.

Lạc Uyên vừa chui đầu vào nhà vệ sinh vừa quay ngược tay khóa cửa, lấy hết sức chặn cửa lại.

Cô ghé tai nghe ngóng tình hình bên ngoài, hình như không còn bất kỳ tiếng động nào, không gian giống như đột nhiên bị hút mất âm thanh, trở nên yên tĩnh đến đáng sợ. Tiếng bước chân của người bảo vệ kia mới vừa rồi còn như tiếng trống gõ vào ngực liên hồi, thế mà bây giờ lại im lặng như tờ.

Lạc Uyên lùi sau bước, chợt có một vật cứng chạm vào tay, theo phản xạ có điều kiện cô liền cầm lấy mà không hề suy nghĩ, nhìn kỹ lại, là một chậu vạn niên thanh nho nhỏ, những chiếc lá li ti đang cố vươn lên. Đây là loại thực vật thường gặp nhất trong nhà vệ sinh ở các văn phòng, nhưng Lạc Uyên nhìn xong còn thấy sợ gấp vạn lần so với gặp ma.

Những chiếc lá trên cây này vừa được cắt tỉa, mà còn được cắt tỉa vô cùng đẹp, nhưng có ai lại vô công rồi nghề mà vào nhà vệ sinh để cắt tỉa cây?

Vết tích cắt tỉa trên cây vạn niên thanh này rõ ràng chính là do cô mấy hôm trước buồn chán ngồi trong nhà vệ sinh đã tiện tay cắt tỉa, lúc đó cô còn cảm thấy rất đẹp, nhưng nhà vệ sinh đó ở tầng bảy chỗ công ty cô, còn hiện giờ đang ở tầng mười ba.

Sao có thể chạy lên nhà vệ sinh này? Trong đầu Lạc Uyên lúc này là một mớ hỗn độn, cô ngơ ngàng bước đến cạnh cửa, nghe ngóng xem có động tĩnh gì không. Dần dần cô bắt đầu hiểu ra vì sao bên ngoài không có tiếng động, vì người bảo vệ kia đang đi tuần ở tầng mười ba, còn cô đã quay lại tầng bảy rồi.

Lạc Uyên không dám ra mở cửa nên đành mò tìm điện thoại trong túi, bàn tay run rẩy ấn số cứu trợ, áp điện thoại vào tai. Đột nhiên có tiếng khóc như có như không vọng đến.

Chính là tiếng khóc nghe thấy trong nhà vệ sinh hôm trước, cô từ từ bò dậy như người bị trúng tà, bước về phía có tiếng khóc.

Trong khoảnh khắc đó, trên gương phản chiếu hình ảnh của cô đang run bần bật vì sợ hãi, cô không dám mở cửa, còn tiếng khóc kia mỗi lúc một rõ hơn. Cuối cùng cô hạ quyết tâm bước từng bước đến chỗ có tiếng khóc, chỉ thấy lúc cái bóng sắp biến mất trong gương thì chợt một bàn tay vươn ra nắm lấy tóc cô. Mười ngón tay siết lại, móng tay đã bị mài mòn, vết máu loang lổ, nhưng vẫn nắm chặt không chịu buông.

Lạc Uyên nhận thấy tiếng khóc kia vọng ra từ trong mấy bức tranh sơn dầu, lẽ nào là người trong tranh sống lại nhưng không thành? Trong lúc do dự, cô lại nghe thấy tiếng cào sột soạt, giống như phía sau bức tranh có người đang dùng móng tay khê cào lên giấy. Lạc Uyên lùi về sau một bước, ánh mắt lại chạm vào chân của cung nữ trong bức tranh kia, là một đôi giày hoa thêu màu đỏ được vẽ sinh động như thật, nhưng cái màu đỏ kia trên nền tranh màu đen hiện lên vô cùng chói mắt.

Đỏ tươi một cách khác thường, khiến Lạc Uyên không cưỡng lại được tò mò bước đến khê chạm vào, giống như thật, trong lòng cô bỗng nảy ra một ý nghĩ, cô run rẩy duỗi ngón tay ra.

Còn chưa kịp chạm vào, thì thấy đôi giày rách soạt một cái. Lạc Uyên vội lùi lại phía sau, ngã vào trong nhà vệ sinh, lại thấy chỗ bị rách trên bức tranh kia xuất hiện một ngón tay, đang liên tục cạy cạy tấm vải vẽ tranh. Lạc Uyên hét to lên một tiếng chạy ra ngoài. Trên đường chạy ra ngoài cô nhìn thấy trên mỗi bồn cầu đều có một cô gái đang lặng lẽ ngồi yên.

Cô vặn cửa, cho dù ngoài cửa là cái gì cô cũng phải chạy ra.

Nhưng có một giọng nói đột nhiên vang lên: “Cứu tôi!”.

Giọng nói quen thuộc, là giọng của Sở Anh. Sở Anh! Lạc Uyên đứng thẳng lưng, quay đầu lại nhìn, trong toa lét mọi thứ vẫn bình thường, không có cô gái nào nữa. Tiếng khóc cũng không còn nữa, chỉ có lỗ thủng trên tranh kia nói cho Lạc Uyên biết chuyện vừa xảy ra. Lạc Uyên xoa ngực thở hổn hển, đột nhiên xông đến trước bức tranh, một tay xé rách nó ra, cảnh tượng bên trong khiến cô giật mình hoảng hốt.

Là Sở Anh, Sở Anh ở phía sau bức tranh, im lặng, trừng mắt nhìn cô, tóc tai rối bù, làn da trắng hồng vô cùng xinh đẹp, trên mặt vẫn mang nụ cười bí ẩn, đẹp như một thiên sứ.

Nhưng Lạc Uyên lại che mặt, nước mắt đầm đìa chảy xuống qua kẽ ngón tay, cô không dám ngẩng đầu, miệng lẩm bẩm: “Sở Anh, Sở Anh”.

Đáng tiếc là Sở Anh không nghe thấy nữa, cô đang bị ngâm trong một chiếc hộp lớn bằng thủy tinh. Không biết ngâm bằng chất lỏng gì, nhưng có thể nhìn thấy vết đứt ở đầu ngón tay cô, chứng tỏ trước khi chết cô đã rất đau

khô, cũng có thể thấy chất lỏng kia từ từ nhân chìm đầu cô, cô đã ra sức cầu cứu nhưng không ai biết.

Lạc Uyên nghĩ đến tiếng khóc nghe thấy trong nhà vệ sinh hôm đó, có lẽ chính là của Sở Anh. Bất chợt nhìn thấy đôi mắt kia chuyển động, đó là Sở Anh vẫn còn sống.

Sự đau buồn của Lạc Uyên đã chiến thắng mọi sự sợ hãi, cô bắt đầu xé ba bức tranh sơn dầu khác. Phía sau bức tranh sơn dầu cao bằng một người kia đều có một chỗ trống, có thể đặt vừa vặn một chiếc hộp thủy tinh cỡ lớn, còn trong mỗi chiếc hộp thủy tinh đều đựng một cô gái. Lạc Uyên vừa xé vừa thờ, các cô gái mất tích trong tòa cao ốc này đều ở đây.

Lạc Uyên phát hiện ra những cô gái này dường như đều vẫn còn sống, không bị thối rữa, đầu của từng người đã từ từ lệch sang một bên. Lạc Uyên đi xem, đột nhiên cảm thấy cái dáng người kia mình đã từng nhìn thấy, chính là cô gái trong bể bơi. Cô không dám đến xem, nhưng lại thấy cô gái trong chiếc hộp thủy tinh mặc dù không có bất kỳ tác động gì từ bên ngoài nhưng lại từ từ quay đầu nhìn cô, là gương mặt đ

Chính gương mặt cô nhìn thấy trong bể bơi. Chỉ thấy mắt của cô gái kia mở rất to, đột nhiên nháy mắt với cô cười cười, nhìn ra phía sau bên phải cô, hình như muốn ám thị có vật gì đó.

Tim Lạc Uyên đau nhói, chậm chạp quay đầu lại, cô nhìn thấy khuôn mặt không chút biểu cảm của cơ thể mang đồng phục “2046” đang nhìn mình.

Trước mắt cô tối sầm lại, rồi ngã ra sau, không còn biết gì nữa.

Chương 7: Mù

Ánh sáng quá chói, Lạc Uyên nghiêng đầu sang một bên để tránh luồng ánh sáng kia.

Đây là đâu, chẳng lẽ mình chết rồi sao? Lạc Uyên từ t ngồi dậy, chỉ thấy trước mặt xuất hiện khuôn mặt không muốn nhìn thấy kia, “2046” đang ngẩn ra nhìn cô, thấy cô tỉnh dậy, anh ta như nhếch khóe miệng lấp ba lấp bấp. Lạc Uyên lại như sắp ngất đi, chỉ thấy “2046” kia nói: “Này, tôi xấu đến thế sao? Vì sao mỗi lần nhìn thấy tôi, cô đều muốn ngất xỉu thế? Thật là làm tổn thương lòng tự trọng người ta quá đấy”.

Mấy người mặc áo trắng vây lại, cẩn thận nhìn Lạc Uyên rồi nói: “Cô tỉnh lại rồi, tỉnh lại rồi thì tốt. Cô vì quá sợ hãi mà ngất đi, sự gan dạ của các cô gái đúng là nhỏ, dọa một tý đã ngất rồi”.

Cô vô cùng cảnh giác hỏi “2046” kia: “Anh là ai?”.

“Tôi là ai? Tôi thì lại muốn hỏi cô là ai? Sao cô lại có tràng hạt này, hơn nửa đêm cô ở trong nhà vệ sinh xé tranh sơn dầu làm gì?”.

“Tràng hạt?”, Lạc Uyên há miệng to đến mức có thể nhét vừa một nắm đấm.

“Trên tay tôi làm gì có tràng hạt?” Lạc Uyên chìa tay ra, chỉ thấy cổ tay rõ ràng đeo vòng tràng hạt bằng gỗ đàn hương kia, trên tràng hạt to có khắc kinh văn đen chìm.

“Cô còn muốn nói dối, người khác không biết nhưng tôi sao có thể không biết, cô đã ăn trộm được vòng tràng hạt này như thế nào? Thứ này là của bà tôi, bà chưa từng để ai ăn trộm được. Có phải cô đã giết hại bà?”

“Bà Thượng Quan Thanh, chủ tịch của tập đoàn Hoàn Nho kia là bà anh? Anh là...”, Lạc Uyên lại bị làm cho khiếp sợ một lần nữa, xem ra cái này phát bệnh đau tim không xa nữa rồi.

“Tôi là cháu trai của bà ấy, Thượng Quan Lưu Vân.”

Cuối cùng Lạc Uyên cũng tỉ mỉ quan sát anh ta, người này không phải “2046”, tuy trông rất giống, chỉ có điều khuôn mặt của người bảo vệ kia nhìn rất mơ hồ, giống như đồ giả dán trên mặt vậy, mà khí chất cũng không giống. Người này rõ ràng rất đẹp trai, rất cao quý, mà cũng rất có thần khí. Hừ, thần khí đui.

Lạc Uyên khẽ nói: “Tôi nhìn thấy một người bảo vệ, rất giống anh”.

Cô nói xong câu này lại rúc vào trong, nghĩ rằng Thượng Quan Lưu Vân

sấp đánh mình, nhưng sau một hồi im lặng, chỉ nghe thấy: “Kê ra cũng lạ, trước đây ở tầng mười ba đúng là có một người bảo vệ rất giống tôi, bà tôi nói với tôi thế, tôi còn không tin nên đã cố tình đi xem, mã nhân viên cũng rất có ý nghĩa, là số 2046. Có điều lúc tầng mười ba xảy ra hỏa hoạn đã bị chết cháy rồi, sao cô có thể gặp anh ta, cô gặp ma à?”

Lạc Uyên đã hoàn toàn hiểu ra, người trước mặt này không phải “2046”, mà là đứa cháu quý báu mà bà Thượng Quan Thanh muốn mình lấy. Cảm giác sợ hãi của Lạc Uyên hoàn toàn biến mất, liền vô duyên vô cớ nổi nóng. “Anh có phải rất vô công rồi nghề không? Không có việc gì sao nửa đêm nửa hôm đi qua đi lại rồi chui vào nhà vệ sinh nữ, anh thật là lưu manh!”

“Nha đầu đáng chết, có phải cô không muốn sống nữa không, là cô đã ăn trộm đồ! Tôi định ra về, lại nhìn thấy trên máy quay có người mang tràng hạt của bà tôi chui ra chui vào. Đương nhiên tôi phải đi xem thế nào, ai biết được lại nhìn thấy cô đang xé tranh như bị điên, cho nên mới đến xem xem rốt cuộc cô đang làm gì, ai ngờ cô lại nhát gan như vậy!”

Lạc Uyên thấy anh ta làm cho mình sợ ra như thế nhưng một chút hồi lỗi cũng không có, tức đến mức lấy gối ném vào anh ta.

Đúng lúc này thì điện thoại của anh ta đổ chuông.

“Bà ạ!... Bà có khỏe không? Cái gì... bà tạo cháu một cơ hội làm quen...”

Khá lâu, chỉ thấy Thượng Quan Lưu Vân mặt lạnh như tiền quay lại, rồi nói: “Bà bảo tôi cô gái kia giống như viên ngọc sáng mà còn đặc biệt xinh đẹp, tôi thấy không phải là nói cô rồi!”

Lạc Uyên tức điên lên, tháo tràng hạt ra, ném vào người anh ta: “Ai thèm lấy anh cơ chứ? Anh như thế thì ai thèm tình nguyện lấy chứ! Xì, tôi phải về nhà”.

Lạc Uyên chân trần chạy bình bịch xuống lầu. Cô phải đi tìm vị Lý đại tiên đã lừa lấy tiền của cô kia.

Lạc Uyên đã bị vận mệnh tàn khốc thiêu cháy ý chí chiến đấu đang hùng hục. Lúc nhìn thấy Lý đại tiên đang đứng dựa lưng vào tường mà không hề biết cái chết của mình sắp đến. Dù đã nửa đêm nhưng rõ ràng Lạc Uyên không về nhà mà chạy thẳng đến nhà Lý đại tiên ở đầu Nhai Đông kia. Lạc Uyên chợt cảm thấy một luồng khí lạnh toát ra từ chân, mùa hè sao có thể lạnh như thế? Cô nhớ lại chuyện xảy ra vừa rồi, trong lòng thoáng sợ, nhưng sự phẫn nộ đã vượt qua sự sợ hãi, cô nhất định phải tìm kẻ lừa bịp kia để nói lý.

Chạy thẳng một mạch đến tòa nhà nguy hiểm kia, không thèm quan tâm đến bất cứ thứ gì, nhưng bất chợt cảm thấy phía dưới có vật gì đó rất quen. Cô bước đi được mấy bước mới có phản ứng, chính là đôi giày hoa thêu màu đỏ đó, cũng vẫn là cách để mũi chân hướng ra ngoài như thế kia.

Lạc Uyên không quay đầu, cũng không dừng bước, gặp phải chuyện như thế này, phản ứng của cô là cố hết sức chạy đến chỗ Lý đại tiên.

Sau khi nhìn thấy cái cửa kia, mọi nỗi sợ hãi của cô mới biến thành sự căm hận, liền lấy hết sức đá vào cánh cửa phòng cạnh bể nước. Khá lâu sau bên trong mới có người bật đèn, sau đó một giọng nói khàn khàn vọng ra.

Cửa mở rầm một cái, ánh đèn chói mắt rọi ra, một người đàn ông khỏe mạnh gần như trần truồng đứng đó, ánh mắt vô cùng thâm dục ngấn ra nhìn cô.

“Anh là một tên ma to đầu, trả tôi một trăm đồng. Đã lừa của tôi một trăm đồng, còn hại tôi suýt nữa thì bị ma giết chết, anh có biết không?”, Lạc Uyên gào lên.

“Ma, trên thế gian này ở đâu có ma à? Cô có phải bị điên rồi không?”

“Tên lừa đảo.” Lạc Uyên chưa bao giờ bị ai làm cho tức giận như vậy.

“Đại tiểu thư à, cô thực sự muốn một trăm đồng này, cũng không cần dẫn theo nhiều người đến như thế đâu!”. Cánh tay Lý đại tiên chỉ về lối đi không một bóng người phía sau.

Lạc Uyên vội quay đầu lại nhìn, quả nhiên đôi giày hoa thêu màu đỏ kia vẫn bám sát sau lưng. Cô hét hoảng, nhảy chồm lên người Lý đại tiên.

Lý đại tiên nhìn cô một cách kỳ lạ, lúc chuẩn bị đi vào, vẻ mặt dừng dừng trên khuôn mặt kia đột nhiên trở nên kinh hoàng, anh ta không cố ý ôm Lạc Uyên, ngón tay chỉ phía trước: “Cô... cô là người gì?”.

Lúc này thứ Lý Đại Lộ nhìn thấy hoàn toàn không giống với điều Lạc Uyên trông thấy. Anh ta quen làm kẻ bịp bợm, thế nào cũng không tin thế gian này thực sự có ma, nhưng khi đám người phía sau Lạc Uyên từ từ ngẩng đầu lên, anh ta mới thực sự nhận thấy khuôn mặt của những người này không bình thường.

Đây không phải là người, cái đám đi theo phía sau cô gái này không phải là người, chân của họ đều lơ lửng, không hề giẫm lên đất, cứ bay là là trên mặt đất.

Anh ta cúi đầu nhìn cô gái trong lòng mình, cô gái này không nhìn thấy bất cứ người nào, biểu hiện của cô ta không giống như giả vờ.

Lẽ nào trò chơi này chỉ mình anh có thể nhìn thấy, trán anh ta ướt đẫm mồ hôi.

Đám người kia từ từ bay về phía Lý đại tiên, anh ta vội lùi lại phía sau.

“Đừng tới đây, đi đi...”, Lý đại tiên gào to, sắc mặt vô cùng sợ hãi. Lạc Uyên nhìn Lý đại tiên lùi về phía sau, rồi đột nhiên dùng hai tay che mặt, kêu to một tiếng.

Lúc này Lý đại tiên đã nhìn thấy, có một cánh cửa đang từ từ mở ra, trong hành lang trống không lại có cánh cửa từ từ mở ra. Một vầng sáng xuất hiện,

giữa ánh sáng chói lòa hình như có người chìa tay ra, mười ngón tay thon nhỏ quét qua quét lại trước mắt anh ta, rồi trước mắt chợt biến thành một màu tối đen.

“Tôi không nhìn thấy gì nữa!”, Lý đại tiên kêu lên thảm thiết.

Lạc Uyển không biết mình có nên tin anh ta không, hay lại chỉ là một màn lừa bịp. Mắt của Lý đại tiên nhìn vẫn rất bình thường, một vết thương cũng không có. Nhưng bất luận thế nào, Lạc Uyển cũng không còn dũng khí ở trong tòa nhà nguy hiểm này nữa, cô lại chạy về.

May mà chỗ Lạc Uyển ở rất gần tòa nhà nguy hiểm của Lý đại tiên, nên cô cũng nhanh chóng chạy về đến nơi. Lạc Uyển chạy vào nhà vệ sinh, vùi đầu vào chậu nước lạnh để mình bình tĩnh lại. Sao có thể trong vòng bảy ngày nữa mình phải chết, lẽ nào lời nói trong giấc mơ kia đều là thật?

Không thể nào, không thể nào là thật được, Lạc Uyển lắc đầu, bỗng nhiên phát hiện nước trong chậu có màu đỏ tươi. Máu ở đâu ra? Cô ngẩng đầu nhìn mình, mình ở trong gương hình như đã già đi rất nhiều, phải chăng là do tức giận quá khiến chân răng đã bị chảy máu.

Cô há to miệng nhưng cảm giác chân răng như lỏng ra, vì thế lấy tay lắc lắc, một chiếc răng trong cùng càng lúc càng lỏng, cô sợ hãi ngậm một ngụm nước súc miệng, lúc nhổ ra có thứ gì đó rơi xuống đất nhìn kỹ thì chính là chiếc răng!

Lạc Uyển thở dài, mình rõ ràng bắt đầu rụng răng rồi, xem ra đúng là mình đang yếu đi. Lẽ nào không tìm thấy cánh cửa xanh, mình sẽ yếu đi mà chết sao?

Nhưng, ở đâu có cánh cửa xanh? Thế giới này rộng lớn như thế, đi đâu tìm cánh cửa xanh bây giờ?

Chương 8: Vũ hội

Lạc Uyên luôn đến muộn, nhưng cô hoàn toàn không lo lắng nữa. Một người trong giây phút đôi mắt giữa sự sống và cái chết sẽ không bao giờ để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này.

Lão Hoàng hỏi nói với Lạc Uyên về nịnh bợ: “Lạc Uyên à, vừa rồi tôi nhìn thấy đại thiếu gia của tập đoàn Hoàn Nho ở dưới, anh ấy nhờ tôi chuyển cho cô một tấm thiệp, mời cô hôm nay tham gia buổi vũ hội ở nhà anh ấy, cô nhất định phải đi nhé!”.

Nói xong còn nhìn Lạc Uyên với ánh mắt đáng thương. Lạc Uyên biết bây giờ anh ta đối đãi tốt như vậy với mình hoàn toàn là vì hiểu lầm mình có quan hệ gì đó với người nhà Thượng Quan, định lợi dụng mình để kết thân với gia đình Thượng Quan.

Lạc Uyên nghĩ một lúc rồi nói: “Anh trả trước cho tôi mấy tháng lương”.

“Vì sao vậy?”.

“Vì sao? Tôi thay mặt công ty tham dự yến tiệc của tập đoàn Hoàn Nho, lẽ nào anh muốn tôi mất thứ hàng nhái này đi?”

Lão Hoàng hỏi có thể làm được ông chủ cũng không phải là không có lý, hẳn lập tức đưa tiền cho Lạc Uyên. Lạc Uyên lấy được tiền liền đi làm tóc, mặc dù phải móc ra một số tiền lớn nhưng không thấy đau chút nào. Mái tóc dài của Lạc Uyên đã thay đổi, bộ lễ phục không tay màu xanh ngọc bích làm nổi bật mọi đường cong trên cơ thể, màu sắc đó càng làm tôn thêm làn da sáng như ngọc cũng như cái cổ kiêu ba ngấn của Lạc Uyên.

Cố gắng đi đôi giày cao gót, trước gương lập tức xuất hiện một mỹ nhân tao nhã, khiến ngay cả Lạc Uyên cũng phải sững sờ.

Cô giật mình nhìn vào gương, người này thực sự là mình sao? Sao xa lạ thế này? Mình mà đẹp thế sao? Lạc Uyên ngày ngày mặc bộ đồng phục viên chức, thắt dây lưng daeo cặp kính to, chưa hề trang điểm, đi loại giày rẻ tiền kia đi đâu mất rồi?

Cô vẫn còn đang ngỡ ngàng, chưa có bất kỳ phản ứng gì thì taxi đã chở cô đến trước một tòa nhà tráng lệ chiếm trọn cả một quả núi, vườn hoa tư gia mà đẹp thế ư? Còn đèn hoa cũng bắt đầu sáng, người giúp việc đeo găng tay trắng đứng ở hai bên cửa chính tòa nhà, những chiếc xe đắt tiền ngạo mạn nhộn nhịp đi qua chiếc taxi của Lạc Uyên. Con tim của Lạc Uyên chợt thấy bị tổn thương.

Người tài xế bước xuống xe, cầm thiệp mời bước vào bên trong.

Tất cả mọi người đều lái xe vào, chỉ có Lạc Uyên ôm váy dạ hội đi bộ vào cửa chính của sơn trang dưới ánh mắt soi mói đầy vẻ ngạc nhiên của những người giúp việc, cô cố gắng đi theo con đường dài hun hút dành cho xe ô tô.

Đó là một con đường rất đẹp. Cây cối ở hai bên, ánh đèn chiếu lên lá cây chốc chốc lại tỏa sáng, hương hoa thoang thoảng. Cô một mình đi về phía trước tòa nhà lớn kia, từ cổng chính đến tòa nhà còn một đoạn đường, người trên những chiếc xe đắt tiền đều quay đầu lại nhìn cô.

Ở chỗ rẽ ngay trước mặt mình hình như cũng có một bóng người đang đi. Trong lòng Lạc Uyên thấy vui vui, thật không tồi, đi mãi trong sa mạc cuối cùng cũng nhìn thấy người đồng hành, cô bước nhanh tới.

Đó là một người đàn ông ăn mặc rất bình dị, nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, anh ta quay đầu lại nhìn Lạc Uyên. Khuôn mặt khôi ngô thanh tú giống như mỹ nam trong truyện tranh của Nhật, mái tóc lấp lánh dưới ánh đèn, khuôn mặt tươi cười.

Người kia nhìn thấy Lạc Uyên đi bộ liền hỏi: “Cô đi bộ vào đây? Sao không bảo người lái xe đưa đến, mấy người giúp việc kia làm khó cô?”

Thực ra, cũng không vấn đề gì, con đường đẹp thế này, đi bộ càng thoải mái, cảm giác dễ chịu này ngồi trong xe không thể cảm nhận được”.

“Cô rất đặc biệt!”.

“Trông anh càng đặc biệt hơn, anh vẫn còn mặc quần áo ngủ à?”. Lạc Uyên cười với anh ta, có lẽ là người giúp việc. Không dám tin mặc quần áo ngủ vậy đến vũ hội sẽ có hiệu quả gì, có lẽ còn thu hút hơn cả không mặc.

“Tôi thích mặc thế, tôi thấy cô cũng không thích mặc váy dạ hội!” .

“Đúng vậy. giày cao gót kh nhọn, cái váy này khiến tôi không thở được, thật khó chịu”.

Người đàn ông nghe rồi quay người ngắt một bông ngọc lan trắng bên đường, nhẹ nhàng cài lên mái tóc cô, động tác tự nhiên, khiến Lạc Uyên cảm thấy vừa lòng.

“Hương hoa có làm cô thoải mái hơn một chút không?”

Lạc Uyên kinh ngạc nhìn người đàn ông này. Anh ta không giống Lý đại tiên đáng đánh kia, cũng không giống như Thượng Quan Lưu Vân khiến người ta tức điên. Sự nho nhã của anh ta sẽ khiến trái tim của rất nhiều cô gái ngừng đập, nụ cười của anh ta trong veo như thế, khiến tất cả những người con gái đều mê mẩn.

Hai người nói nói cười cười chẳng mấy chốc đã đến trước tòa nhà. Có thể nghe thấy tiếng ca hát cười nói vọng ra, tiếng nhạc du như có như không vọng lại. Người kia khẽ gật đầu, nói một tiếng: “Xin lỗi không tiếp chuyện được nữa”, rồi biến mất trong đám người, còn Lạc Uyên như lạc vào biển

người cô độc.

Cô ngẩn ra ở đó, không biết làm thế nào. Cô chẳng quen ai trong số tất cả mọi người ở đây, cô bắt đầu cảm thấy hối hận rồi.

Vừa quay đầu, gương mặt đẹp trai của Thượng Quan Lưu Vân đã lọt vào tầm mắt.

“Cho cô, tràng hạt bà tôi tặng cô, sao cô dám vứt lung tung? Tôi vẫn chưa nói cho bà biết, nếu không bà sẽ rất đau lòng.”

Một vòng tràng hạt được ném vào tay Lạc Uyển. Thượng Quan Lưu Vân tuy miệng liền thoắng là vì bà mình nhưng biểu hiện thì hình như là sợ Lạc Uyển nổi giận.

Nha đầu này tuy tính khí không tốt lắm, thậm chí có lúc thần kinh còn bất ổn, nhưng gương mặt trong sáng kia lại có thứ đó khiến người ta muốn kết thân.

Lạc Uyển không biết vì sao Thượng Quan Lưu Vân lại nhìn mình cười, chỉ thấy Thẩm Cơ cùng một người đàn ông bước đến trước mặt cô và Thượng Quan Lưu Vân.

Bốn người đứng rất ý nhị, quan sát lẫn nhau, Lạc Uyển như muốn hét lên, người đàn ông này chính là người mặc quần áo ngủ vừa rồi. Đột nhiên Thượng Quan Lưu Vân chìa tay ra vỗ vỗ vào vai người đàn ông kia, nói một tiếng: “Tiểu Mộ, mới vừa rồi còn tìm không thấy em.”

“Anh, em vừa ra ngoài một lát.”

Anh? Lạc Uyển tròn mắt, hóa ra người đàn ông nà chính là Thượng Quan Tiểu Mộ, em trai của Thượng Quan Lưu Vân.

Xem ra anh ta chính là con mồi của Thẩm Cơ vô cùng diêm dúa, vốn đã mất cơ hội tấn công Thượng Quan Lưu Vân nên cô ta đã chuyển sang Thượng Quan Tiểu Mộ. Lạc Uyển lo lắng nhìn Tiểu Mộ, cô quá hiểu thủ đoạn đôi phó với đàn ông của Thẩm Cơ.

Biểu hiện hôm nay của Thẩm Cơ rất tốt, thái độ với Lạc Uyển rất đoan trang, quan tâm hơn, không thấy chút vị chua cay nào, xem ra giống như một người có ăn học đàn ông hoàng, tất cả đều bị khí chất của cô ta thu hút.

Vậy nên không ai chú ý đến Lạc Uyển, mặc dù đã mất rất nhiều công sức đề trang điểm, nhưng mỗi người ở đây đều xinh đẹp, cao quý hơn cô. Quả nhiên khí chất nổi tiếng cũng không phải ngày một ngày hai mới học được.

Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói: “Vừa rồi còn chưa tự giới thiệu, cô không giận chứ?”

Lạc Uyển quay đầu thì phát hiện là Tiểu Mộ. Lạc Uyển có cảm giác rất kỳ lạ đối với người đàn ông tuấn tú luôn chiếm lợi thế về tướng mạo này.

“Không sao, chẳng lẽ phải giới thiệu với từng người anh là nhị công tử của tập đoàn Hoàn Nho sao? Đúng rồi, tại sao tôi chưa bao giờ gặp anh ở

tòa cao ốc?”.

“Bởi vì tôi không có bản lĩnh gì, mọi chuyện trong nhà đều do anh trai giải quyết, tôi chỉ thỉnh thoảng đến văn phòng của bà chơi, đương nhiên cô không gặp tôi rồi!”.

“Anh rất có khả năng, sao lại nói mình không có bản lĩnh?”.

Đang nói, Thẩm Cơ nho nhã bước đến từ bên kia, kéo tay Tiểu Mộ, hai người định cùng ra nhảy. Lúc Thẩm Cơ chạm vào vai Lạc Uyển đã thì thầm những lời chỉ có Lạc Uyển nghe được, vẻ mặt vẫn xinh đẹp và chân thành, nhưng giọng nói thì lạnh như băng: “Đừng có được voi đòi tiên, Thượng Quan Lưu Vân vẫn không đủ sao? Tiểu Mộ là của tôi”.

Lạc Uyển gần như nghi ngờ mình đã nghe nhầm. Ở đâu mà lại có người có thể cười tươi như vậy mà lại nói những lời lạnh lùng đến thế.

Cô còn đang ngỡ ngàng thì Thượng Quan Lưu Vân đã bước tới, vừa đến thì đã bắt đầu đấu khẩu với Lạc Uyển.

“Đúng rồi, cô đã xé bức tranh sơn dầu trong tòa nhà của chúng tôi, đã có ai tìm cô đòi tiền bồi thường chưa?”

“Anh không nói, ai biết là tôi xé? Còn nói nữa, có ai lại đi treo mấy bức tranh sơn dầu trong toa lét? Cũng chỉ có gia đình anh mới biến thái như thế.”

“Biến thái gì, đây gọi là nghệ thuật cô hiểu không?”.

“Tôi không hiểu, tôi chỉ biết đó là hàng giả”. Lạc Uyển nhận định đó không phải là hàng thật.

Thượng Quan Lưu Vân lại bắt đầu bốc hỏa: “Lẽ nào nhà cô treo bức tranh sơn dầu trị giá một triệu trong toa lét?”.

Chủ đề lại chuyển sang tranh sơn dầu. Đột nhiên, Lạc Uyển nhớ ra, cô đã tìm đến trăm nghìn lần trên bức tường kia trong toa lét, đều không tìm thấy chiếc hộp bằng thủy tinh ngâm Sở Anh. Thậm chí cô còn muốn dỡ bức tường ra, nhưng nhìn bề mặt tường không có bất kỳ dấu tích mới tu sửa, lẽ nào hôm đó đúng là mình hoa mắt.

Cũng đúng lúc này, cô đột nhiên nhớ đến, mình đã chạy từ tầng mười ba đến nhà vệ sinh của tầng bảy, vậy thì rất có khả năng hộp thủy tinh thực sự nằm ở nhà vệ sinh của tầng mười ba. Cô đứng dậy muốn đi, nhất định phải làm rõ.

Lúc này trong đầu Lạc Uyển chỉ có Sở Anh, “Tôi phải đi đây”. Lạc Uyển đứng dậy.

Lạc Uyển nhìn Thượng Quan Lưu Vân liền nắm lấy tay anh ta, Thượng Quan Lưu Vân rất ngạc nhiên nhìn cô, ngại ngùng nói: “Tôi, tôi... tôi bây giờ vẫn chưa chuẩn bị xong”.

“Chuẩn bị cái gì! Anh cùng tôi đến tầng mười ba”. Lạc Uyển chỉ muốn lôi anh ta xông thẳng vào nhà vệ sinh tầng mười ba, xem xem suy đoán của

mình có chính xác không, cô thực sự đã quá sợ rồi.

“Tầng mười ba, là cái tầng xảy ra hỏa hoạn kia á? Tôi không muốn đi, ở đó có ma, tất cả mọi người trong tòa nhà đều biết, ai dám lên tầng mười ba?”, Thượng Quan Lưu Vân từ chối thẳng thừng.

“Tôi... tôi nhất định phải lên đó một lần, tôi có việc gấp”, Lạc Uyển mở to mắt, ánh mắt lộ vẻ mang ơn.

“Hay là, sáng mai chúng ta gọi thêm thật nhiều người cùng lên?”.

“Không có người dám lên đó đâu, mà nhất định phải lên vào buổi tối, tôi không còn nhiều thời gian nữa, thôi được rồi, tôi đi đây”, Lạc Uyển thấy khẩn cầu cũng vô ích nên bỏ đi một mình “Trong vòng bảy ngày phải tìm thấy cánh cửa xanh, nếu không phải chết” lời nguyện rủa này cô không cho là không có thật nữa, thời gian không còn nhiều, không thể lãng phí nữa.

Cho dù là chết cũng phải điều tra ra hung thủ thực sự đã giết Sở Anh mới được, nhưng bây giờ ngay cả thi thể cũng không tìm thấy, điều tra thế nào?.

Lạc Uyển gọi người phục vụ đưa cô đến cổng chính, sau đó gọi xe vào thành phố. Chiếc xe nhanh chóng rẽ vào tòa nhà, lúc này đã hết giờ làm việc, tối đen, cô run rẩy đi vào bên trong.

Cô ấn thang máy, cửa thang máy từ từ đóng lại, bỗng nhiên phía ngoài có một cánh tay thò vào. Lạc Uyển giật mình, cửa thang máy mở ra, gương mặt Thượng Quan Lưu Vân hiện ra trước mặt cô.

Anh ta không nói gì, hình như rất khó chịu nhìn cô, sau đó cũng bước vào trong. Thang máy đột nhiên dừng lại, Lạc Uyển ngẩng đầu lên nhìn, con số bên trên là tầng bốn, cô thấy kỳ lạ hỏi: “Thượng Quan Lưu Vân, anh ấn tầng bốn lúc nào?”.

Trong thang máy yên lặng một lúc, anh ta chậm rãi phân bua: “Lẽ nào tôi rất giống với Thượng Quan Lưu Vân sao?”.

Người đàn ông đối diện kia đột nhiên nhếch mép lộ ra một nụ cười, nụ cười rất quen, Lạc Uyển nhìn như đã nhìn thấy ở đâu. Đây không phải là Thượng Quan Lưu Vân, nụ cười cô đã nhìn thấy vào lúc cô gặp “2046” lần trước, đây là “2046” đã chết rồi?.

Lạc Uyển thét lên một tiếng, lấy hết sức bám vào cạnh cửa thang máy, chính vào cái giờ khắc đó, trong thang máy đột nhiên tối đen.

Lạc Uyển sững sờ trong bóng tối, mãi không dám động đây, cô cố gắng chống đỡ để mình không ngất đi, một tiếng động bên tai cũng không có, ngoài hơi thở của mình thì không có bất cứ tiếng động nào.

Trong bóng tối cô nhận thấy có gì đó dựa sát vào mình. Bóng tối vô cùng nguy hiểm, đáng sợ nhất khi bản thân không có cách nào để chống đỡ.

Bỗng như bên ngoài vọng vào tiếng gõ cửa vô cùng nặng nề giống như tiếng trống trận xuyên qua bóng tối này.

Thang máy đột nhiên bừng sáng trở lại, bên trong không có ai. Lạc Uyên điên loạn ấn nút mở cửa, mãi hồi lâu sau đó cửa thang máy mới được mở ra, có một người đứng ngoài.

Lạc Uyên đột nhiên chỉ vào người kia nói: “Đừng bước vào, nh đi đi, anh không phải là Thượng Quan Lưu Vân”.

“Cô điên rồi phải không? Tôi không phải Thượng Quan Lưu Vân, lẽ nào là cô? Lúc tôi đuổi đến nơi, đúng lúc thấy cô đóng cửa thang máy, không kịp gọi, sau đó tôi nhìn thấy thang máy dừng lại ở tầng bốn rồi không chuyển động nữa, chạy một hơi lên đây, khó khăn lắm mới ấn cho cửa mở ra, có phải cô đã hồ đồ rồi không?”.

Tảng đá trong lòng Lạc Uyên đã rơi xuống, cô vẫy vẫy tay, nói với Thượng Quan Lưu Vân: “Vào đi!”.

Trên đường đi không có chuyện gì, thang máy chạy thẳng đến tầng mười ba.

Chạy một hơi đến đó, Thượng Quan Lưu Vân vừa thở vừa nói: “Cô chuẩn bị thi 100m với tôi à?”.

“Đừng làm ồn, chính là ở đây”. Lạc Uyên nhìn xung quanh, vừa may có một thanh sắt han gỉ ở bên cạnh, cô cầm trong tay, đi đến cửa nhà vệ sinh, nhìn cánh cửa kia.

“Cánh cửa này có phải là màu xanh không?”.

“Cô mù màu à! Rõ ràng là một cánh cửa gỗ đã bị thiêu cháy đen thui, làm gì có màu xanh nào?”.

Lạc Uyên nhắm mắt rồi lại mở ra, màu kia giống như một sợi tơ màu xanh trôi nổi trong đầm nước mùa xuân, lúc ẩn lúc hiện trên cánh cửa, mặc dù đã mấy lần cô nhìn thấy cánh cửa xanh, lẽ nào đây chính là cánh cửa xanh mình phải tìm?

“Tìm thấy cánh cửa xanh, nếu không trong vòng bảy ngày sẽ phải chết”. Câu nói này liệu có được hóa giải ở đây? Sau cánh cửa này rốt cuộc có cái gì?

Mặc dù rất sợ, nhưng vì có Thượng Quan Lưu Vân ở bên cạnh nên cảm giác sợ hãi cũng giảm đi khá nhiều, vì thế cô mạnh dạn đẩy cánh cửa nhà vệ sinh ra.

“Đây là nhà vệ sinh nữ, tôi vào không tiện lắm!”. Thượng Quan Lưu Vân đứng cạnh cửa thoái thác.

Lạc Uyên một tay kéo anh ta vào, “Anh bị bệnh à! Tầng này cháy cả rồi, còn phân biệt nhà vệ sinh nam với nữ sao?”.

Điều kỳ lạ là tầng này tuy đã bị cháy nhưng gian phòng này lại có vẻ không hề bị ngọn lửa chạm tới, vẫn như thường xuyên sử dụng, rất sạch sẽ, hình như hay có người tới dọn

Lạc Uyên nhìn bức tường đối diện với chỗ rửa tay. Bức tường đó sáng bóng như trứng gà bóc, một chút dầu tích ám khói cũng chẳng thấy, nếu không có số hiệu tầng mười ba trên cửa, cô nhất định tưởng làm mình đã đi nhầm vào tầng khác.

Đột nhiên cô ra oai, cầm thanh sắt chọc chọc vào tường, đâm mấy gậy mặt tường đã bục ra, nhưng tuy là cái lỗ này không phải rất lớn, nhưng ai cũng nhìn ra mặt tường này không dày, cơ bản không thể đặt vừa một cái hộp thủy tinh chứa người.

Cô rất thất vọng, thi thể của Sở Anh rốt cuộc ở đâu?

Cô bỗng nhiên chú ý đến sự yên lặng xung quanh mình, cô quay đầu nhìn, thì ra Thượng Quan Lưu Vân đang đứng trước gương ở bồn rửa tay nhìn đi nhìn lại trông vô cùng quyến luyến.

Cô định bước đến cười nhạo, bảo anh ta đi, đột nhiên đứng sững ở đó, trông ngực đập thành thịch.

Lạc Uyên không nhìn Thượng Quan Lưu Vân, chỉ sững sờ nhìn chiếc gương kia. Không, đó không phải là mặt gương, trên tường không hề lắp gương, có điều là trong bức tường cũng hiện ra một người giống Thượng Quan Lưu Vân. Còn tên gốc Thượng Quan Lưu Vân lại tưởng làm kia là một cái mặt gương, quyến luyến soi đi soi lại nhưng lại không phải là mình, là “2046” rất giống Thượng Quan Lưu Vân.

Lúc Thượng Quan Lưu Vân quay đầu cười với cô, thì “Thượng Quan Lưu Vân” trong tường kia lại đang ngơ ngác nhìn Thượng Quan Lưu Vân.

Lạc Uyên đã phản ứng trở lại, gọi to: “Chạy, chạy, chạy nhanh”.

Thượng Quan Lưu Vân lại chẳng có phản ứng gì, chỉ giật mình rồi nói: “Sao thế?”.

Chính vào lúc này, Lạc Uyên nhìn thấy một cánh tay thò ra từ trong bức tường, hướng về bờ vai của Thượng Quan Lưu Vân còn đang sững sờ đứng đó. Cánh tay kia đã bị cháy đen, không còn móng tay, cháy hết cả da lòe ra cả thịt.

Rồi trong chớp mắt bức tường trước bồn rửa tay kia đã bị cháy đen thui, làm gì có gương? Làm gì có Thượng Quan Lưu Vân?

Lạc Uyên xông ra khỏi nhà vệ sinh, xuất hiện trước mặt lại là một lối đi được bày trí rất đẹp, trong văn phòng còn vọng ra cả tiếng đánh máy, cả tầng lầu giống như chưa từng bị hỏa hoạn.

Tiếng bước chân chạm xuống nền chỉ vọng lại những tiếng khe khẽ, còn sau lưng luôn có cảm giác có người đi theo. Cô quay đầu không biết bao nhiêu lần, nhưng phía sau lại trống không, chẳng có ai.

Lạc Uyên lấy hết sức chạy vào trong thang máy, nhưng tiếng bước chân phía sau càng lúc càng gấp, không có tiếng kêu gào thảm thiết, bàn tay kia đã

mấy lần nằm vào cổ áo sau của Lạc Uyên nhưng cô đều tránh được.

Thượng Quan Lưu Vân đang đứng trong thang máy giờ tay ra, còn một tay ấn cửa thang máy, máu từ trên đầu chảy ra, rơi xuống nền nhà tí tách...

Lạc Uyên chìa tay cho Thượng Quan Lưu Vân, thực sự không chạy nổi nữa, cố một chút nữa thôi thì đến nơi.

Tay của Thượng Quan Lưu Vân nắm chặt cổ tay Lạc Uyên, cô đang chuẩn bị chạy vào trong thì đột nhiên cảm thấy có một luồng lực cực mạnh đẩy cô về phía sau. Định thần nhìn lại, “Thượng Quan Lưu Vân” từng nắm tay mình kia thét lên một tiếng, mấy đường kim quang lấp lánh vây lấy anh ta, bên trong kẹp rất nhiều bùa chữ, những vòng kim quang đó không ngừng xuyên qua cơ thể anh ta, gần như chỉ trong nháy mắt “Thượng Quan Lưu Vân” giả kia đã bị kim quang biến thành tro tàn. Lạc Uyên vẫn chưa có phản ứng gì, thì người vừa đến ôm chặt lấy cô từ phía sau, quay đầu lại nhìn, thì ra là Thượng Quan Lưu Vân mặt đỏ bừng bừng.

“Cô tiến lên phía trước một bước nữa thì mất mạng rồi”, Thượng Quan Lưu Vân chỉ về phía trước nói.

Quả nhiên cô đã đứng bên cạnh cửa sổ tầng mười ba, nếu không phải vừa rồi có một lực kéo cô lại thì chỉ cần bước vào thang máy kia, nhất định chỉ có một con đường chờ cô đó là nhảy lầu chết. Từ tầng mười ba ngã thẳng xuống thì chắc chắn thịt nát xương tan.

Cô đưa cổ tay trái lên xem, thì ra tràng hạt Thượng Quan Lưu Vân trả cho mình vừa rồi, trên mặt vẫn còn một ít kim quang đang nhấp nháy. Bùa chữ vừa rồi nhất định là kinh văn khắc trên tràng hạt, tay của “2046” kia đã trực tiếp nắm vào tràng hạt này, do vậy mới bị biến thành tro tàn.

Hai người không nói gì thêm, vội vàng quay người lại. Ai nấy đều đã mệt lử, lại còn phải đi cầu thang bộ, không ai nhắc đến nữa chữ cầu thang máy. Bây giờ dù trong thang máy đã chật ních người, họ cũng không dám vào nữa.

Chương 9. Chữa mắt

Trong xe, Thượng Quan Lưu Vân và Lạc Uyển đều im lặng không ai nói lời nào. Những người vừa trải qua nỗi sợ hãi tột cùng đều không muốn nhắc lại.

Cuối cùng xe cũng nổ máy, Thượng Quan Lưu Vân đi quanh tòa cao ốc mấy vòng rồi đề nghị: “Đi ăn đêm nhé!”.

Vừa mới chạy bán sông bán chết, bây giờ bụng cũng rất đói, vì thế Thượng Quan Lưu Vân dừng xe ở một quán ăn lớn bên đường rồi cùng Lạc Uyển bước vào.

Tất cả những người có mặt trong quán đều bất giác ngây người, ngay cả chủ quán cũng thần thờ quên cả việc chế biến món ăn. Cảnh này thật kỳ lạ, đôi nam thanh nữ tú lái xe đẹp như thế lại ngồi ăn ở chỗ tồi tàn thế này. Đang ăn, thì chợt một chiếc xe sang trọng khác từ đường lớn đi đến, rồi đột nhiên từ từ lùi lại, cửa xe hạ xuống, một khuôn mặt rất điển trai ngó ra. Người đó há hốc mồm, mắt trợn trừng lớn hơn cả chiếc chuông đồng hồ nhìn đôi nam nữ đang ăn ngấu nghiến.

Một cô gái bước xuống xe, mang theo nét đẹp mê hồn khiến cả quán ai nấy đều đờ đẫn. Nét mặt lạ thường, cô ta từ từ bước đến bên cạnh đôi nam nữ, nghi hoặc hỏi: “Thượng Quan Lưu Vân? Lạc Uyển?”.

Lạc Uyển ngược mắt nhìn thấy khuôn mặt như tiên nữ lác lác trước mặt, “Thẩm Cơ, cô, sao cô lại đến, đến uống vài ly đi”. Cô kéo váy dạ hội của Thẩm Cơ, còn Thẩm Cơ thì vô cùng tức tối. Bộ váy dạ hội đắt tiền của cô ta vừa bị bàn tay cầm chân gà đầy dầu mỡ làm hỏng.

Thượng Quan Lưu Vân nhìn thấy Tiểu Mộ xuống xe liền nói: “Đến đây, đến đây, mọi người cùng uống, không ngờ thức ăn ở đây còn ngon hơn vạn món tây chính thống ở các nhà hàng Pháp”.

“Anh, anh uống say rồi!”.

Tiểu Mộ nhìn bộ dạng say rượu của Lạc Uyển, khẽ cười: “Cô xem cô đã uống say bí tỉ rồi kia”.

Ánh mắt ám áp kia của Tiểu Mộ như ôm lấy Lạc Uyển. Cô đột nhiên như một đứa trẻ phải chịu áp lực, nước mắt nước mũi giàn giụa, kéo áo Tiểu Mộ xuống vùi đầu khóc lớn.

Thẩm Cơ tức đến nổ tung đầu, chẳng biết tại sao cô ta lại gặp phải khắc tinh này. Cứ chỗ nào xuất hiện Lạc Uyển, y như rằng việc của cô ta bị phá

hông. Mới vừa rồi rõ ràng phải dùng kế để dụ Tiểu Mộ đến nhà, đêm xuân tươi đẹp, bây giờ xem ra tất cả đã xôi hỏng bỏng không rồi.

Đúng lúc này, trong quán ăn đột nhiên có tiếng cãi lộn, có ai đó đang ửi bới âm ỉ. Lạc Uyển ngẩng đầu lên nhìn thì thấy hình như có rất nhiều người đang vây đánh một người.

Sự đồng cảm vô hạn kia của cô nhờ có sức mạnh của rượu càng trở nên mạnh mẽ, cô đứng dậy đập mạnh vào bàn rồi tiện tay cầm theo một cái ghế.

Đến giữa đám người kia, cô đột nhiên lấy ghế đánh người. Tiểu Mộ, Thượng Quan Lưu Vân, Thẩm Cơ thuôn mặt ra. Lúc bình thường tay của cô trói gà không chặt, thế mà lúc này lại dám chạy đến giữa đám đàn ông, vừa đánh vừa chửi: “Ai bảo các anh bắt nạt người, ai bảo các anh ỷ đông nạt ít, ai bảo các anh không học hành cho tử tế”.

Đám người quả nhiên bị Lạc Uyển làm cho tức điên lên. Bọn chúng không tiếp tục đánh người đã ngã trên đất kia nữa, lập tức quay đầu lại hăn học nhìn cô.

Mấy người cứ từ từ vây lấy Lạc Uyển. Lưu Vân và Tiểu Mộ đều xông lên, mỗi người một bên bảo vệ cô. Thẩm Cơ nhìn thấy cảnh này mà chỉ hận mình không ở bên đang vây đánh Lạc Uyển để xiên cho cô ta vài nhát.

Chẳng biết ai trong đám người đó đã dùng vỏ chai rượu đập mạnh vào đầu Lạc Uyển. Một trận hỗn chiến bắt đầu, chỉ thấy Tiểu Mộ lao lên đá ngã mấy người.

Lạc Uyển vô cùng ngạc nhiên nhìn Tiểu Mộ, trông anh điềm đạm nho nhã là vậy mà không ngờ lại giỏi võ như thế.

Thượng Quan Lưu Vân thấy Lạc Uyển đang vô cùng sợ hãi, liền nói: “Đừng có ngây ra như thế, Tiểu Mộ đã từng một mình đi Thái Lan đánh hắc quyền, cứ để cậu ấy phát huy đi!”.

Tiểu Mộ vừa đánh nhau với đám người kia vừa nói: “Anh, rốt cuộc anh có ra tay không, một mình em đánh chẳng có vị gì”.

Thượng Quan Lưu Vân cười khẩy một cái, một chân đá vỏ chai bia, vừa hay đập vào đầu một gã đang chuẩn bị đánh úp Tiểu Mộ, trước mắt gã đó tối sầm lại, rồi mềm nhũn đổ xuống.

Rất nhanh hai anh em đã quét sạch đám côn đồ, hai người trán đầm mồ hôi nhìn nhau cười.

Chủ quán vô cùng tức giận, đành quay lại đá cái người ban đầu đã bị đánh cho ngã sòng soài dưới đất kia. Nếu không phải là anh ta làm cho cái nhóm côn đồ kia nổi giận thì sẽ không thu hút nữ ma đầu kia ra tay, nữ ma đầu không ra tay thì quán sẽ không thành ra thế này.

Tiểu Mộ bước tới, rút ra một tờ séc, tiện tay viết ra một con số, đưa cho ông chủ rồi nói: “Chùng này đủ rồi chứ!”

Chủ quán nửa tin nửa ngờ cầm tờ ngân phiếu, vừa nhìn thấy con số kia thì ngã bịch xuống đất, hồi lâu vẫn chưa định thần lại được.

Lạc Uyên nhìn người ngã dưới đất kia vô cùng đáng thương, liền chìa tay ra đỡ lấy anh ta. Người kia được đỡ dậy, mặt đầy máu me, đôi mắt sáng ngời, có điều đằng sau khuôn mặt rạn ngời kia có biết bao đắng cay, có lẽ chỉ có mình anh ta biết.

Anh ta quay đầu lại đối diện với Lạc Uyên, tuy mắt sáng ngời nhưng lại không có tiêu điểm. Anh ta khẽ cười, nụ cười giống như lá liễu nảy mầm trong mùa xuân, sự tàn khốc của cuộc sống này không thể hạ gục: “Cảm ơn cô đã trọng nghĩa cứu giúp”.

Lạc Uyên từ từ chìa tay khua khua trước mắt anh ta, khuôn mặt rạn ngời kia vẫn trong veo như vậy, không một chút thay đổi.

“Anh mù rồi, anh thật sự mù rồi?”.

Lạc Uyên bất ngờ lắc mạnh vai người đàn ông kia: “Lý đại tiên, kẻ lừa bịp này, sao anh lại mù hả? Tại sao? Tại sao?”.

Giọng nói buồn bã, Lạc Uyên thét lên rồi đột nhiên ngất xỉu, cô không đỡ nổi cơ thể mình nữa.

“Tỉnh rồi tỉnh rồi, cuối cùng đã tỉnh rồi”, có người reo lên.

Lạc Uyên mở to mắt, ngửi thấy mùi thuốc, cô buồn bã nghĩ rằng tại sao cứ hễ gặp Thượng Quan Lưu Vân là mình lại phải vào viện?

“Đại tiên, anh tên là gì?”, Lạc Uyên đột nhiên dịu dàng hỏi. Cô dịu dàng là vì vị đại tiên này bị mù rất có thể là tại mình. Nếu hôm đó cô không đi tìm anh ta, có thể anh ta sẽ không bị mù, nếu lúc đó cô dừng lại xem anh ta thế nào, biết đâu có thể cứu được đôi mắt của anh ta.

“Tôi là Lý Đại Lộ, thực ra chuyện này không liên quan đến cô, chút chuyện này cũng đâu có gì, tôi vẫn có thể xem bói kiếm tiền”, Lý Đại Lộ nói vẻ phớt lờ.

Thượng Quan Lưu Vân từ bên ngoài đi vào, nhìn Lạc Uyên nói: “Không sao rồi, bác sĩ nói anh ta chỉ cần nghỉ ngơi một lát là khỏe”.

Lý đại tiên nghe nói vậy liền đứng bật dậy, đưa tay ra phía trước bắt đầu lần đường, chuẩn bị bỏ đi.

Lạc Uyên không đành lòng, ngời dậy nói: “Đã đến đây rồi, chi bằng băng bó vết thương lại, tiện thể kiểm tra xem mắt anh rốt cuộc là bị làm sao”.

“Bà chị à, bà chị đã kéo tôi theo cả đêm, tôi mệt rũ người ra rồi”.

Lạc Uyên vẫn cố chấp kéo anh ta, cô bất ngờ ngời bật dậy, một tay đẩy anh ta ngã xuống nền, làm lọ thuốc rơi xuống đất vỡ tan.

“Anh làm gì mà kiêu ngạo vậy hả? Đã thế này rồi, sao còn cố chấp như vậy, bây giờ anh về bằng cách nào? Anh có biết nhà ở đâu không?”.

Lý Đại Lộ lồm ngồm bò dậy, bàn tay bị cưa đứt bởi mảnh thủy tinh vỡ.

Anh ta bình thân nói với Lạc Uyên: “Không phải tôi kiêu ngạo, tôi có quyền lựa chọn cách sống của tôi. Có lẽ tôi sinh ra đã là một người không may mắn, nhưng tôi cũng có lòng tự trọng của mình. Khi mắt tôi còn tốt, tôi có thể nhìn thấy các cô gái đẹp, tận hưởng thế giới tươi đẹp. Bây giờ mắt tôi không nhìn thấy nữa nhưng tôi vẫn có thể nghe, tôi nghe thấy tiếng bước chân của y tá thì sẽ biết nên đi ra thế nào, đến một ngày tôi không thể nghe cũng không thể nhìn, tôi vẫn có thể nói, xin cô hãy tôn trọng tôi”.

Lý Đại Lộ quả nhiên đã vượt qua một số vật cản trở rất chính xác, cuối cùng mất hút ở cuối hành lang bệnh viện.

Lạc Uyên giậm chân bình bịch nhìn Lý Đại Lộ đi ra cổng bệnh viện từ cửa sổ. Thượng Quan Lưu Vân bất ngờ chạy xuống, nói: “Anh đợi đã, tôi thật không tin thế giới này còn có người kiêu ngạo hơn tôi”.

Chẳng bao lâu đã thấy hai người lao vào đánh nhau mà không ai có thể can ngăn, chính là Thượng Quan Lưu Vân và Lý Đại Lộ, Thượng Quan Lưu Vân vừa đánh vừa nói: “Tôi chỉ muốn anh đi khám, muốn anh kiểm tra mắt mà thôi”.

Lý Đại Lộ bị buộc nằm đó, một vị bác sĩ đức cao vọng trọng có mái tóc bạc phơ đang khám mắt cho anh ta.

Còn Lý Đại Lộ vẫn đang cãi lộn với Thượng Quan Lưu Vân đang đè lên người mình.

“Anh đừng đừng là một người đàn ông lại đè lên người tôi là sao?”.

“Anh cho rằng tôi muốn đè lên chắc, tôi đã rất mệt mỏi rồi”.

Còn vị bác sĩ già kia hình như không hề nhìn thấy chuyện này, chỉ chuyên tâm thăm khám đôi mắt trước mặt mình, càng nhìn càng thấy kỳ lạ, cuối cùng không nhẫn nại được nữa vỗ mạnh vào mặt Lý Đại Lộ nói: “Mắt của anh không phải sau này mới bị mù, tôi làm bác sĩ gần bốn mươi năm nay, tôi dám lấy đầu ra đảm bảo, anh vừa sinh ra thì mắt đã mù rồi”.

Tất cả những người trong phòng đều lặng yên bất động, Lý Đại Lộ giãy giụa. Thượng Quan Lưu Vân đang đè trên người Lý đại tiên cũng nhảy chồm lên, cả Lạc Uyên cũng đang sốt ruột đi đi lại lại bên ngoài cửa.

Khá lâu sau Lý Đại Lộ mới cẩn thận hỏi lại một câu: “Bác sĩ nói tôi mù bẩm sinh?”.

“Đúng vậy, cho dù anh đến bệnh viện nào cũng đều có kết luận như vậy”.

Trong phòng, bác sĩ và Lý Đại Lộ cãi nhau đến mức không ai can được. Bác sĩ vẫn một mực nói anh ta bị mù bẩm sinh.

“Tôi chắc chắn rằng khi sinh ra anh đã bị mù, không tin anh cứ đi hỏi bố mẹ anh xem”, cuối cùng vị bác sĩ đã nói một câu như thế.

“Nhưng, thưa bác sĩ, từ trước đến nay anh ta vẫn có thể nhìn thấy mà!”, Lạc Uyên thực sự không nén nổi nỗi kinh ngạc trong lòng.

“Vậy thì thế giới anh ta nhìn thấy có khả năng không giống với những gì chúng ta nhìn thấy”, vị bác sĩ dừng lại một lát, chậm rãi phân bua. Ông ta là một người lớn tuổi, đã nhìn thấy rất nhiều chuyện kỳ lạ trên thế giới này cho nên cũng không ngỡ ngàng nữa.

Lạc Uyên, Thượng Quan Lưu Vân và Lý Đại Lộ đều chờ dẫn ngòi trên băng ghé tại lối đi.

Rất lâu sau đó, Lý Đại Lộ đứng dậy. Trông bộ dạng cô độc đó có thể đoán biết anh ta chuẩn bị rời đi. Đối với anh ta trời đất có lẽ chỉ là một màu đen tối, nhưng cuộc sống vẫn luôn tiếp tục, nếu cứ ngồi đây mà tự oán trách, rất có thể bản thân mình cũng mất đi niềm tin vào cuộc sống.

Lạc Uyên bỗng nói: “Anh ở nhà tôi đi!”.

Hai người đàn ông đều sửng sốt, Thượng Quan Lưu Vân nhìn cô, chỉ tay vào Lý Đại Lộ, rất lâu không nói lên lời.

“Thế giới anh nhìn thấy không giống với thế giới chúng tôi nhìn được, tôi muốn anh giúp tôi tìm cánh cửa xanh!”.

“Cánh cửa xanh, tôi đã mù rồi sao có thể phân biệt được màu sắc?”. Lý Đại Lộ vừa nói vừa cười, yêu cầu một người mù đi tìm cánh cửa xanh là vô cùng kỳ quặc.

“Cánh cửa xanh có lẽ không phải đại diện cho một loại màu sắc, tôi hy vọng anh giúp tôi, có lẽ anh có thể cảm nhận được”. Lúc này Lạc Uyên thực sự tin rằng Lý Đại Lộ không phải là kẻ lừa bịp, anh ta có thể nhìn thấy nhiều thứ mà người khác thấy được.

Lạc Uyên xông lên, kéo tay anh ta nói: “Anh nhất định phải giúp tôi tìm cánh cửa xanh, nếu không tôi sẽ chết, tôi không có tiền để mời anh thì anh ở nhà của tôi!”.

Thượng Quan Lưu Vân nhảy dựng lên phía sau, luôn miệng nói: “Tôi cũng giúp cô tìm, giúp cô tìm”.

“Được rồi, vậy thì anh cũng ở nhà tôi đi! Có điều phải trả tiền thuê phòng”.

“Sao lại thiên vị như vậy? Tôi phải trả tiền nhà, tại sao anh ta lại không phải trả?”.

“Người ta là đại tiên, anh có phải không?”.

“Vậy được, phải trả bao nhiêu tiền?”.

“Một trăm nghìn tệ một tháng!”.

“Nha đầu đáng chết, cô tưởng tôi có thể cướp ngân hàng chắc”.

Chương 10. Cầu tiên

Thượng Quan Lưu Vân không về nhà cùng Lạc Uyển, chỉ đưa hai người về đến cửa nhà Lạc Uyển rồi đi luôn, truyền thống giáo dục của gia đình gia giáo không cho phép anh ở lại nhà các cô gái.

Hơn nữa dường như anh đã lảng máng hiểu ra rằng việc tìm cánh cửa xanh là chuyện vô cùng nguy hiểm. Anh không phải sợ mà là bất lực trước sự nguy hiểm này. Anh không có giác quan thứ sáu, vì thế anh quyết định đi tìm sự giúp đỡ.

Lạc Uyển và Lý Đại Lộ vào trong nhà, cô chuẩn bị nước cho Lý Đại Lộ tắm. Bộ đồ cho Lý Đại Lộ thay sau khi tắm do Thượng Quan Lưu Vân bảo nhân viên cấp dưới đi mua trong đêm đó. Thế lực của gia đình Thượng Quan Lưu Vân thật khiến Lạc Uyển không thể tưởng tượng nổi.

Lý Đại Lộ mặc bộ đồ ngủ mát mẻ bước ra khỏi nhà tắm, đúng lúc đó Lạc Uyển cũng bê ra một hộp thuốc để trước sofa chuẩn bị thoa cho Lý Đại Lộ.

Lý Đại Lộ không giăng co cũng chẳng từ chối, ngoan ngoãn ngồi xuống, mắt mở rất to, sáng loáng, trông giống như một miếng kính trong suốt.

Lạc Uyển thấy khá hồi hộp, nhìn hơi nước trên mặt cùng mái tóc uơn ướn, cô phát hiện Lý Đại Lộ thực sự vô cùng đẹp, cho dù lúc bình thường anh rất đáng gh nhưng khi anh ngồi lặng yên thì trông giống như một đứa trẻ được người mẹ yêu thương, đôi mắt to tròn, lông mi rất dài, khuôn mặt phẳng phát sự tử thân, nhưng lại ánh lên vẻ thông minh.

Lạc Uyển biết rõ đôi mắt của anh ta không nhìn thấy mình nữa nhưng nét mặt vẫn bất giác ửng hồng, sau đó nghiêm khắc tự nhủ: “Không được lợi dụng sự thương cảm này, không được lợi dụng tình thương của người mẹ”.

Lý Đại Lộ được bố trí ngủ trên sofa ở phòng khách. Lạc Uyển sau khi sắp xếp xong cho Lý Đại Lộ mới đi tắm. Dòng nước xối vào cơ thể vô cùng dễ chịu, sự ấm áp lan tỏa toàn thân, cảm giác cực kỳ thoải mái, chỉ có điều bỗng nhiên cô cảm thấy trên người nhót nhót, giống như có gì đó trên cơ thể. Mở to mắt nhìn thì thấy trên người có rất nhiều tóc.

Cô sợ hãi đưa tay sờ lên mái tóc của mình, mới chạm vào thôi mà tóc đã rụng đến hàng nắm. Thôi xong rồi, nếu vẫn chưa tìm thấy cánh cửa xanh có lẽ mình cũng sẽ dần yếu đi rồi chết, tóc bắt đầu rụng hàng loạt rồi.

Lạc Uyển như phát điên chạy lên giường, vùi đầu vào chăn, bất luận ngày mai thế nào, ngủ một giấc rồi mai tính.

Cô nhanh chóng chìm vào bóng tối vô tận. Cảnh trong mơ như thật như giả, giữa màn sương dày đặc chỉ thấy một bóng người đang đi trước mặt, Lạc Uyên không biết mình đang ở đâu thì đã bị đối phương đuổi kịp,

Một khuôn mặt ngoái lại nhìn, sao lại là Tiểu Mộ. Tiểu Mộ như đang dạo bước trong vườn hoa, Lạc Uyên vui mừng chạy về phía đó, vừa chạy vừa gọi: “Tiểu Mộ, đợi tôi, vừa rồi sao anh không ở trong bệnh viện?”.

Nhưng Tiểu Mộ vẫn mê mẩn tiến về phía trước, Lạc Uyên vô cùng lo lắng, vừa chạy vừa gọi: “Tiểu Mộ, Tiểu Mộ, đợi tôi với”.

Lúc này Tiểu Mộ đang đi phía trước bất ngờ quay người lại, nhưng cô chỉ thấy một khuôn mặt của người con gái. Cô gái đó vừa xa lạ lại vừa lạnh lùng, ánh mắt như muốn đâm sâu vào trái tim cô.

Lạc Uyên vô cùng sợ hãi, cô muốn bỏ chạy nhưng không sao động đậy được, chỉ có thể đứng lặng yên một chỗ nhìn cô gái kia đang từng bước tiến về phía mình, chìa một cánh tay ra sờ vào mặt cô. Cánh tay đó lông lá xồm xoàm, là cơ thể của Tiểu Mộ nhưng lại có khuôn mặt của một người con gái và cánh tay của thú dữ. Trong lúc mơ hồ cô nghe thấy tiếng bước chân từ từ tiến lại gần, bước đến bên cạnh, cô không biết là ảo giác hay hiện thực, nhưng không dám mở mắt.

Rất lâu sau, có một vật gì đó lông lá rậm rạp chạm, cô không chịu được nữa, thét lên ngồi bật dậy rồi điên cuồng ném gối tới.

Cô dùng hết sức bình sinh để đánh và chỉ một tiếng kêu “Ui da” đã giúp Lạc Uyên tỉnh lại, cô vội đi bật đèn, nhìn kỹ, người ngã ngồi dưới đất là Lý Đại Lộ.

Lạc Uyên mở đèn, thở hổn hển gào lên: “Nửa đêm nửa hôm, anh chạy đến giường tôi làm gì?”.

“Cô tưởng là tôi muốn à, cô cứ đi đi lại lại, làm sao tôi ngủ được?”.

Lạc Uyên nén nỗi sợ hãi, cự lại: “Tại sao anh phải cầm con gấu bông này sờ vào tôi?”.

“Tôi không nhìn được, sợ sờ trực tiếp vào cô chẳng may chạm vào chỗ không nên chạm, cầm con gấu nhỏ này thì cũng không đến nỗi khó xử. Được rồi, lòng tốt không được báo đáp, tôi chỉ định đến xem cô có chuyện gì không, sợ cô bị mộng du mà cũng không biết”.

Lý Đại Lộ chuẩn bị quay lại phòng khách thì Lạc Uyên đột nhiên gọi anh ta lại, vỗ vỗ vào giường, cô rất sợ nhưng lại không biết làm thế nào cho phải.

“Cái gì, muốn tôi ngủ cùng hả?”, Lý Đại Lộ vừa cười vừa nói.

“Không phải, chỉ là muốn nói chuyện phiếm thôi!” Lạc Uyên không biết nói gì được nữa.

Lý Đại Lộ lần sờ mép giường rồi ngồi xuống, sau đó nói: “Nói chuyện gì?”.

“Sao anh biết là mình bị mù bẩm sinh?”, Lạc Uyên nói xong câu này liền tự vả vào miệng mình, đúng là vấn đề không nên nói lại cứ nói.

Ai biết Lý Đại Lộ không để bụng, cười nói: “Bởi vì lúc tôi còn nhỏ, bị bố mẹ bỏ rơi phải vào cô nhi viện. Tôi và tất cả cô giáo ở cô nhi viện đều cảm thấy rất kỳ lạ, vì sao phải vứt bỏ một đứa trẻ khỏe mạnh như thế. Tôi luôn cho rằng tôi có bệnh tật gì đó hoặc có chỗ nào không tốt, lúc nào tôi cũng canh cánh trong lòng nỗi bí ẩn này”.

Lạc Uyên đờ đẫn ngồi đó, không biết đáp lời thế nào.

“Thực ra cũng không có gì, sau khi tôi biết mắt mình bị mù bẩm sinh, trong lòng tôi lại cảm thấy rất vui, bởi lời bí mật kia cuối cùng đã được vén mở. Thì ra tôi bị vứt bỏ là vì mù bẩm sinh, như vậy tôi cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều rồi, bố mẹ tôi cũng có nỗi khổ của mình, chỉ tiếc là cô giáo tôi không thể biết được nữa”.

Lạc Uyên kỳ lạ hỏi: “Vì sao có thể nói cho cô giáo của anh biết mà”.

“Nhiều năm trước, cô nhi viện xảy ra hỏa hoạn, cô giáo tôi đã qua đời. Tôi luôn tự truy vấn, trận hỏa hoạn đó có phải là vì tôi nên mới xảy ra. Tôi thực sự có phải là ngôi sao cô độc nhất trên đời, chỉ biết đem lại bất hạnh cho những người xung quanh hay không?”.

“Ha ha”, Lạc Uyên cười to, “Làm gì có chuyện là ngôi sao cô đơn nhất trên đời như thế, lẽ nào “911” là vì một vụ hỏa hoạn do ngôi sao cô độc nhất trên đời gây ra? Lẽ nào trận sóng thần ở Indonesia là do ngôi sao cô đơn nhất trên đời gây ra? Thiên hạ có nhiều truyện không may như vậy, luôn có một số vụ tai nạn cần con người đổi mặt, không liên quan gì đến chuyện của anh!”.

“Ha ha! Được rồi, ngủ đi! Ngày mai cô còn phải đi làm đấy!”.

“Anh biết không? Mấy ngày nữa là sinh nhật tôi”, Lạc Uyên vẫn kéo Lý Đại Lộ lại để nói chuyện.

“Ồ... cô sắp sinh nhật, cô muốn nhận quà gì?”.

Lạc Uyên nghĩ một lát rồi nói: “Nếu có thể ăn bánh ga tô thì tốt rồi. Tôi nghĩ loại bánh ga tô hoa quả hai tầng rất ngon, có hương vị ngọt ngào”.

...

Lạc Uyên lại tỉnh giấc lần nữa, nhìn thấy ánh nắng xuyên qua rèm cửa sổ chiếu lên khuôn mặt nghiêng trên đầu giường của Lý Đại Lộ, ánh nắng như đang nhảy múa không ngừng. Đêm qua cô nói chuyện rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết, còn anh vẫn canh bên cạnh giường, mặc nguyên quần áo mà ngủ.

Đây là giấc ngủ đúng nghĩa nhất của cô trong nhiều ngày qua, một đêm không ngủ mơ. Có lẽ đây đã là món quà tốt nhất cho ngày sinh nhật sắp tới rồi.

Lạc Uyên nhẹ nhàng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị bữa sáng, dọn dẹp hết những đồ vật có khả năng gây nguy hiểm, sợ không cẩn thận sẽ làm Lý Đại Lộ bị thương. Sau đó cô cầm túi rồi chạy vội đến công ty, vừa xuống dưới thì nhìn thấy Thượng Quan Lưu Vân đã đứng ở bên ngoài.

Cô lên chiếc xe sang trọng mà Thượng Quan Lưu Vân lái sau đó đóng cửa xe lại. Khi ấy trên ban công ở tầng trên có một cánh cửa sổ đã mở, Lý Đại Lộ đang đứng bên, đối diện với ánh mặt trời vốn không thuộc về mình mà trầm tư suy nghĩ hồi lâu.

Thượng Quan Lưu Vân chở Lạc Uyên ra vùng ngoại ô.

“Tôi đã dùng toàn bộ lực lượng trong thành phố đi tìm một pháp sư đuổi ma giỏi nhất ông ấy hầu như không gặp khách, vì nể mặt bà tôi mới đồng ý gặp mặt chúng ta hôm nay”.

“Bà, anh đã nói với bà rồi hả?” Lạc Uyên cảm thấy rất không phải.

“Chưa, chuyện này nếu để bà biết, nhất định bà sẽ rất lo lắng”.

“Đừng cho bà biết”.

Đang nói chuyện thì một căn nhà nhỏ đã xuất hiện trước mặt. Đó chỉ là ngôi nhà bằng gạch rất phổ biến ở vùng nông thôn, nhưng vị trí của nó lại đẹp đến mức ngay cả Thượng Quan Lưu Vân cũng đỏ mắt ghen tị. Mặt trước ngôi nhà là dòng sông nhỏ, trong đến mức có thể nhìn thấy cả đáy, đưa mắt nhìn ra xa còn có rất nhiều cá. Phía sau ngôi nhà dựa vào núi, nối tiếp là những ruộng lúa màu xanh trùng trùng điệp điệp, bất cứ ai tới đây cũng đều cảm thấy được an ủi vỗ về.

Đầy hàng rào vào sân có thể nhìn thấy những loài hoa cỏ kỳ lạ, hương thơm xộc vào mũi, khiến lòng người tĩnh lặng trở lại.

“Đúng là chỗ ở của thần tiên”, Lạc Uyên thán phục.

Bên trong phảng phất hương thơm của trà, trên lối đi vào nhà có bày một bộ bàn trà, một bé gái khoảng bảy tám tuổi đang đứng chân trần pha trà, thấy hai người đến mà không hề ngạc nhiên, chỉ ngẩng đầu hờ hững nói: “Ngồi đi, lát nữa ông ấy mới dậy”.

Thượng Quan Lưu Vân và Lạc Uyên không dám nói thêm gì vì sợ sẽ phá vỡ bầu không khí yên tĩnh ở đây. Hai người ngồi đó uống trà, đợi nhân vật cấp đại sư kia.

Một lát sau, cánh cửa của nhà kê bên kêu két một tiếng rồi mở ra, một ông già cốt cách phi phàm bước ra, râu tóc bạc phơ, ánh mắt lãnh đạm như nước, nhưng lại cơ hồ như có thể hiểu rõ tất cả.

Bé gái vội tiến lên đỡ ông, ông ta chậm rãi ngồi xuống, uống một tách trà rồi nói: “Thượng Quan Thanh vẫn khỏe chứ?”.

“Nhờ hồng phúc của ông, sức khỏe của bà rất tốt!”.

“Có thời gian hãy ở bên bà nhiều hơn!”, ông già kia bất ngờ buông ra một

câu như thế. Thượng Quan Lưu Vân chợt thấy lo lắng, lẽ nào bà sẽ có chuyện gì?

Ánh mắt ông già chuyển sang nhìn Lạc Uyển thì thoáng kinh ngạc: “Cô gái, xem ra cô đang gặp phải rất nhiều phiền phức, cô có gì muốn hỏi?”.

Trong lòng Lạc Uyển tràn ngập hy vọng, rất lâu sau mới nói ra được mấy chữ: “C”.

Tách trà trên tay ông già rơi xuống khi nghe thấy mấy từ này, trên mặt lộ rõ sự sợ hãi: “Cánh cửa xanh, cô muốn tìm cánh cửa xanh?”.

“Đạ đúng, đạ đúng, cháu muốn tìm cánh cửa xanh!”, Lạc Uyển vội gạt đầu, chăm chăm nhìn ông.

“Cô còn mấy ngày?”, ông lão đột nhiên hỏi, xem ra là một người đã biết cánh cửa xanh rồi.

“Năm ngày”. Lạc Uyển nghĩ bắt đầu từ ngày nghe thấy trong vòng bảy ngày, đến nay đã qua hai ngày rồi.

Ông già đột nhiên nói với bé gái: “Tiễn khách”. Rồi đứng dậy phẩy tay áo bỏ đi.

Lạc Uyển như rơi xuống đáy vực, chìm vào nỗi tuyệt vọng vô bờ bến. Cô ngồi chờ người trên nền đất, không động đậy, gió mát thổi vào mặt, cảm giác tê dại, hoàn toàn không còn nhận thức được gì nữa.

Rất lâu sau cô mới ngọ nguậy đứng dậy, Thượng Quan Lưu Vân vội đến đỡ lại bị cô hất tay ra, đã là một kẻ sắp chết, sao phải ra sức tìm cánh cửa xanh? Sao phải dày dạn cô?

Hỏi trời trời không nói, hỏi đất đất không thưa, trời đất đều mù, đều điếc, đều chết hết cả rồi.

Chương 11 Xe tang

Trên đường trở về thành phố, hai người đều không nói gì. Chuyến đi này đã hoàn toàn giết chết hy vọng của Lạc Uyên, cô quyết định không đấu tranh nữa.

Trong lòng Lạc Uyên hoàn toàn trống rỗng, nhưng vẫn còn một mối bận tâm, chính là tìm thấy thi thể của Sở Anh. Cần phải tóm được kẻ đã giết Sở Anh, bởi vì kẻ đó vẫn sẽ tiếp tục giết người.

Nếu có thể trong những ngày tháng còn lại giúp người bạn tốt nhất của mình báo thù, vậy cũng coi như là không sống vô ích rồi.

Lạc Uyên không muốn đi đâu, Thượng Quan Lưu Vân đưa cô về nhà. Sau đó căn răng bỏ đi, anh không tin thực sự không còn cách gì cứu Lạc Uyên, thành phố này không được thì tìm đến thành phố khác, thế giới này rộng lớn như vậy, nhất định sẽ tìm thấy người có thể giúp Lạc Uyên.

Lạc Uyên xuống xe, cảm thấy đầu óc choáng váng, trời đất bao la rộng lớn là vậy nhưng cô cảm thấy đã không có chỗ dung thân nữa.

Cô mở cửa, đập vào mắt là căn phòng nhỏ được thu dọn rất sạch sẽ, nền nhà được lau sáng bóng, đồ đạc xếp đặt gọn gàng ngăn nắp, cửa kính trắng bóng không một vết ố, thứ hiếm thấy nhất là trên bàn trà ở giữa phòng đặt một bó hoa tươi, đó là loại hoa hồng nhỏ bình thường vẫn mọc ở các bụi hoa ven đường được cắm trong lọ thủy tinh đã được rửa sạch.

Cô gần như nghi ngờ mình đã vào nhầm chỗ, đây chính là căn hộ nhỏ và giản dị mà cô đã thuê sao? Cô tiến về phía trước, chỉ thấy phòng bếp và nhà vệ sinh cũng đều sạch bóng, còn phòng ngủ của cô, thì ngay cả gầm giường cũng không một hạt bụi, ga giường, vỏ gối, vỏ chăn đều sạch sẽ, những vết bẩn đã được giặt sạch, cả rèm cửa màu xanh nhạt cũng được tháo xuống giặt sạch sẽ và được phơi trên ban công đang tung bay trong gió đón ánh nắng mặt trời và tỏa ra mùi thơm nhẹ nhàng của xà phòng.

Không thấy Lý Đại Lộ trong phòng, đây lẽ nào đều là Lý Đại Lộ làm? Anh ta không nhìn thấy gì, nhưng lại lau nền nhà, lau cửa kính sạch bong, lại còn sắp đặt từng thứ linh tinh này.

Ngay cả người bình thường cũng khó mà dọn dẹp sạch đến thế này, vậy mà một người mù sao có thể làm thế được chứ?

Lạc Uyên đã quá mệt mỏi do phải chạy ngược chạy xuôi ở bên ngoài, rồi lại bị đại sư từ chối, tuy mất đi hy vọng sống nhưng cô không khóc, bởi trái

tim cô đã chết, thế mà khi đối diện với căn phòng nhỏ sạch sẽ này lại khiến cô muốn gào khóc thật to.

Lý Đại Lộ trở về, lôi ra một gói giấy màu vàng từ trong túi rồi để lên bàn, khuôn mặt anh ta nở một nụ cười đắc ý: “Đây là bùa hộ mệnh cầu được ở chùa Phật An, cô đeo vào đi! Nghe nói bùa ở đó rất linh”.

Lạc Uyên đột nhiên nói: “Người ta nói bùa ở chùa Phật An phải bỏ tiền mua, anh lấy tiền ở đâu!”.

“Tôi, tôi tự kiếm được, cô đừng bận tâm nữa.”

“Trên người anh rõ ràng không có tiền!”, Lạc Uyên nổi nóng, cô không muốn Lý Đại Lộ vì mình mà đi trộm cướp, lừa lọc.

Lạc Uyên lạnh lùng nhìn, anh ta kiếm bằng cách nào? Nếu không phải anh lừa người khác thì sao kiếm được tiền? Cô đẩy bát đĩa rơi xuống nền nhà vỡ tan, cô đứng dậy về phòng, đóng cửa kêu “rầm” một cái, cũng không cầm cái bùa hộ mệnh kia.

Lạc Uyên nghe thấy tiếng cửa kêu, là Lý Đại Lộ đi, cô hiếu kỳ thò đầu theo dõi Lý Đại Lộ, nhìn xem anh ta rốt cuộc định làm gì.

Chỉ thấy Lý Đại Lộ đi sát mép tường, Lạc Uyên nhẹ nhàng theo phía sau, xuống lầu, lại đi theo cách của người mù. Cứ cẩn thận từ từ đi như thế rất lâu, cuối cùng đi đến một chỗ rẽ, anh ta thở phào một cái rồi lấy ra một cái mũ và một cặp kính đen đeo vào. Anh bỏ mũ xuống để ở bên đường, sau đó lấy kèn harmonica ra, thổi một lát sau đó bắt đầu hát.

Giọng hát kia thật sự không tròn âm nhưng lại rất vang, Lạc Uyên sững sờ đứng ở đó, rất lâu không thể động dậy, cô chưa từng nghĩ rằng Lý Đại Lộ sẽ đi hát kiếm tiền.

Anh hát rất khó nghe nhưng lại vô cùng miệt mài, Lạc Uyên biết vì sao anh nói mình không đi lừa, đây đích thực là dựa vào năng lực của mình để kiếm tiền. Anh kiếm tiền vất vả như vậy chỉ vì để đổi lấy bùa hộ mệnh cho cô, còn cô lại vô tình có những hành động như vừa rồi.

Lạc Uyên không biết làm thế nào cho phải bởi khi nghe thấy giọng hát kia cảm giác như có luồng điện chạy trong người vậy. Có người đi đến bên cạnh anh, khinh miệt ném đồng tiền xuống, anh cúi người giơ tay sờ sẫm. Lòng tự tôn của một người đàn ông khiến anh không cho phép để cho một người con gái nuôi mình, mà còn muốn tụy anh mù nhưng vẫn phải chăm sóc người con gái này.

Mưa rơi tầm tã, người đi đường đều đã chạy hết, Lý Đại Lộ chẳng biết làm sao với trận mưa bất chợt này. Anh liền hốt hoảng thu nhặt những đồng tiền và chiếc mũ dưới đất, bắt đầu lần sờ theo mép tường đi về.

Anh tiến về phía Lạc Uyên, Lạc Uyên không động dậy, không gọi, cũng không đỡ anh, chỉ đứng nhìn anh trong làn nước mưa đang ập tới.

Cô không thể lên tiếng, chỉ sợ vừa lên tiếng cô sẽ bật khóc, trong làn mưa Lạc Uyên nhìn thấy khuôn mặt kiên định của anh. Theo đó những chuyện trước đây từng cảnh từng cảnh hiện về trước mắt: Cuộc cãi cọ nhau khi lần đầu nhìn thấy đại tiên, cô đã đá cửa nhà đại tiên, hay giây phút tim cô đập loạn xạ lúc ở trong lòng đại tiên.

Cô trừng mắt nhìn anh đi lướt qua mình, sự tàn khốc của cuộc sống đã vén mở chính vào giờ khắc này. Hiện tại cô không chấp nhận bất cứ tình cảm gì, cho dù là của Lý Đại Lộ hay của Thượng Quan Lưu Vân, đều chỉ có thể kính nhi viễn chi mà thôi.

Nếu một người chỉ còn thời gian là năm ngày, yêu như thế có phải là một chuyện quá xa xỉ không?

Về đến nhà, cô lại chuẩn bị đến công ty xin nghỉ làm, nhưng vừa ra đến cửa thì Lạc Uyên nhận được của Thượng Quan Lưu Vân: “Bà đột nhiên bị bệnh phải vào viện, hôm nay tôi không đến công ty, tôi phải đến bệnh viện ngay”.

Lạc Uyên lo lắng: “Bà có chuyện ế sao?”.

Thượng Quan Lưu Vân ở đầu kia điện thoại lo lắng đến mức nói không lên lời: “Không biết, tôi cũng vừa mới nhận được điện thoại của quản gia, tôi đến đó ngay đây, lát nữa sẽ liên lạc với cô”.

“Được rồi, có tin tức gì thì gọi điện ngay cho tôi.”

Lạc Uyên lòng như lửa đốt chạy vội đến công ty, việc xin nghỉ thuận lợi đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Lý Đại Lộ ngồi cạnh cửa, nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài đi qua đi lại. Hôm nay đi hát kiếm được ít tiền, anh đã dùng số tiền này mua một chiếc bánh ga tô để chuẩn bị cho sinh nhật Lạc Uyên.

Tiếng bước chân dồn dập từ thang máy vọng lại, âm thanh đó không giống của nhiều người khác.

Trong lòng Lý Đại Lộ chợt thấy lo lắng, anh lùi lại phía sau mấy bước, nỗi sợ hãi không tên bắt đầu trào dâng, âm thanh kia đang tiến về phòng anh.

Tiếng bước chân đang từ từ đến gần, cửa không hề kêu, còn người kia đã bước đến trước mặt anh.

Có một giọng nói vang lên: “Giúp tôi một việc, tôi sẽ giúp anh chữa khỏi đôi mắt”. Lý Đại Lộ không kịp gật đầu, thì đã cảm thấy đôi mắt đau nhói, sau đó lờ mờ nhìn thấy một người đứng trước mặt mình.

Tuy là lờ mờ nhìn thấy nhưng cũng có thể nhận ra người kia là một người già. Trực giác mách anh rằng, trước mặt không phải là người, nhưng trong lòng anh lại không hề sợ hãi, bởi vì người vừa đến có vẻ đầy thiện ý.

Người đó lên tiếng một lần nữa: “Người mắt trời, muốn tìm anh thật không dễ gì!”

“Người mắt trời, cái gì mà người mắt trời.”

“Anh chính là người mắt trời à. Sắp tới anh sẽ biết thôi. Đừng oán trách số phận nữa, cũng đừng oán trách sự bất hạnh, đây đều là sự an bài của số phận, là chức trách của anh.”

Lý Đại Lộ nhận ra giọng nói của bóng người trước mặt là của một bà lão, bên trong ẩn chứa vẻ nhân từ. Anh vẫn muốn hỏi nữa nhưng bà lão kia lại kiên quyết không nói thêm.

giúp tôi một việc, giúp tôi chăm sóc một người, đó là bảo bối của tôi, nhưng nó đã làm chuyện sai trái. Tôi không thể làm gì, chỉ có thể lấy mình ra để bù đắp, anh giúp tôi trông nom nó, đừng để nó lại phạm sai lầm nữa.”

Lý Đại Lộ lắc đầu nói: “Tôi không quen biết bà, cũng không quen bảo bối của bà, tôi giúp thế nào?”

“Cậu sẽ quen, các cậu có duyên phận thì sẽ gặp.”

Bà lão quay đầu nhìn giấy lát, lại nói một câu: “Thời gian không còn sớm nữa, tôi phải đi đây, bây giờ tôi sẽ chữa khỏi mắt cho cậu, người mắt trời, cậu phải giác ngộ sớm chút đi!”

Lý Đại Lộ đột nhiên cảm thấy choáng váng, sau đó chẳng còn biết gì nữa.

Lúc này, Lạc Uyển đang cầm túi chạy ra bên xe buýt, còn Lý Đại Lộ lại đang ở nhà chờ cô.

Hầu hết mọi người đều đi trên con đường dành cho người đi bộ, còn chiếc xe càng lúc càng rời xa trung tâm thành phố, bắt đầu đi vào con đường ngoại ô kia, khoảng mười phút nữa thì có thể đến nhà rồi.

Cô đang cố gắng sóc lại tinh thần, đột nhiên lại nhìn thấy một dáng người vô cùng quen thuộc bước đến từ phía đường dành cho người đi bộ, hình như đi về bên trước mặt. Không sai, chính là bà Thượng Quan Thanh, Lạc Uyển không kịp suy nghĩ, đứng dậy nói với lái xe: “Dừng lại, tôi muốn xuống xe”.

Lạc Uyển xuống xe nhìn xung quanh một lượt, bà Thượng Quan Thanh đâu rồi? Sao có thể đi nhanh như vậy? Con đường đi bộ này là con đường thẳng tắp, chỉ nháy mắt một cái mà sao lại không nhìn thấy nữa?

Đúng lúc đó trên đường đột nhiên có một chiếc xe chạy tới, cứ như là từ trên trời rơi xuống vậy. Chiếc xe đó rất cũ, đi chậm đến mức Lạc Uyển có thể nhìn rõ hàng chữ viết bên trên.

“Xe chở linh cữu đi hỏa táng”

Trong chiếc xe chở linh cữu kia ngồi chật ních người, còn người ngồi sát cửa sổ kia chính là bà Thượng Quan mà cô vừa nhìn thấy. Người phía sau bà Thượng Quan cũng quay đầu lại nhìn, chính là khuôn mặt cô gái hôm đó cô nhìn thấy trong bể bơi.

Cô ngăn người hoảng hốt, không biết nên làm thế nào, đành vừa chạy vừa đuổi theo phía sau chiếc xe chở linh cữu kia, kêu gọi: “Bà, bà, xuống xe,

xuống xe, đừng đi”.

Trong giọng nói có cả tiếng nức nở, tuy không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng trực giá biết, bà lên chuyến xe này sẽ vĩnh viễn không bao giờ trở lại.

Cô đang đuổi theo, đột nhiên nhìn thấy mấy người ở hàng ghế phía sau giật mình quay đầu lại.

Là mấy người không có mũi miệng, chỉ có đôi mắt đang chăm chăm nhìn về phía cô, ở đó còn có cả đôi mắt của người bạn thân thiết nhất, là Sở Anh.

Lạc Uyên không thể chạy theo được nữa, cô kêu gào đến đứt hơi cũng chẳng có tác dụng gì, chiếc xe kia vẫn dần dần biến mất trước mắt.

Điện thoại đổ chuông, là giọng nói của Thượng Quan Lưu Vân: “Lạc Uyên, cô đang ở đâu?”.

“Tôi ở bên xe buýt Loan Lộ, anh mau đến đón tôi, tôi vừa nhìn thấy bà rồi.”

Đầu bên kia điện thoại rất lâu vẫn không lên tiếng, một lúc lâu

Thượng Quan Lưu Vân mới nói: “Bà vừa mất”.

Lạc Uyên đứng cạnh biển chỉ đường nước mắt rơi lã chã. Sự đau buồn đã vượt qua nỗi sợ hãi, cho đến tận khi gặp được Thượng Quan Lưu Vân mới vỡ òa trong nghẹn ngào.

Chương 12: Ánh sáng trở lại

Thượng Quan Lưu Vân đưa Lạc Uyển lên lầu. Cô đã khóc đến mức đôi mắt sưng đỏ, vừa mới bước vào cửa cô đã bị ăn ngay một cái tát đánh “bốp” như trời giáng.

Lạc Uyển thực sự không còn sức để nổi giận với Thẩm Cơ nữa, cô chỉ hờn nói: “Đại tiểu thư, rốt cuộc cô muốn thế nào?”.

“Tôi muốn thế nào? Câu này phải là tôi hỏi cô mới đúng đấy. Cô đã quen biết Tiểu Mộ thế nào, vì sao anh ấy sau khi gặp cô liền muốn chia tay tôi, rốt cuộc cô đã dùng yêu thuật gì?”.

Thẩm Cơ đang định bỏ đi thì đột nhiên có một người từ cầu thang đi xuống, giơ tay tát cho cô ta một cái, rồi nói: “Đàn ông nhà Thượng Quan dễ bắt nạt lắm sao, nhưng tôi không cho phép người khác đánh bạn của tôi.”

Lạc Uyển và Thượng Quan Lưu Vân ngoái đầu lại nhìn, chính là Lý Đại Lộ, mắt anh rất sáng, Lạc Uyển không thể tin nhìn vào mắt anh nói: “Anh có thể nhìn thấy rồi!”

Cùng với đôi mắt sáng trở lại, tâm trạng đùa cợt của Lý Đại Lộ cũng đã hồi phục, hoàn toàn không còn sự đau buồn và yếu đuối như lúc bị mù nữa, anh vẫy vẫy tay nói: “Chuyện nhỏ thôi mà, tôi vẫn nói mắt tôi sẽ được cứu, vị bác sĩ kia nên từ chức sớm thôi”.

Lạc Uyển mừng rỡ chạy vòng quanh anh, còn Thẩm Cơ thấy mình quá rẻ rúng liền tức giận bỏ đi.

Thượng Quan Lưu Vân nhìn dáng vẻ vui mừng của hai người, trong lòng chợt thấy chua xót, đứng ngẩn người ở đó, không biết phải đi đâu về đâu. Đột nhiên anh nhớ ra Tiểu Mộ nên liền nói với Lạc Uyển: “Tôi phải đi đón Tiểu Mộ, chuẩn bị hậu sự cho bà”.

Chương 13 Cuộc viếng thăm lúc nửa đêm

Tang lễ của bà Thượng Quan Thanh vô cùng giản dị, không xa hoa cầu kỳ, trái ngược hẳn với phong cách xa xỉ của đám nhà giàu. Ông già thần tiên mà lần trước Thượng Quan Lưu Vân dẫn Lạc Uyển đi gặp cũng có mặt. Để có được sự hiện diện của ông ấy ở đây thật không dễ, phải dùng chiếc xe tốt nhất đi đón, chỉ chuyện đón ông ấy cũng đã khiến người khác sợ phát khiếp.

Lạc Uyển thì thầm hỏi Thượng Quan Lưu Vân: “Ông lão thần tiên kia lai lịch thế nào?”

“Không biết, hình như quen bà tôi từ lúc còn trẻ, nghe nói là một đạo sĩ, bây giờ tuổi cao thì lui về ở ẩn!”

“Tên là gì?”

“Chúng tôi đều gọi ông ấy là ông Thiện Thanh, đừng nói chuyện nữa, ông ấy đến rồi.”

Chỉ thấy ông già thần tiên đó được một cô bé đỡ đi, ông ta từ từ bước xuống xe, đi đến trước linh đường của Thượng Quan Thanh, không cúi người hành lễ, chỉ ngẩn ngơ nhìn di ảnh của Thượng Quan Thanh rồi khẽ nói: “Bà xem, bà còn nhỏ hơn tôi, tôi đã già như thế này còn chưa định đi, bà lại đi trước, ôi chao, người cũ đều đã đi hết rồi, để lại một mình tôi còn có ý nghĩa gì?”

Lạc Uyển đứng ở bên cạnh nghe được những lời nói đó càng khiến cô cảm thấy vô cùng đau buồn, dường như tất cả cảnh sắc phồn hoa trên thế gian này đều chỉ là mây khói thoáng qua. Nhìn gương mặt nheo của ông già Thiện Thanh, cơ hồ khiến cô cảm nhận được dòng thời gian vẫn luôn vô tình lướt qua từng giây từng phút.

Nỗi đau trong lòng cô dường như đã vơi đi một nửa. Chết chẳng qua là chuyện rất đổi bình thường, chỉ là sang một thế giới khác, thiên đường hoặc lòng đất mà thôi. Còn với cô lúc này phải tìm thấy cánh cửa xanh, một chuyện không hề đơn giản, tuy mới vừa gặp ông già Thiện Thanh một ngày trước nhưng cô cảm thấy ông ấy đã già đi rất nhiều rất nhiều.

Thượng Quan Lưu Vân vội đến chào ông già Thiện Thanh, Lạc Uyển đứng bên cạnh, còn Lý Đại Lộ ở gần đó đang ngơ ngác nhìn Tiểu Mộ. Xem ra sau khi mất Lý Đại Lộ sáng trở lại thì có vẻ thích ngắm đàn ông đẹp mã rồi, nhìn đàn ông đến chảy nước miếng cũng không rời.

Lúc ông già Thiện Thanh chạm qua vai Tiểu Mộ hình như nhìn Tiểu Mộ

đầy hàm ý, rồi nói: “Mọi nhân duyên đều đã định sẵn” rồi lạnh lùng đi vào căn phòng nhỏ.

Cô gái khóc lóc thảm thiết khiến người khác cũng phải rơi lệ đứng bên cạnh Tiểu Mộ kia chính là Thầm Cơ. Không biết cô ta dùng cách nào lay động một Tiểu Mộ đang đau lòng, mà mặc được bộ quần áo tang rồi ở đó giả bộ đau buồn khiến khách đến viếng đều chỉ chỉ trỏ trỏ, cho rằng cô ta là vị hôn thê của Tiểu Mộ.

Tiểu Mộ vẫn ngẩn ngơ đứng trong góc, sự phồn hoa của thế giới này dường như không còn một chút liên can gì đến anh. Ánh nắng chiếu lên bờ vai, anh vẫn lặng lẽ nhìn như vậy, ngây thơ như một thiên sứ. Lạc Uyển chưa từng nhìn thấy một người đàn ông nào có vẻ siêu phàm thoát tục như Tiểu Mộ.

Lạc Uyển bước đến bên cạnh muốn an ủi chàng trai này, nhưng một ánh mắt sắc như dao lia tới khiến cô không dám tiến lên phía trước.

Ông già Thiện Thanh muốn mang tro cốt của bà Thượng Quan Thanh đi nên không ai có bất cứ ý kiến nào khác, ông ấy lấy ra một cái hộp nhỏ bằng ngà voi, cô gái nhỏ vẫn luôn bước theo sau. Lúc ông ấy bước đến bên cạnh Lạc Uyển, đứng rất lâu, đột nhiên nói: “Cũng không phải là không có cách tìm ra cánh cửa xanh, chỉ có điều phải hy sinh rất nhiều người, cô có đồng ý không?”

“Vậy thì thôi, cháu không tìm nữa”, Lạc Uyển từ chối ngay.

“Không thể thôi được, tìm thế nào?” Vừa hay Lý Đại Lộ ở ngay bên cạnh, bất ngờ chìa tay ra chặn ông già Thiện Thanh lại.

Ông già Thiện Thanh ngẩng đầu lên, nhìn đi nhìn lại Lý Đại Lộ, thoá giạt mình, sau đó nở một nụ cười, quay đầu lại nói với Lạc Uyển: “Rất tốt, bên cạnh cô có người mắt trời, xem ra ông trời không định bắt cô, cô không cần quá lo lắng”.

“Người mắt trời? Anh?”, Lạc Uyển lấy tay chỉ vào Lý Đại Lộ, há mồm ngạc nhiên.

“Người mắt trời, đã từng là một phái huyết thống vô cùng ưu tú trong tộc đuôi ma, sinh ra đã mù, dựa vào con mắt trời để nhìn sự vật cho nên thứ nhìn thấy không giống những người bình thường chúng ta nhìn thấy, họ có thể trực tiếp nhìn thấy ma quỷ, giảm bớt rất nhiều thủ tục bắt ma.”

Lý Đại Lộ há mồm nói: “Nhưng, tôi thực sự không biết bắt thế nào!”.

“Dùng tấm lòng của anh đi bắt, theo truyền thuyết người mắt trời đã biến mất, không ngờ hôm nay vẫn có thể gặp được. Tôi cũng không hiểu cách bắt ma của người mắt trời, nhưng tôi nghĩ đã là sinh linh của trời, thì trực giác sẽ mách bảo cậu.”

Lý Đại Lộ trầm ngâm, sau khi gặp Lạc Uyển anh luôn mơ đi mơ lại một

giấc mơ, một giấc mơ không thể nói ra nội dung với Lạc Uyên.

Lẽ nào đó chính là cách cứu Lạc Uyên?

Ông già Thiện Thanh nhìn thần sắc của Lạc Uyên và Lý Đại Lộ thì cũng hiểu rõ vài phần, định đi lại khẽ nói với Lạc Uyên: “Tình yêu và hận thù quấn lấy nhau, không được siêu sinh”.

Lạc Uyên nhìn bóng ông ấy xa dần, cô suy nghĩ ý nghĩa của câu nói đó rồi lại đưa mắt nhìn Lý Đại Lộ và Thượng Quan Lưu Vân. Tình yêu và hận thù quấn lấy nhau, không được siêu sinh, mình bây giờ bất luận yêu ai đều không được siêu sinh, bất luận ai yêu mình cũng không được siêu sinh.

Cô quyết định bỏ đi, nếu thực sự phải chết, tốt nhất nên tự mình đối mặt.

Lạc Uyên quyết trở lại tòa cao ốc lần nữa, có lẽ sẽ không tìm thấy thi thể Sở Anh và cũng chẳng bắt được hung thủ, nhưng chí ít có thể nói một câu xin lỗi với Sở Anh trong tòa cao ốc, hy vọng cô ấy có thể nghe thấy, mong cô ấy sẽ được yên nghỉ và lên được thiên đường.

Lạc Uyên lặng lẽ rời đi, giây phút cô lên xe, Lý Đại Lộ đột nhiên thấy đau mắt. Anh thậm chí còn không đứng vững, một cảm giác bất an chạy dọc cơ thể. Tuy không thể nói rõ rốt cuộc là cảm giác gì nhưng Lý Đại Lộ vừa quay đầu, Lạc Uyên đã không còn ở đó nữa.

Lạc Uyên đến tòa cao ốc, tuy là ban ngày nhưng tòa nhà vẫn âm u kỳ lạ. Cô bước đến cạnh cửa thang máy, suy nghĩ rất lâu rồi đột nhiên đổi ý đi cầu thang bộ.

Bóng của cô vừa mất hút thì trong đại sảnh có người lao đến, chính là Lý Đại Lộ. Trước mắt anh lúc này đang ẩn hiện hình ảnh một cô gái đang rửa mặt không ngừng, càng lúc càng rõ, cô gái đó không phải là Lạc Uyên và hình như cô ta đang ở trong tòa nhà này.

Rốt cuộc cô gái này đang ở đâu? Mặc dù Lý Đại Lộ không thể nói rõ tất cả những thứ này, nhưng anh biết rõ Lạc Uyên đang gặp nguy hiểm, còn anh nhất định phải tìm thấy Lạc Uyên.

Anh ngẩng đầu lên nhìn thì nhận ra Lạc Uyên không hề đi vào cái thang máy đã đóng cửa, còn chiếc thang máy đó lại đang chạy thẳng lên tầng mười ba. Anh điên cuồng đổi sang thang máy khác, bởi anh cho rằng Lạc Uyên ở trong một cái thang máy khác, nhưng thực ra chiếc thang máy kia không hề có người nào.

Lạc Uyên đi cầu thang bộ, mọi người bây giờ đều đi thang máy nên cầu thang bộ vô cùng vắng lặng, chỉ có một mình cô đang đi, giày cao gót nện trên bậc cầu thang vô cùng vang vọng, âm thanh đó vọng lại giống như có người đi theo phía sau vậy.

Cô cứ lặng lẽ bước đi, hết khúc rẽ này đến khúc rẽ khác, cảm giác như cầu thang này chẳng có điểm tận cùng.

Nhưng cuối cùng cũng lên đến tầng bảy, nơi công ty cô thuê văn phòng, cùng chỗ làm việc với Sở Anh trước đây. Trong nhà vệ sinh của tầng lầu này cô đã từng nhìn thấy Sở Anh.

Lạc Uyên lên đến tầng bảy, còn Lý Đại Lộ lại đã ở tầng mười ba, khoảng không hoang vắng, khắp nơi chỉ là những mảng tường bong tróc, không một bóng người. Lý Đại Lộ chạy đi chạy lại mấy vòng nhưng không tìm thấy người nào, tuyệt vọng gọi to: “Lạc Uyên, Lạc Uyên, cô ở đâu, ra đi!”.

Lạc Uyên vừa đi đến cửa nhà vệ sinh tầng bảy, đột nhiên nghe thấy có ai đó đang gọi: “Lạc Uyên, Lạc Uyên!”. Cô ngơ ngác, hình như là tiếng của Lý Đại Lộ. Nhưng rồi lại cười thầm sự nhát gan của mình, lúc này đây cô đã sợ lắm rồi, chắc chắn là do hy vọng có người đi cùng mình nên mới thần hồn nát thần tính thế. Cô dừng lại trước cửa một lát rồi mới đưa tay đẩy cửa, trong nháy mắt cánh cửa đã đổi sang màu xanh lục, có điều Lạc Uyên lại không nhìn thấy.

Lúc này Lý Đại Lộ đang vòng đi vòng lại quanh hiện trường vụ hỏa hoạn ở tầng mười ba, đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa vọng ra từ nhà vệ sinh, hình như có ai đẩy cửa đi vào, anh vội quay người chạy về phía nhà vệ sinh.

Lạc Uyên bước vào trong liền nhìn thấy một cô gái đang cúi người trước bồn nước rửa mặt, có thể là người làm thêm giờ. Lạc Uyên thấy hơi thất vọng, cô thầm mong cô gái kia mau mau rửa mặt xong rồi đi ra ngay, bởi cô không thể đột giấy trước mặt người khác được! Người ta sẽ lầm tưởng mình bị thần kinh mất.

Cô cảm thấy đứng trong nhà vệ sinh nhìn người khác rửa mặt cũng hơi bất lịch sự, vì thế liền bước vào phòng vệ sinh bên cạnh.

Lý Đại Lộ vừa lao tới nhà vệ sinh thì thấy nước đang róc rách chảy vào bồn rửa mặt. Không, đó không phải là nước, mà là máu, máu đang tràn ra, thấm vào từng viên gạch trong nhà vệ sinh này. Lý Đại Lộ hét hoảng, điên cuồng đẩy cửa những phòng vệ sinh bên cạnh, âm ỉ gọi vang: “Ra đi... ra đi... Lạc Uyên, mau chạy đi”.

Lý Đại Lộ trong phòng vệ sinh tầng mười ba, lúc anh quay đầu lại nhìn thì thấy chỗ máu tươi trên đất lại không còn bất kỳ dấu chân nào, không có ai.

Anh còn phát hiện ra một điều kỳ lạ nữa là trên bức tường chỗ anh vừa vào kia không có gương, nhưng giờ đột nhiên lại xuất hiện một cái gương lớn. Trong gương hình như còn có người đang rửa mặt, chính là hình ảnh mới vừa rồi cứ hiện ra trước mắt anh.

Lẽ nào Lạc Uyên ở đó? Lý Đại Lộ bước đến, chỉ thấy cô gái đang rửa mặt trong nhà vệ kia rất xinh đẹp. Hình như cô ta nhận thấy có người đang nhìn mình, đột nhiên ngẩng đầu, một khuôn mặt thanh tú xinh đẹp nhưng ánh mắt lại hung ác dữ dằn.

Khuôn mặt đó đang ngơ ngơ ngác ngác nhìn anh, đột nhiên khóe mắt tóe máu, miệng cũng sùi bọt máu. Dường như cô gái kia rất sợ hãi liền lấy tay che mặt, nhưng làn da mặt kia vẫn từ từ tuột khỏi người, xương cốt cứ dần biến mất, cuối cùng chỉ còn trơ lại một tấm da người.

Cô gái kia chậm chạp quay người lại. Hình như có người đang nói, là giọng của Lạc Uyển. Nhưng khi cô gái kia vừa xoay người lại, Lý Đại Lộ liền phát hiện lưng cô ta đã bị cháy đen.

Là một cô gái bị chết cháy nên da mặt mới bị tuột mất, trước lúc chết chắc chắn đã bị cháy hết dung nhan.

Lý Đại Lộ nhìn thấy một chữ số rất lớn viết trên cánh cửa phía sau lưng cô gái kia - 7. Là tầng bảy, Lạc Uyển không có ở tầng mười ba, cô ấy đang ở tầng bảy.

Anh quay người bỏ chạy, không đợi thang máy, mà chạy thang bộ có lẽ nhanh hơn.

Lạc Uyển quay đầu lại, lúc này cô đang khụy gối, nửa dựa vào tường. Bất giác cảm thấy trong tường có thứ gì đó đang cố sức vùng vẫy, một bàn tay đang cố sức thò ra từ trong khe tường, móng tay bị gãy mất nửa, máu vẫn còn tươi rói.

Một cánh tay hiện ra trước mặt, bất ngờ lại thêm một bàn tay khác, giống như sắp chọc thủng một tấm vải trắng, mặt mũi đã in hẳn rõ trên tường.

Lạc Uyển muốn bỏ chạy, nhưng bàn tay kia đã nắm chặt cô lại. Cô cố hết sức giãy giụa, một nửa người cô gái đang gắng sức chui ra từ sau bức tường, hai tay ôm chặt Lạc Uyển, cố chấp như một người mẹ đang ôm con mình, lại giống như một người tình sắp chết nhất định không rời tay khỏi eo người yêu.

Lạc Uyển quỳ trên sàn phòng vệ sinh, mặt quay vào tường, cô chỉ biết giương mắt nhìn đầu cô gái tóc tai xơ dài kia đang từ từ ghé sát vào mặt mình. Cô nhắm mắt lại, không dám nhìn khuôn mặt sắp lộ ra trước mắt mình.

Đột nhiên cô nhận ra mười ngón tay của cô gái kia đã cứng đờ, không thể động đậy. Cô cố dùng chút sức lực còn lại của mình đưa tay quờ quạng và chạm phải một chiếc nhẫn. Trên chiếc nhẫn có một bông hoa hồng nhỏ, đó là chiếc nhẫn trước đây cô đã tặng Sở Anh.

Sở Anh chẳng phải đã đi rồi sao? Tại sao vẫn ở đây? Chính mắt mình đã nhìn thấy cô ấy rời đi cùng với bà, sao lại quay trở lại đây, lẽ nào vẫn đang đợi mình đến?

Cô mở choàng mắt, thứ hiện ra trước mắt cô lúc này chính là khuôn mặt trắng nhợt đáng sợ của Sở Anh. Cô ấy giống như bị một sức mạnh nào đó lôi trở lại tường, đang gắng gượng hết sức tiến sát đến trước mặt Lạc Uyển,

nhưng lực kéo càng lúc càng lớn, nếu cứ tiếp diễn như thế thì Lạc Uyển cũng sẽ bị lôi vào trong tường.

Bất chợt khuôn mặt kia thè cái lưỡi trơn bóng ra, khê khàng liếm lên mặt Lạc Uyển. Cảm giác đó vô cùng khó chịu, Lạc Uyển nhắm mắt lại, cố gắng chấp nhận thời khắc này. Cô chỉ mong mình có thể ngắt đi ngay giây phút này, không biết gì nữa, nhưng không hiểu tại sao thần trí vẫn cứ tỉnh táo đến vậy, chỉ còn cách trong lòng không ngừng kêu lên trong tuyệt vọng: “Sở Anh, có chuyện gì thế? Cứu với”.

Lý Đại Lộ đã đến lối đi của tầng bảy, bất giác nghe thấy một giọng nói từ trong sâu thẳm trái tim vọng lại: “Cứu với” không nghe thấy nhưng giọng nói đó lại vọng ra từ sâu thẳm trái tim, anh nhanh sai chân, chạy như bay đến nhà vệ sinh.

Sở Anh đang ôm chầm lấy Lạc Uyển, lại còn dùng lưỡi vẽ lên mặt Lạc Uyển. Bỗng nhiên Lạc Uyển cảm thấy có chút kỳ lạ, giống như Sở Anh đang dùng lưỡi viết một chữ gì đó, viết đi viết lại, hình như muốn nói cho mình biết điều gì.

Muốn cho mình biết điều gì đây? Lạc Uyển đưa tay vạch theo đầu lưỡi của của Sở Anh, một chữ đang dần hình thành trên nền nhà, sắp thành công rồi, Lạc Uyển thậm nghĩ, lại một lần nữa thì có thể biết đây là chữ gì.

Đúng lúc đó, Lý Đại Lộ bất ngờ xông vào, nhìn thấy Lạc Uyển đang đỡ người ra, liền một tay lôi cô dậy, gọi to: “Cô có sao không?”.

Lạc Uyển đang vạch vạch từng nét trên đất, đột nhiên có người gọi to, bất giác mọi thứ xung quanh đều trở lại bình thường, không có cô gái chui ra từ trong tường kia, không có khuôn mặt của Sở Anh. Trái tim Lạc Uyển chợt đau nhói, vừa liếc nhìn thấy Lý Đại Lộ đã nổi giận đùng đùng.

Cô vừa theo Lý Đại Lộ rời khỏi tòa cao ốc vừa vạch lại vào lòng bàn tay chữ mà Sở Anh vừa dùng lưỡi viết lên mặt mình. Sở Anh không hề rời khỏi tòa cao ốc, điều gì đã khiến cô ấy cố chấp không thể vứt bỏ một số thứ ở đây như vậy?

Chữ kia là “Mạc”, Mạc gì? Lẽ nào tòa nhà này có một người họ Mạc, chính là người giết Sở Anh sao?

Ôi trời, chỉ cần Lý Đại Lộ đến chậm ba mươi giây thôi thì mình đã có thể để Sở Anh viết lại một lần nữa rồi, nên bắt đầu bằng chữ “Mạc” này thế nào đây?

Chương 14: Sống một mình

Lạc Uyên và Lý Đại Lộ cùng về nhà, trên đường đi không ai nói với nhau câu nào. Về đến nhà, vừa mở cửa bước vào đã thấy chiếc bánh gato mà Lý Đại Lộ bỏ bao công sức lựa chọn vẫn ở trên bàn. Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ nên chẳng ai còn kịp về nhà thưởng thức. Bây giờ Lý Đại Lộ đi nhìn được nên khi đứng đối diện với chiếc bánh đầy tình cảm này càng trở nên bối rối.

Lạc Uyên cầm chiếc bánh ở trên bàn lên, nói vẻ xem thường: “Dùng thứ này để lấy lòng tôi sao? Tôi đã từng nhìn thấy chiếc bánh to hơn cái này gấp nhiều lần.”

Lý Đại Lộ quan sát cô một lúc, đột nhiên quay người chạy khỏi ngôi nhà của Lạc Uyên. Đón cửa đánh rầm một cái, tiếng bước chân dần mất hút phía cuối hành lang. Lạc Uyên khẽ tựa đầu vào cánh cửa sắt giá lạnh, cô cố cắn chặt môi mới có thể đè nén không cho tiếng khóc của mình bật ra.

Nước mắt lã chã rơi xuống, chỉ không ngừng thấm nhủ trong lòng: “Xin lỗi, xin lỗi, tha thứ cho tôi chỉ biết làm tổn thương anh, bởi tôi không đủ tư cách để yêu, cũng không có tư cách làm liên lụy đến anh, xin anh hãy thứ lỗi cho tôi.”

Cô đưa tay xoa lên khóe mắt mình, biết rằng thời gian không còn nhiều nữa, nhưng lúc này đây cô vô cùng sợ hãi, rất cần người an ủi.

Chỉ dựa vào chữ “Mạc” thì sao có thể tìm ra chân tướng sự thật. Trong lòng không ngừng nói lời xin lỗi với Sở Anh, cô không có khả năng, không thể giúp Sở Anh tìm ra hung thủ.

Bất chợt bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, cô mở mạnh cửa cùng khuôn mặt đầm nước mắt nhìn ra, nói bằng giọng nghẹn ngào: “Chẳng phải đã bảo anh đi...”

Nhưng ngoài cửa lại là Thượng Quan Lưu Vân. Lúc này Lạc Uyên chẳng biết phải nói gì với một người vừa mất người thân như Thượng Quan Lưu Vân. Vì thế hai người cứ thẫn thờ đứng ở cửa, hai mắt nhìn nhau. Thượng Quan Lưu Vân không hỏi Lạc Uyên vì sao lại đầm đìa nước mắt. Bởi một người chưa từng nếm trải sự thất bại như anh, mãi đến sau khi mất bà mới biết nhân gian vẫn còn một thứ gọi là đau khổ.

Lúc còn nhỏ, bố mẹ đã rời bỏ anh vì một vụ tai nạn xe, chính bà đã một tay nuôi dạy hai anh em. Riêng tập đoàn Hoàn Nho cũng do một tay bà

chèo chống mới trở thành một tập đoàn có quyền thế như vậy. Từ trước đến nay anh đều sống trong nhung lụa hạnh phúc, cái gì cũng như ý, nhưng bây giờ lại cảm thấy lòng mình như bị thứ gì đó lấy đi tất cả.

Tuy đã lớn đến chừng này nhưng anh vẫn mãi là một đứa trẻ, chỉ cần còn bà thì anh vẫn mãi mãi muốn ý lại và trở thành một đứa trẻ.

Nét mặt Thượng Quan Lưu Vân lộ rõ sự đau thương và dường như đằng sau đó ẩn chứa nỗi buồn thảm không nơi nương tựa. Lạc Uyển ngược mắt nhìn, Thượng Quan Lưu Vân bất ngờ lao tới ôm chặt Lạc Uyển vào lòng giống như ôm của mình, ôm vô cùng chặt, không thể buông tay.

Ở chỗ rẽ có người đàn ông đang đứng lặng, đôi mắt ngẩn lệ. Người đó đột nhiên giơ tay đâm mạnh vào tường, rồi quay người bỏ đi, bước chân kiên định. Có lẽ vị công tử nhà giàu này mới có thể đem lại cuộc sống ổn định và hạnh phúc cho Lạc Uyển. Còn anh nhất định phải tìm thấy cánh cửa xanh, để hy vọng cuộc sống của người con gái này được tốt hơn.

Tiếng bước chân bỏ chạy của Lý Đại Lộ đã thức tỉnh Lạc Uyển. Phía đầu hành lang đằng kia có một bóng người quen thuộc, khuôn mặt Lý Đại Lộ trong khe cửa thang máy đang từ từ khép lại hiện lên mờ nhạt, bình thản mà rất đổi hạnh phúc.

Cô xoay người chạy theo, không lên tiếng gọi. Cô chạy rất nhanh, đột nhiên bị vấp chân vào đúng khoảng khắc cửa thang máy khép chặt, toàn thân cô đổ nhào về phía trước. Cô vội vã bò dậy, cố gắng tiếp tục chạy, cho đến tận khi tựa vào cánh cửa thang máy lạnh giá. Cảm giác đau đớn toàn thân từ từ truyền đến như khoan sâu vào tim, nhưng chỗ đau đớn nhất có lẽ là trái tim.

Giây phút nhìn cô chạy như bay, Thượng Quan Lưu Vân đột nhiên hiểu ra một điều. Lạc Uyển chưa bao giờ nhiệt tâm quên đi bản thân như thế với mình, giữa hai người đã từng cãi nhau, từng vui vẻ, từng hạnh phúc, nhưng Lạc Uyển chưa từng lo lắng cho anh như thế.

Thượng Quan Lưu Vân không nói gì, chỉ lặng lẽ xuống lầu theo hướng cầu thang bộ.

Lạc Uyển trở về căn hộ, lặng lẽ ngồi trước bàn ăn chiếc bánh gato kia. Ăn vội vàng, hấp tấp khiến lớp kem bám đầy quanh miệng, đầu đầu trên mặt cũng đầy kem nên cô lúc này chẳng khác nào một con mèo khoang.

Cô thì thầm trong lòng như nói với Lý Đại Lộ: “Chiếc bánh gato này của anh có lẽ không quá đáng giá nhưng rất ngon, ngon đến mức nước mắt cứ tuôn trào.”

Trước mắt cô lúc này đột nhiên xuất hiện một người, lặng lẽ nhìn cô về ngây thơ và mê mẩn.

Là Tiểu Mộ, trời ạ! Anh ta đến từ lúc nào vậy?

Mọi suy nghĩ của Lạc Uyên cuối cùng đã ngã vào vòng tay ấm áp.

Lý Đại Lộ đang đi trên đường, đột nhiên trước mắt auất hiện một vầng sáng chói, là ảo ảnh. Ở đó toét ra một vũng máu và tiếng kêu của Lạc Uyên. Đột nhiên anh nhớ ra bước chân, giọng nói và lời thỉnh cầu của bà lão kia: “Cậu giúp tôi một việc, tôi sẽ làm cho mắt cậu sáng lại.” Anh giật mình thảng thốt rồi thềm nhủ trông lòng có chuyện không hay xảy ra rồi, sau đó liền quay đầu trở lại. Vừa hay va phải chiếc xe của Thượng Quan Lưu Vân đi ra khỏi ngõ, hai người lại gặp nhau.

Lý Đại Lộ vỗ vào cửa xe nói: “Lạc Uyên đâu?”

“Chẳng phải đi tìm anh rồi sao?”, mặt Thượng Quan Lưu Vân đanh lại.

“Bây giờ không phải lúc cãi nhau, tôi có cảm giác Lạc Uyên đang gặp nguy hiểm, quay xe lại.”

Thượng Quan Lưu Vân thấy bộ dạng Lý Đại Lộ nghiêm túc như vậy thì trong lòng cũng lo lắng. Từ khi quen biết thằng cha này đến giờ, chưa từng thấy hắn có bộ dạng lo lắng như thế, liền vội vã quay đầu, cửa xe vừa mở: “Anh còn đợi gì nữa?”

Lý Đại Lộ lên xe, hỏi: “Anh để cô ấy ở nhà một mình?”

“Sao thế?” Thượng Quan Lưu Vân cảm thấy có chuyện không hay nên lái xe rất nhanh.

“Có thấy ai lên tìm Lạc Uyên không?” Lý Đại Lộ hỏi dồn.

“Tôi đi cầu thang bộ xuống, không để ý.”

Vừa nói xong thì hai người đã tới nơi, vội vội vàng vàng chạy đến thang máy, mặt mày tái nhợt, cả hai đều im lặng không nói câu nào.

Cửa nhà Lạc Uyên vẫn mở. Thấy vậy họ vội xông vào nhưng trong đó chỉ còn chiếc bánh gato đã bị ăn một nửa ở trên bàn. Hai người bắt đầu tìm kiếm, nhưng đều không thấy bóng dáng Lạc Uyên đâu cả.

Lý Đại Lộ mệt mỏi đổ người lên sofa, thềm gọi: “Lạc Uyên, Lạc Uyên, em đi đâu rồi?”

“Lạc Uyên, Lạc Uyên.” Trong lúc mơ màng, đột nhiên Lạc Uyên nghe thấy có người đang khe khẽ gọi, cô choàng tỉnh, một khuôn mặt vô cùng tuần tú hiện ra trước mắt.

“Tiểu Mộ.” Lạc Uyên ngồi dậy, đưa mắt nhìn xung quanh thì thấy khắp nà cỏ dại.

“Tôi đang ở đâu?” Cô thắc mắc.

“Tôi đưa cô lên đỉnh núi hóng gió, vừa rồi cô thấy thế nào, có phải dạo này rất mệt không?”

“Có thể là quá đau lòng!” Lạc Uyên nhớ lại cảnh vừa rồi, ngượng ngùng giải thích.

“Có phải vì bị anh tôi bắt nạt nên cô mới đau lòng như thế?”

“Không phải, anh đừng nghĩ vớ vẩn, Thượng Quan Lưu Vân đối với tôi rất tốt.” Lạc Uyên biện hộ cho Thượng Quan Lưu Vân.

Tiểu Mộ nhìn vào Lạc Uyên rất lâu như muốn nhìn vào tận đáy mắt, xuyên thấu trái tim cô: “Tôi thực sự ngưỡng mộ anh trai tôi, có một người con gái tốt như cô làm bạn.”

Trái tim Lạc Uyên cơ hồ đập lỗi nhịp, cô cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Tiểu Mộ.

Tiểu Mộ cũng quay đầu, chỉ vào ánh đèn dưới núi nói: “Có phải rất đẹp không? Giống như một bức tranh.”

“Đúng vậy, nhiều đèn như thế, chẳng biết trong nó chứa bao nhiêu sự buồn vui ly hợp.”

“Còn có biết bao nhiêu cặp vợ chồng ân ái nữa. Thực ra chỉ cần một cuộc sống bình thường đã rất tốt rồi. Lạc Uyên, cô gái bình dị như nước giống như cô bây giờ rất hiếm.”

“Nhưng, Thẩm Cơ...”

Tiểu Mộ đứng dậy nói: “Đừng nhắc đến Thẩm Cơ trước mặt tôi. Để tôi đưa cô đến một nơi, mà ở đó cô không phải nhăn mặt nhíu mày, đến đó cô nhất định sẽ vui vẻ.”

Tiểu Mộ và Lạc Uyên tay trong tay đi xuống, men theo triền núi, trên núi không một bóng người, vô cùng yên tĩnh. Hai người cứ đi trong đêm như thế, nhưng Lạc Uyên lại không cảm thấy sợ hãi mà thay vào đó là cảm giác yên bình.

Tiểu Mộ thuộc tuýp người đàn ông có thể đem lại cảm giác yên bình cho các cô gái, anh dịu dàng như nước, cơ hồ không hề có bất cứ khả năng sát thương nào. Lạc Uyên lặng lẽ bước theo anh trên con đường dài tưởng chừng vô tận này.

Thượng Quan Lưu Vân cùng Lý Đại Lộ lái xe vòng đi vòng lại trong thành phố để tìm Lạc Uyên. Áo giáp của Lý Đại Lộ càng lúc càng rõ rệt, máu tươi tóe lên vách núi tựa như đóa hoa trong chậu hoa đang nở rộ, tiếng hét của Lạc Uyên vang vọng bên tai anh rất lâu.

Lý Đại Lộ trầm ngâm suy nghĩ một lát, đột nhiên nói với Thượng Quan Lưu Vân: “Anh biết em trai anh đi đâu không?”

“Làm sao tôi biết cậu ấy đi đâu, chúng ta đang đi tìm Lạc Uyên, liên quan gì đến em trai tôi?” Thượng Quan Lưu Vân không bằng lòng trả lời.

“Tôi nghĩ Lạc Uyên có thể ở cùng cậu ta.” Lý Đại Lộ khéo léo nói.

“Ý anh là em trai tôi thích Lạc Uyên? Không thể nào, Tiểu Mộ đều dịu dàng với mọi cô gái.”

“Tôi không nói là thích, trời ạ, tóm lại anh cố gắng giúp tôi tìm được em trai anh.”

Thượng Quan Lưu Vân cầm di động, gọi đi, lát sau lại bỏ di động xuống, so vai nói với Lý Đại Lộ: “Không gọi được, tín hiệu không tốt.”

“Tín hiệu không tốt?” Vàng sáng hiện lên trước mặt Lý Đại Lộ chột lộ ra vách núi, anh bất chợt nói: “Đi đến con đường trên đỉnh núi kia.”

“Này, trời đã tối rồi, lên núi làm gì?” Thượng Quan Lưu Vân khó chịu trả lời.

“Mặc kệ, đi nhanh đi.”

Xe quay đầu gấp rồi lao như bay về phía con đường lên đỉnh núi.

Bất chợt đến chỗ ngoặt, Lạc Uyển kéo tay Tiểu Mộ, bởi cảnh sắc trước mắt khiến Lạc Uyển thoáng giật mình, hàng tỷ các vì sao đang thi nhau nhảy múa trên sườn núi kia, cảm giác như tất cả các vì sao trên trời đều được treo ở đây. Và nơi này giống như cảnh trong mơ, cảnh ở một thế giới khác.

“Trời a!” Lạc Uyển đưa tay bịt miệng, kinh ngạc đến mức không sao động đậy được.

“Rất đẹp phải không? Tôi cũng vô tình phát hiện ra chỗ này, không ngờ lại có nhiều đom đóm đến thế, lần đầu tiên đến đây tôi cũng giật mình thế đấy.” Tiểu Mộ cười nói.

Lạc Uyển vui vẻ ngắm nhìn cảnh đẹp trước mắt với hàng ngàn con đom đóm đang nhảy múa kia. Cô mừng rỡ bước đến, mỉm cười hạnh phúc, cố gắng kiểm soát để bắt những con đom đóm nhỏ xinh kia. Chúng như những vì sao bay nhảy khắp nơi, rơi xuống tóc, xuống người khiến toàn thân tỏa ra ánh hào quang ấm áp.

Cô quay đầu lại giống như một nàng tiên hiện ra trong đám mây mỉm cười với Tiểu Mộ, rồi nói: “Cảm ơn anh, Tiểu Mộ, cảm ơn anh đã đưa tôi đến chỗ này.”

Tiểu Mộ khoanh tay trước ngực, tựa người vào vách núi nhìn cô. Lạc Uyển xoay người, để lộ ra cái cổ trắng ngần. Dưới ánh hào quang mỹ lệ kia trông cô như một hòn ngọc đẹp say đắm lòng người. Đúng lúc đó một ánh đèn chói mắt chiếu tới, chiếc xe lao với tốc độ chóng mặt hướng thẳng về phía Lạc Uyển.

Lạc Uyển và Tiểu Mộ đều kinh hoàng thất sắc không kịp phản ứng gì, chỉ ngây người đứng nhìn chiếc xe lao tới. Nhưng chiếc xe kia chỉ lướt qua người Lạc Uyển rồi lao thẳng vào vách núi bên cạnh, một tiếng “rầm” cực lớn vang vọng khắp núi rừng.

Lạc Uyển lao đến kéo mở cửa xe, bất chợt một dòng máu phun thẳng vào mặt, cô hét lên sợ hãi, tiếng hét vang dội khắp sườn núi.

Tiểu Mộ cũng lao tới kéo cô ra khỏi hiện trường. Nhưng bất chợt một tiếng nổ lớn vang lên cùng ngọn lửa bất ngờ bùng cháy, cả hai người cũng ngã nằm xuống đất, hơi nóng từ phía sau cuộn cuộn, rất lâu sau mới ngừng

lại.

Thượng Quan Lưu Vân đang lái xe trên đường quốc lộ thì chợt nghe thấy tiếng thét, chính là tiếng của Lạc Uyên ở phía sườn núi trước mặt. Lý Đại Lộ và anh đều lo lắng, không ai nói gì, còn xe được nhấn ga chạy càng nhanh. Mãi đến khi tiếng nổ kia bùng phát, một đám lửa ở giữa sườn núi bốc cao, mới phát hiện hai người ngã bên cạnh chiếc xe bốc cháy chính là Tiểu Mộ và Lạc Uyên.

Chương 15: Phòng tranh

Lúc Lạc Uyên đi ra từ đồn công an sau khi lấy lời khai xong thì cũng đã quá nửa đêm. Thượng Quan Lưu Vân, Tiêu Mộ và Lý Đại Lộ đều đang ngồi trên ghế đợi cô, bởi cô là người cuối cùng nhìn thấy người bị nạn nên cảnh sát hỏi han rất tỉ mỉ.

Sau khi rời đồn công an, người Lạc Uyên cứ run lên bần bật. Thượng Quan Lưu Vân thấy vậy liền bước lên trước, định nắm tay cô nhưng cô bỗng rút tay lại.

Tiêu Mộ an ủi nói: “Không sao, là do chúng ta không may, gặp ngay phải một cô gái tự sát, bây giờ em về nhà ngủ một giấc thật ngon đi!”

Đang nói thì điện thoại của Tiêu Mộ đột nhiên đổ chuông, giọng con gái hét lớn bên trong: “Tiêu Mộ, anh ở đâu? Sao em không tìm thấy anh?”

Cả bốn người đều nghe rất rõ, là giọng của Thẩm Cơ, thanh âm lạnh lùng lại tha thiết đó nghe qua điện thoại cũng thấy đáng sợ.

Lạc Uyên đi sau cùng, còn Lý Đại Lộ ở ngay trước mặt cô. Nhìn hai anh em Thượng Quan đi ra bãi lấy xe, Lý Đại Lộ bất ngờ quay đầu, đối diện với Lạc Uyên, nhưng Lạc Uyên lại sợ hãi cúi đầu.

Lý Đại Lộ nói: “Em đừng qua lại với Tiêu Mộ, anh ta không như em nghĩ đâu, anh ta rất nguy hiểm, em đừng qua lại với anh ta.”

Lạc Uyên giật mình ngẩng đầu nhìn, ánh mắt biểu lộ nét kinh ngạc: “Không thể nào, Tiêu Mộ không phải người như vậy.”

“Em hãy tin anh, em từng hỏi vì sao mắt anh có thể sáng trở lại, vậy anh cho em biết, hôm đó em đi rồi, anh ở nhà đợi em về thì nghe thấy tiếng bước chân xuyên thẳng qua cửa đến trước mặt anh, một giọng nói già nua nói với anh, nếu anh giúp bà ấy làm một việc, bà ấy sẽ giúp mắt anh sáng trở lại.”

“Người kia là ai?” Lạc Uyên truy hỏi.

“Là Thượng Quan Thanh, bà của Thượng Quan Lưu Vân.”

“Hả!” Lạc Uyên bịt miệng. Hôm đó bà mới qua đời, tìm Lý Đại Lộ làm gì?

“Bà ấy muốn anh giúp bà ấy cứu rỗi linh hồn của cháu trai bà ấy, lúc đó anh cũng cảm thấy rất kỳ lạ, bởi anh không biết cháu trai bà ấy thì vì sao bà ấy đến tìm anh. Mãi sau khi đến linh đường, nghe giọng nói ghi âm của Thượng Quan Thanh lúc còn sống mới biết người lúc đó tìm anh là bà ấy.”

Lạc Uyên biện giải: “Vậy cũng có khả năng là Thượng Quan Lưu Vân,

hoặc một cháu trai khác?”

“Em sẽ nghi ngờ Thượng Quan Lưu Vân sao?” Lý Đại Lộ cười khẩy nói.

Lạc Uyên không lên tiếng vì cô không thể nghi ngờ người đàn ông đó, nhưng cô cũng không muốn thừa nhận Tiểu Mộ là kẻ nguy hiểm. Không thể nào, Tiểu Mộ có gì có thể gây nguy hiểm sao?

Chữ “Mạc” kia đột nhiên hiện ra trong đầu cô, bên dưới chữ “Mạc” thêm một chữ “Nhật” chẳng phải là “Mộ” sao? Bạn trai năm đó của Sở Anh lẽ nào chính là Thượng Quan Tiểu Mộ, nếu không phải Tiểu Mộ, vậy thì vì sao cô ấy nhất định không cho cô biết lại còn luôn giấu cô, vì lúc đó đại vị của Tiểu Mộ không thích hợp việc công khai bạn gái.

Nhưng, đây không thể là sự thật được, Lạc Uyên đau khổ ôm đầu, đây không thể là sự thật! Tiểu Mộ không phải là người xấu, tuyệt đối không phải Tiểu Mộ! Tất cả đều sai rồi.

Lạc Uyên đẩy Lý Đại Lộ ra rồi một mình đi thẳng về phía trước, bước đi vô định. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi bất ngờ phải chịu một đòn tâm lý quá nặng như thế khiến cô nhất thời chưa thể có phản ứng gì.

Thượng Quan Lưu Vân nhìn Lý Đại Lộ và Lạc Uyên đi trên phố thì cảm thấy lái xe đi theo hướng khác. Còn Tiểu Mộ lại lạnh lùng nhìn về phía trước, anh vừa lái xe vừa cầm điện thoại, nói với người ở đầu dây bên kia: “Anh muốn vẽ tranh, bây giờ em đến phòng tranh của anh, anh đến đón em.”

“Quá nửa đêm còn muốn vẽ cái gì? Anh thật xấu xa!” Thẩm Cơ ở đầu dây bên kia vui mừng cúp điện thoại. Cô vô cùng thích chí vì cuối cùng đã thắng được một chiêu, người đàn ông này nửa đêm nửa hôm đã nhớ đến mình, bất luận là thể xác hay linh hồn, dù sao cũng đã tóm được anh ta.

Trên đường đi Lạc Uyên đẩy Lý Đại Lộ ra, cô vẫy tay gọi một chiếc taxi đợi khách bên đường. Sau đó chạy thẳng lên tòa nhà cao ốc Kim Tường, cô muốn chứng thực chuyện Tiểu Mộ không phải là người xấu.

Lúc Lạc Uyên chạy đến tòa nhà lại không để ý chiếc xe cao cấp màu trắng kia của Tiểu Mộ đã đỗ trong bãi.

Cô bước vào thang máy, suy nghĩ giây lát rồi ấn lên tầng trên cùng. Cô không phải không tin lời Lý Đại Lộ, có điều sự thực này khiến cô khó chấp nhận được. Trong đầu cô lúc này đang có rất nhiều thứ từ từ ghép lại thành một bức tranh, toàn bộ chân tướng sự việc như một bức tranh dần dần được mở ra, dù mọi thứ đã được chứng thực trong lòng, nhưng cô vẫn hy vọng tất cả đều là giả.

Sân thượng vô cùng yên tĩnh, phòng tranh kia rất đẹp, rộng rãi và được sắp đặt rất nghệ thuật nữa. Phong cảnh nhẹ nhàng hiện ra dưới ánh đèn, những thứ này rất hợp với phong cách của Tiểu Mộ. Nơi này luôn nhẹ nhàng và dịu dàng khiến người ta không thể không để ý, nhưng vẫn phảng phất lộ

ra sự đau thương.

Thấy cánh cửa phòng tranh chỉ khép hờ, cô nhẹ nhàng giơ tay ra, đầu ngón tay từ từ chạm vào cánh cửa màu trắng, rồi một cảm giác dấy lên trong lòng giống như màu xanh đổ vào làn nước trong suốt, loáng một cái đã theo đầu ngón tay nhuộm xanh cả cánh cửa.

Lạc Uyên không hề thấy sợ hãi, cô muốn biết nhất bây giờ không phải là cánh cửa màu xanh, cũng không để ý đến sự sống chết của mình mà chỉ muốn chứng minh một chuyện.

Phòng tranh rộng đến 200m². hơn nữa còn rất cao. Trên trần nhà là một bức bích họa đẹp vô cùng, Đức mẹ Maria được trang trí ngồi ở giữa, bên trong ngoài một chiếc ghế và một tấm vải ra thì tất cả đều là tranh sơn dầu treo trên tường, mà đều là tranh các cô gái, mỗi cô gái mang một vẻ đẹp khác nhau, có người xinh tươi, có người ngây thơ, có người vui vẻ, có người đau buồn, nhưng một điểm chung là tất cả các cô gái đều mang khuôn mặt rất đẹp và đôi mắt dịu dàng.

Lạc Uyên cứ đứng lặng giữa phòng tranh ngắm những bức tranh sơn dầu được vẽ như thật. Cơ hồ tất cả các cô gái đều có thể bước ra từ trong tranh, bất cứ khi nào đều có thể đoạn tuyệt với bụi trần mà ra đi.

Một mình Lạc Uyên dạo bước giữa rất nhiều bức tranh, những bức tranh này được treo thành hàng ngay ngắn. Cô lặng lẽ ngắm từng bức, rồi lại bước đến bên cạnh tấm vải vẽ, sờ vào màu vẽ trên tranh, vẫn còn ướt, nhất định vừa rồi có người vẽ tranh ở đây.

Lạc Uyên thấy một bức tranh sơn dầu vừa được treo lên dù chỉ mới vẽ xong một phần nhưng cũng có thể nhận ra người trên tranh chính là Thẩm Cơ. Thẩm Cơ đứng trước một cổng viện cỏ, tựa người vào cửa sổ, phía sau là màu nền xanh đen, còn đôi mắt vô cùng độc ác, tựa như một con rắn đang chuẩn bị cắn người vậy.

Lạc Uyên khẽ khàng bước đến sờ vào bức tranh kia, một phần mắt vẫn còn ướt, có lẽ là vừa mới vẽ. Cô đặt ngón tay lên bức tranh, bất chợt tấm vải tranh kia khẽ động dậy, giống như có người sờ vào bức tranh từ phía đằng sau.

Lạc Uyên đột nhiên nhớ ra điều gì nên quyết định kéo tấm vải tranh xuống, chỉ thấy Thẩm Cơ đứng trong chiếc hộp thủy tinh, nước đã tràn đến chân. Đôi mắt Thẩm Cơ trợn trừng như đang muốn cầu xin sự giúp đỡ của Lạc Uyên, hóa ra cô ta không ngừng đập tay vào thành hộp thủy tinh mới khiến bức tranh động dậy như thế.

Thẩm Cơ đang gắng sức gọi lớn nhưng Lạc Uyên không hề nghe thấy. Loại thủy tinh này cách âm, chỉ có nước từ từ bơm vào, chỉ một lát nữa thôi trong hộp sẽ hết không khí, nước tràn qua đỉnh đầu Thẩm Cơ, khi đó Thẩm

Cơ sẽ trở thành tiêu bản được ngâm trong nước.

Lạc Uyên vội vớ khung vẽ rồi đập mạnh vào hộp thủy tinh lớn kia, nhưng khung vẽ bị vỡ thành bốn năm mảnh, còn thủy tinh không hề bị sây sát. Xem ra loại thủy tinh này không chỉ cách âm mà còn có thể chống đạn.

Lạc Uyên và Thẩm Cơ, một người bên ngoài, một người ở bên trong hộp, hai người đều ra sức đập mạnh vào chiếc hộp thủy tinh, nhưng chẳng có tác dụng gì. Lạc Uyên muốn tìm người giúp đỡ, đang chuẩn bị chạy ra ngoài thì phát hiện cánh cửa đã bị khóa trái.

Cô đang tập trung nghĩ cách thì lại một bức tranh khác lọt vào tầm nhìn. Trong tranh là cô gái đang mỉm cười ngồi trên ghế đá, tay cầm một bông hoa nhìn về phía trước khẽ mỉm cười. Nụ cười kia ngọt ngào biết bao giống như đang nhìn ngắm người mình yêu thương nhất.

Lạc Uyên ngả ngửa về sau mấy bước, cô gái trong bức tranh kia qua đời thân quen, chỉ lúc hạnh phúc nhất Sở Anh mới có biểu hiện như vậy.

Cô run rẩy tiến lên phía trước giật mạnh bức tranh, rồi chậm chậm quỳ xuống, cuối cùng cũng nhìn thấy mái tóc dài của Sở Anh nhẹ nhàng tản ra, nụ cười giống như thiên sứ.

Nhìn thấy bức tranh sơn dầu ở tầng bảy chính là cảnh tượng trong phòng tranh này, chẳng trách cô mãi không tìm thấy thi thể của Sở Anh, ai ngờ cô ấy lại bị giấu ở đây?

Mỗi ngày vực trong lòng Lạc Uyên cuối cùng đã được làm sáng tỏ: Vì sao bà phải chết? Vì sao phải đem theo Sở Anh và những linh hồn ngâm sau những bức tranh sơn dầu kia? Vì sao muốn cứu rỗi linh hồn Tiểu Mộ, muốn giúp cháu trai chuộc tội. Vì sao bà muốn đem lại ánh sáng cho Lý Đại Lộ, bởi bà nghĩ rằng Lý Đại Lộ có thể giúp cô và Thượng Quan Lưu Vân, quan trọng hơn giúp cho Tiểu Mộ nhận ra trên đời này còn có một thứ gọi là linh hồn.

Lẽ nào thực sự là Tiểu Mộ? Lạc Uyên lắc đầu, nước mắt tuôn rơi như mưa.

Cô quay đầu, nhìn lại thấy cô gái ở bể bơi. Trong tranh cô ấy vẫn đẹp như thế, tựa như con chim vàng anh đang trốn trong lồng, bộ dạng rất đổi hạnh phúc.

Cô bước đến rồi lấy hết dũng khí kéo bức tranh sơn dầu xuống. Trong hộp thủy tinh, một bàn tay đang lơ lửng chìa về phía cô, khuôn mặt cô gái đó đã ngửa ra sau, cơ hồ bị rơi vào bóng đêm vô hạn.

Lạc Uyên không ngừng kéo những bức tranh sơn dầu còn lại xuống. Sau mỗi bức tranh đều có một chiếc hộp thủy tinh cỡ lớn, trong mỗi chiếc hộp đều ngâm một thi thể nữ. Hàng loạt bức tranh sơn dầu cũng là vô số thi thể các cô gái với rất nhiều mái tóc dài cùng hàng loạt những đôi mắt đang mở

to, từng hàng từng hàng vây lấy Lạc Uyên, có lẽ con đường tháo thân của cô chính là cánh cửa kia.

Chương 16: Đoạn tuyệt tình yêu

Bầu không khí trong phòng tranh tràn ngập sợ hãi, nhưng Lạc Uyên lại đang đứng trước mặt Thẩm Cơ, đầu dựa vào thành hộp thủy tinh lạnh lẽo, nhìn nước đang từ từ dâng lên. Trong phòng tranh này có rất nhiều người nhưng chỉ có hai người còn sống, nhưng không lâu nữa Thẩm Cơ cũng sẽ bị ngập chìm trong nước, chỉ còn mình cô sống sót và giương mắt nhìn cô ấy dần chết.

Bất chợt cánh cửa phát tiếng động, không quá lớn nhưng lại vô cùng chói tai. Lạc Uyên không dám và cũng không muốn quay đầu, có tiếng bước chân càng lúc càng tiến gần, đến tận khi người đó nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô.

Lạc Uyên từ từ ngoái khuôn mặt thắm đẫm nước mắt lại. Trong làn khói mỏng chỉ nhìn thấy một gương mặt tuấn tú xuất hiện, nét mặt người đó mang vẻ đau buồn yếu đuối và bất lực. Trái tim Lạc Uyên như rơi xuống đáy vực: “Tiểu Mộ...”

Tiếng khóc phát ra từ nơi sâu thẳm nhất trái tim, cô nhắm mắt, quay đầu về hướng khác. Một giọt nước mắt lăn dài trên má rồi lặng lẽ rơi xuống.

“Đừng khóc, tôi sẽ không làm hại em đâu.” Một bàn tay ấm áp chìa ra nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt khuôn mặt cô.

Cô không sợ, bởi nếu bây giờ cô chết có lẽ là một niềm hạnh phúc.

“Tiểu Mộ, mở hộp ra, Thẩm Cơ sắp chết rồi, cầu xin anh.”

Cơ thể cô mềm nhũn quy xuống trước mặt Tiểu Mộ.

“Cầu xin anh, đừng giết người nữa, đừng phạm hết sai lầm này đến sai lầm khác, quá đủ rồi.”

Cô ngẩng đầu nhìn các cô gái trong những chiếc hộp thủy tinh đằng sau các bức tranh sơn dầu đã bị xé rách kia. Từng hàng từng hàng, từng lớp từng lớp, từng đội từng đội, chi chít chất đầy căn phòng treo đầy tranh sơn dầu này. Mỗi cô gái đều đẹp một vẻ lạnh lẽo, mắt mang ánh nhìn tuyệt vọng. Lý do họ chết chỉ có một, là đã yêu một người đàn ông không nên yêu. Nhưng cơ hồ cái chết cũng không hề cướp đi sức sống của họ, tất cả đều như vẫn sống để nhìn Tiểu Mộ, như vậy là quá đủ rồi. Linh hồn đã bị thổi rữa nhưng cũng cần cứu rồi.

Tiểu Mộ cũng quỳ xuống, nhẹ nhàng ôm Lạc Uyên đang run bần bật vào lòng: “Đây đều là những người con gái tôi từng yêu, nhưng chưa có ai làm trái tim tôi rung động như em, họ đều khiến tôi thấy khó chịu vô cùng”.

Lạc Uyên cúi đầu, nước mắt tuôn rơi như tròng hạt bị đứt dây, từng hạt từng hạt rơi lã chã xuống sàn nhà.

“Cho nên tôi luôn muốn đưa em đi xem đom đóm ở chỗ đó. Tôi nói với cô gái tự sát kia là tôi đã không yêu cô ấy nữa, nhưng cô ấy đã đi theo chúng ta đến đỉnh núi và suýt chút nữa đã giết chết em, là tôi không tốt đã khiến em sợ hãi.” Bàn tay Tiểu Mộ chạm vào đôi môi ấm áp của cô.

Lạc Uyên ngẩng đầu nhìn vào mắt Tiểu Mộ. Đôi mắt trong veo như bầu trời xanh thẳm, cô kinh ngạc hỏi: “Anh đang quan hệ với cô gái kia? Cô gái kia tự tử là vì anh? Nhưng, còn Thẩm Cơ?”

“Hừ, em cho rằng tôi chỉ có một người con gái thôi sao? Em cho rằng tôi thực sự yêu họ? Không, tôi chỉ mê mẩn giờ khắc họ chết đi, đắm say trong sự vĩnh hằng của họ, giống như sự vĩnh hằng của tranh sơn dầu, mười năm, một trăm năm cũng không bị già và xấu đi, không trở thành bùn đất.”

Tiểu Mộ đau khổ ôm đầu nói: “Tôi vẫn cho rằng, tôi sẽ không bao giờ yêu bất cứ người con gái nào, nhưng tôi đã làm, bởi vì tôi đã yêu em. Tôi luôn chạy trốn em, tôi không muốn giết em, không muốn biến em thành tiêu bản vĩnh viễn nằm trong lồng kính, bởi như vậy em sẽ rất cô đơn và lạnh lẽo”.

Tiểu Mộ ôm chặt Lạc Uyên đến mức cô không sao thở nổi. Có lẽ Thẩm Cơ trong hộp thủy tinh cũng nhìn thấy cảnh này, có lẽ cô ta cũng nghe thấy tất cả những lời ở bên ngoài. Bởi trông ánh mắt đầy hận thù của cô ta, ánh mắt căm hận thế giới, hận người đàn ông này, hận trò bịp bợm này, càng hận người con gái đã nhận được tình yêu chân thành của Tiểu Mộ.

Dường như Thẩm Cơ đã biết mình hoàn toàn thua, nên nổi oán hận trong lòng đang dần trào dâng. Còn tất cả các oan hồn trong phòng tranh cơ hồ đang từ từ tiến đến dụ dỗ con tim ngập tràn thù hận của cô ta.

Lạc Uyên ôm chặt lấy Tiểu Mộ nói: “Tĩnh lại đi! Tiểu Mộ, tất cả không phải là lỗi của anh, tĩnh lại đi! Bà đã vì anh mà chết! Bà đã lấy sinh mạng của mình để đổi lấy linh hồn lạc lối của anh, cầu xin anh, tĩnh lại đi!”

Tiểu Mộ nhếch mép nhìn Lạc Uyên vẻ khinh thường, rồi gằn giọng nói từng chữ từng câu: “Tôi thực sự muốn móc trái tim của em ra, xem trong trái tim em rốt cuộc có người nào?”

Lạc Uyên thấy đau nhói, câu nói như kim châm kia khiến cô không thể chấp nhận được. Cô đưa tay ôm lồng ngực, một cơn đau dữ dội ủa đến.

Trong quán bar Lý Đại Lộ đang hăm hực uống rượu, đột nhiên cảm thấy đau nhói nơi lồng ngực. Anh đứng dậy trả tiền rồi chạy như điên ra ngoài.

“Lạc Uyên, Lạc Uyên”, Tiểu Mộ da diết gọi tên cô. Anh cúi người, áp sát đôi môi ấm áp của mình lên khóe miệng Lạc Uyên. Sự dịu dàng và tinh tế đó cùng mùi hoa thoang thoảng khiến Lạc Uyên thấy chóng mặt, mọi thứ trước mắt dần nhòe đi.

Lạc Uyên vừa xoay người liền bị mùi hương gây mê trong miệng Tiểu Mộ làm cho mê mẩn.

Chợt nghe thấy lời hát mà cô gái như thở không ra hơi trong phòng tranh này cất lên: “Nếu đôi môi anh là liều thuốc độc nguy hiểm nhất, vậy cái chết của chúng em có lẽ là cõi đi về đẹp nhất”.

“Đây là đâu?” Lạc Uyên mở choàng mắt, phát hiện mình bị ngâm trong một cái bồn tắm lớn. Điều đáng sợ là vòi nước trong bồn tắm đang róc rách xả nước dưới chân, nước vô cùng ấm áp, có lẽ cũng là loại nước có thể cướp đi sinh mạng cô.

Cô muốn ngồi dậy nhưng không còn chút sức lực nào nữa. Cái chết đột nhiên đến thật gần, cô đang bình thản nằm đây, nhìn nước từng chút từng chút tràn ngập khắp cơ thể, cho đến khi tràn qua đỉnh đầu mình. Chẳng thể vật lộn, chẳng còn tranh đấu, cô đã hoàn toàn bất lực.

Bất ngờ bàn tay từ từ thò xuống, nhẹ nhàng xoa lên mặt cô. Gương mặt tuần tú đến ghê sợ của Tiểu Mộ lại xuất hiện trong tầm mắt.

“Lạc Uyên, em không tưởng tượng được đáng vẻ khi em không nói chuyện đẹp như thế nào đâu, đẹp đến mức tôi cũng muốn được chết cùng em.”

Bàn tay Tiểu Mộ không ngừng mân mê khuôn mặt, chiếc mũi dài, khoe miệng và cả đôi mắt cô.

“Em đừng sợ, nhanh thôi, em sẽ mãi vĩnh hằng. Tôi đã nghiên cứu và chế ra loại nước thuốc này sẽ không làm cơ thể con người thối rữa, mà còn có thể duy trì được những đường nét đáng vẻ tựa như thật trước khi chết. Em không cần phải lo lắng về thời gian sẽ biến em trở thành một bà lão vừa già vừa xấu, cũng không cần phải lo lắng sau khi chết sẽ thối rữa dưới bùn đất, hoặc thiêu thành tro. Em sẽ mãi đẹp như thế, mãi đứng ngang với thời gian, trở thành một câu chuyện vĩnh hằng.”

Lạc Uyên đau lòng khép mi, cảm giác nước đã tràn qua tai. Dường như thần chết đang vẫy gọi ngay trước mắt, có lẽ chết là sự giải thoát tốt nhất cho cô lúc này.

Lý Đại Lộ lại xuất hiện trước mặt Thượng Quan Lưu Vân lần nữa. Hai người đối mặt nhau như hai con dê trên cùng một cây cầu, lại cùng hỏi một câu: “Lạc Uyên đâu?”. Nói xong câu này, cả hai người đều quay mặt đi nở nụ cười ngốc nghếch.

Trước mắt Lý Đại Lộ càng lúc càng hiện rõ chỗ Lạc Uyển đang ở, tòa nhà quen thuộc đó là công trình kiến trúc đẹp nhất của thành phố này.

Thượng Quan Lưu Vân vẫn lặng lẽ lái xe, chiếc xe lao vun vút trên đường, bởi anh tin vào trực giác của Lý Đại Lộ. Thêm nữa là khi thấy biểu hiện của Lý Đại Lộ thì chứng tỏ Lạc Uyển đang gặp nguy hiểm.

Lý Đại Lộ đang phân vân không biết có nên nói chuyện của Tiểu Mộ cho Thượng Quan Lưu Vân vào lúc này hay không. Lời nói đang định buột ra miệng thì anh lại không muốn mình là người nhiều chuyện, hơn nữa nếu Tiểu Mộ thực sự như bà ta nói thì Thượng Quan Lưu Vân không biết có lẽ sẽ tốt hơn.

Phòng tranh vẫn yên tĩnh như vậy, bên tai Lạc Uyển lúc này chỉ còn tiếng nước chảy. Cảm giác bị ngâm trong bồn tắm thế này không hề dễ chịu chút nào nhưng cô cũng chẳng có cách nào thoát ra được.

Mặc dù đang phải đối mặt với thần chết nhưng ngược lại Lạc Uyển rất bình thản. Những người và việc đáng trân trọng đều lần lượt hiện ra trước mặt. Điều cô nghĩ đến nhiều nhất lúc này chính là khúc hát mà mẹ đã hát lúc cô còn nhỏ.

“Năm tháng đã trôi qua tự lúc nào... biết bao nhiêu chuyện đã qua đi...” Giọng mẹ rất hay, mỗi lần bị ôm, mẹ lại ôm cô vào lòng rồi hát bài hát này. Vì thế cô cũng bị ba bị cô học theo làn điệu du dương đó.

Lúc sắp lìa xa dương thế điều người ta nghĩ tới nhiều nhất chính là vòng tay ấm áp của mẹ hiền.

Cô lặng yên chờ đợi, Tiểu Mộ quay đầu hỏi cô: “Em có biết vì sao em không bị cho vào hộp thủy tinh không? Đó là bởi anh yêu em nhất, nên mới để em trong bồn tắm lớn”.

Cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Nói láo! Vì anh cảm thấy cô ấy là mẹ của anh nên anh chuẩn bị để bà ấy chết thêm lần nữa”.

Tiểu Mộ đứng dậy, nhìn người bước vào phòng, sau đó nói vẻ xem thường: “Lý Đại Lộ, anh thật có bản lĩnh khi tìm ra được chỗ này! Xem ra kẻ mù đúng là khác với mọi người”.

“Đừng quên, khi bà anh mất cũng là lúc mắt tôi đã khôi. Chính bà anh đã truyền sức mạnh để tôi được thấy lại ánh sáng, còn nói cho tôi biết thân thể của anh. Đương nhiên mục đích chỉ có một, là không để anh rơi xuống địa ngục, để cứu rỗi linh hồn anh, có điều, xem ra anh không cứu được nữa rồi”, Lý Đại Lộ hờ hững nói. Nhưng vẫn cảnh giác liếc nhìn mức độ nguy hiểm của Lạc Uyển đang bị ngâm trong cái bồn tắm kia.

Cánh cửa lại một lần nữa được mở ra, một người thờ hồng học chạy vào, là Thượng Quan Lưu Vân.

Anh bất ngờ nhìn thấy một căn phòng với đầy những chiếc hộp thủy tinh chứa các cô gái. Chỉ biết trân trân đứng nhìn mà miệng không thốt nên lời. Sau đó lại nhìn thấy Tiểu Mộ, sắc mặt lúc trắng bệch lúc đen sạm, môi run cầm cập nói: “Tiểu Mộ, đây không phải là sự thật, đây không phải là em làm đúng”

“Anh, là em làm”, Tiểu Mộ ung dung thừa nhận.

“Không!” Thượng Quan Lưu Vân nhìn thấy Lạc Uyển đang bị ngâm trong bồn tắm thì hét lên rồi lao đến.

“Pằng”, một tiếng súng vang lên. Thượng Quan Lưu Vân đứng lặng, viên đạn kia bay sượt qua tai, anh đau đớn quay đầu lại nhìn Tiểu Mộ, nói: “Em muốn giết anh? Tiểu Mộ, chúng ta lớn lên cùng nhau, vậy mà bây giờ em muốn giết anh?”

“Anh, đừng bước qua, em không muốn làm anh bị thương. Có điều nếu anh nhất định muốn can thiệp vào chuyện của em, cũng đừng trách em không khách khí”, trông bộ dạng của Tiểu Mộ rất kiên quyết.

“Tại sao? Tại sao lại như thế? Tiểu Mộ, trong thế giới này em cần gì có nấy, bạn gái, xe hơi, nhà cửa, tình yêu, tình thân, quyền lực, tiền bạc, tương mạo, em cần gì có đó, tại sao em phải làm như vậy? Tiểu Mộ!” Thượng Quan Lưu Vân bước từng bước tiến lên phía trước. Ngược mắt nhìn đứa em yêu dấu của mình, dù thế nào đi chăng nữa anh cũng không thể ngờ được hung thủ giết người mà Lạc Uyển luôn muốn tìm lại chính là em trai mình. Còn Lý Đại Lộ lại chạy đến giữ chặt Thượng Quan Lưu Vân đã sắp nổi khùng.

Tiểu Mộ vênh mặt cười cợt. Khuôn mặt kia sao mà đáng sợ đến vậy. Lạc Uyển trừng mắt nhìn, bất giác cô nhớ đến giấc mơ kia, Tiểu Mộ trong giấc mơ mang một khuôn mặt của thiếu nữ. Người thiếu nữ đó mang nét mặt này, thù hận sâu cay, muốn hủy diệt tất cả. Chắc chắn Tiểu Mộ bị ma nhập rồi, Lạc Uyển tự an ủi.

“Ha ha, tôi điên, đương nhiên, tôi đang điên. Từ khi sinh ra tôi đã điên rồi, nhưng người điên không phải là tôi, là mẹ anh.”

Thượng Quan Lưu Vân đau đớn hỏi lại: “Mẹ anh lẽ nào không phải mẹ em?”

Lý Đại Lộ đứng bên cạnh nói: “Trước khi qua đời bà đã cho tôi biết, Tiểu Mộ và anh là anh em cùng cha khác mẹ. Mẹ cậu ta vốn là người tình của bố anh, sau đó, do không chịu được cô đơn nên đã tự sát. Tiếp đến bố và mẹ anh gặp tai nạn, bà thấy Tiểu Mộ cũng là cốt nhục của nhà Thượng Quan, không nỡ để cậu ta lưu lạc đầu đường xó chợ nên mới đón cậu ta về”.

“Không phải, mẹ tôi không phải người tình lãng nhãng gì, bà ấy rất đẹp, mái tóc dài mượt, đôi môi đỏ thắm, thích mặc quần áo ngủ bằng tơ lụa, ôm

gôi hát bài Đêm Thượng Hải, lông mày của bà cũng đẹp vô cùng, ng như vàng trắng, bà ấy không phải là vợ lẽ, bà ấy không phải là tiểu thiếp.”

Lạc Uyên vẫn đang bị hôn mê nằm trong bồn tắm lớn. Vào giây phút đối mặt với cái chết, cô nhìn thấy có một người phụ nữ đang nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Mộ từ phía sau, dáng vẻ rất dịu dàng, thắm đẫm tình mẫu tử, đây có lẽ chính là người mẹ đã tự sát của Tiểu Mộ! Tuy cô không nhìn thấy mặt người phụ nữ kia nhưng thấy cách bà ôm Tiểu Mộ đầy đau khổ, bất an và cả tuyệt vọng. Bà ấy muốn kéo anh quay đầu, cũng không muốn linh hồn Tiểu Mộ đi vào ngõ cụt.

Trong hôn mê, Lạc Uyên khó khăn nói: “Tiểu Mộ, anh hãy dừng tay lại. Những gì anh làm đã khiến linh hồn mẹ anh không thể yên nghỉ, mau dừng tay đi!”.

Những lời nói đứt quãng kia vọng ra từ trong bồn tắm lớn, Tiểu Mộ quay đầu nhìn Lạc Uyên, đột nhiên mái tóc dài đẹp của Lạc Uyên đang nổi bông bành cùng khuôn mặt cô cũng từ từ thay đổi, mái tóc bắt đầu mọc dài ra nhanh chóng, còn khuôn mặt cơ hồ đang biến thành một người khác.

Lý Đại Lộ gọi to: “Tiểu Mộ, mau dừng tay, mẹ anh đã nhập vào người Lạc Uyên. Anh mà không dừng tay, không chỉ Lạc Uyên phải chết, linh hồn của mẹ anh cũng không thể siêu thoát”

Nhưng Tiểu Mộ lại dờ dẩn quỳ xuống, khễ tựa đầu vào bồn tắm, nhẹ nhàng hôn lên đó. Qua lớp kính trong suốt giống như đám mây của bồn tắm có nhìn thấy rõ ràng hàng lông mi, khóe môi của mẹ.

Anh vẫn tiếp tục nói: “Mẹ, vì sao bỏ con lại một mình! Con hận mẹ”.

Nước mắt anh đã rơi. Đứng khoảnh khắc chạm vào mặt kính của bồn tắm, bỗng nhiên khung cảnh đều thay đổi, mọi thứ trước mắt đều biến mất. Ánh mặt trời chiếu vào từ trên ban công, bên ngoài vẳng lại giọng hát của người con gái trong đĩa hát... Một người con gái đang ngồi trước bàn trang điểm, mái tóc dài xõa xuống, một khuôn mặt diễm lệ xuất hiện trong gương giống như bông hoa lan nở rộ lúc nửa đêm vậy.

Tiểu Mộ sững sốt nhìn người con gái đó, là mẹ anh. Bà vẫn trẻ như thế, anh đang đứng sau lưng bà, nhưng bà không hề hay biết.

Trong gương không phản chiếu bóng anh. Anh dường như đang đứng ở chỗ nào đó trong không gian này để ngắm nhìn người mẹ xinh đẹp.

Từng cảnh từng cảnh bắt đầu hiện ra trong gương, là cảnh tượng khi mẹ đang sống trong nhung lụa giu sang, rồi hình ảnh mẹ thời niên thiếu đang ngồi trên chiếc xích đu rất lớn, đang nghịch hoa ở sau vườn. Một người đàn ông trung niên lạng lẽ đứng trên chiếc cầu nhỏ ngắm nhìn khoảng sân rộng, ánh mắt tự cao tự đại, và cơ hồ mọi thứ đều thuộc về ông ta.

Thiếu nữ đứng dậy, nhõng nhẽo nói: “To gan, đây là nhà tôi, không cho

phép ông ngắm nhìn như thế”

“Ha ha, cô tên là gì?”

“Vì sao tôi phải nói cho ông?”

“Bởi vì sẽ có một ngày, không chỉ tòa nhà này mà ngay cả cô cũng sẽ thuộc về ta.”

“Khẩu khí lớn đấy! Ông tên là gì?”

Mặt người đàn ông trung niên kia cúi xuống, ánh mắt sắc như lưỡi dao đâm vào trái tim người thiếu nữ: “Thượng Quan Nho! Cô có bằng lòng đi cùng ta không?”

Mặt thiếu nữ ửng hồng, phía sau vẳng lại tiếng gọi của bà vú: “Tiểu thư Minh Châu, ông chủ gọi cô”.

“Minh Châu, cô quả nhiên là viên ngọc sáng nhất trong tòa nhà này.”

Lần đầu tiên Minh Châu nghe thấy có người trực tiếp gọi tên mình. Vì thế trong lòng chợt xao động, không dám tiếp tục nói chuyện nữa mà vội quay đầu bỏ chạy. Chiếc áo dài trắng bạc dịu dàng ôm lấy cơ thể thanh xuân, trông giống như bông hoa lan trắng đang nở, treo ở cành cao nhất trên cây trong đại viện này, được người đời ái mộ.

Năm đó, trong thành phố xuất hiện một hào phú mới nổi, mọi người gọi là Thượng Quan Nho. Vốn liếng rất hùng hậu, thủ đoạn và đầu óc làm ăn của ông ta khiến những thương nhân già đều phải bái phục.

Rất nhiều người lũ lượt đầu quân cho Thượng Quan Nho, vì không muốn gây thù chuốc oán đến khuynh gia bại sản nên ai nấy đều phục tùng ông ta. Trong thành chỉ có nhà họ Lý dám đối kháng, nhưng Lý gia cũng tự biết, cuộc đối đầu này sẽ không tiếp tục được lâu, họ sẽ thảm bại.

Ông chủ Lý và Thượng Quan Nho đang ngồi thưởng trà trước sườn núi dựng đứng xanh biếc, cùng bàn luận về cuộc chiến ác liệt này khi nào kết thúc. Thượng Quan Nho giơ hai đầu ngón tay, yêu cầu của ông ta chỉ có hai thứ là đại viện nhà họ Lý và tiểu thư Minh Châu của Lý gia

Ông chủ Lý phẩy tay áo bỏ đi. Đại viện mất rồi có thể xây lại, còn Minh Châu, cô con gái duy nhất mãi đến lúc về già mới sinh được, sao có thể tặng cho kẻ địch.

Thương trường như chiến trường, binh bại như núi đổ, một đêm ông chủ Lý hô to: “Thượng Quan Nho, mỗi hận này đời sau ta sẽ báo”, rồi thổ huyết mà chết. Ông chủ Lý vừa mất đại viện liền bị Thượng Quan Nho mua lại.

Lúc bước đến đầu cầu, trông thấy trên chiếc xích đu vẫn là thiếu nữ ngồi đó trông rất giống Minh Châu. Mặc dù gia cảnh đã lụn bại, nhưng hào quang mà nàng thiếu nữ đó tỏa ra lại không hề giảm. Chiếc áo tang màu trắng, ngay cả bông hoa trắng trên đầu cũng đoan trang đến mức khiến người ta ngộp thở.

Minh Châu bước từng bước tới trước mặt Thượng Quan Nho, cúi người nói: “Đại viện đề cho ông, xin ông hãy cho người nhà tôi một chỗ nương thân”.

Thượng Quan Nho nhìn khuôn mặt đẹp lộng lẫy nhưng nhuốm màu đau thương của cô liền vẫy tay một cái, đầy tớ lui hết ra khỏi đại viện.

“Người xưa nói, một nụ cười đáng giá ngàn vàng, ta không dám bảo cô cười, nhưng một lời của cô cũng đáng giá ngàn vàng rồi.”

Minh Châu từ từ cúi người hành lễ, nhưng một luồng sáng trắng hiện ra đằng sau tay áo cô. Con dao mà cô đã giấu lao thẳng đến ngực Thượng Quan Nho.

Nhưng không ngờ con dao đó chột dừng giữa không trung,

Thượng Quan Nho đã đưa tay ra nắm lấy lưỡi dao. Máu chảy rò rỉ qua kẽ tay, nhỏ xuống nền đá xanh trên cầu.

“Ông cho rằng tôi sẽ cúi đầu trước ông, để mong ông cho một chốn dung thân sao? Lý gia chúng tôi chưa đến mức thấp hèn như thế.” Minh Châu thấy hành thích không thành liền quay ngược mũi dao đâm lên ngực mình rồi từ từ quy xuống: “Đời tôi không báo được thù cho cha, con cháu đời sau vẫn phải báo”.

Người con gái đó từ từ ngã xuống bụi hoa hải đường.

“Mau cứu tiểu thư, bất luận bằng cách nào!”, trong sân vang lên tiếng kêu gào của Thượng Quan Nho.

Tuy mạng của Minh Châu được cứu nhưng cô nhất thực. Thượng Quan Nho bê cháo đến trước giường, cũng không nhìn cô, chỉ nói: “Có đời sau hay không còn chưa biết, nhưng tôi chỉ biết, nếu đời tôi có thù giết cha thì tôi nhất định sẽ báo, và đương nhiên tôi cũng đã báo. Năm đó cha tôi chỉ là một thủ quỹ của nhà họ Lý, gia đình cô mắc nợ nhưng lại đổ hết lên đầu cha tôi, cha tôi cũng vì tức mà chết, thù này tôi đã báo rồi”.

Bát cháo vàng quánh thơm phức đặt trong chiếc khay.

“Nếu cô thực sự có chí khí, thì hãy tiếp tục sống để báo thù, chứ không phải là học theo cách mà các cô gái ngu xuẩn vẫn hay làm là tự mình tìm đến cái chết.”

Chỉ vì câu nói này mà Minh Châu liền mở mắt, đầy hận thù nhìn người đàn ông đang thối sáo trước giường kia. Đất trời bên ngoài đang đua nhau khoe sắc.

Minh Châu không rời khỏi đại viện mà trở thành người đàn bà thứ hai của Thượng Quan Nho. Sống trong đại viện thâm sâu này, mưa gió bên ngoài chẳng ảnh hưởng gì đến cô. Thế giới ngoài kia có biến hóa ra sao cũng không liên quan đến cô. Ý chí sinh tồn của cô chính là tìm cơ hội thích hợp nhất để giết chết Thượng quan Nho.

Cùng với sự ra đời của Tiểu Mộ, cô cũng có tất cả. Gắng giữ gìn sắc đẹp thanh xuân của mình, nhưng lại chẳng cách nào có được người đàn ông kia. Ở nơi sâu thẳm nhất trong trái tim cô đã bị rung động sâu sắc. Nụ cười, hơi ấm trên cơ thể cùng đôi môi ngọt ngào của người đàn ông kia, tất cả đều đã in đậm trong tâm hồn cô.

Hận không thể hận, yêu không thể yêu, thù không thể báo, ân cũng không thể tiếp tục, cô liền đổ đầy nước vào bồn tắm. Sau đó buông dài mái tóc và ngồi trên bàn trang điểm, uống mấy ngụm rượu hồng, rồi ngân nga hát bài hát đó, ngắm nhìn đứa con trai đã say ngủ rồi hôn nó đầy yêu thương.

Bất ngờ, cô nhảy vào bồn tắm lớn.

Tiểu Mộ giật mình tỉnh dậy. Anh tìm mọi cách ngăn mẹ lại, nhưng hết lần này đến lần khác, ngón tay anh đều tuột khỏi cơ thể mẹ. Tiếng gọi yếu ớt đau đớn của đứa con trai, người mẹ cũng không nghe thấy. Đó đều là ảo giác, không phải sự thật.

Anh chỉ có thể giương mắt nhìn mẹ trong chiếc bồn tắm lớn, lặng lẽ vô hồn, chẳng thể cứu được nữa, quá khứ đã qua không thể bù đắp.

Cơ thể xinh đẹp của Minh Châu đang dần chìm xuống nước, nhưng cô vẫn ngược đầu nhắm mắt nghe nhạc. Cô nghĩ đến những ký ức tươi đẹp của ngày trước, giọt nước mắt long lanh chảy trên má. Bất chợt cô vùi đầu xuống nước, chân tay khua khoắng không ngừng, cơ thể cũng dần chìm xuống, hình như không còn sức để đỡ lấy cơ thể mình.

Cô từ từ trượt xuống, nhưng bàn tay vẫn nắm chặt vào cạnh bồn tắm. Miệng vẫn mấp má như đang nói lời nào đó. Đây là triệu chứng của cơn đau tim, là căn bệnh di truyền trong dòng họ cô, là kiếp nạn của đời cô.

Tiểu Mộ không biết cầu cứu ai chỉ biết giương mắt nhìn người mẹ đang lên cơn đau tim mà chẳng thể giúp được gì. Cả cơ thể Minh Châu đã ngập trong lòng bồn tắm. Nước vẫn đang róc rách chảy. Bàn tay nắm chặt vào mép bồn tắm cuối cùng cũng tuột mất.

Xuyên qua thành bồn tắm có thể nhìn thấy Minh Châu đang ngẩng mặt nhìn trời. Cơ thể đã chìm xuống đáy nước, tóc xõa tứ phía giống như một con rắn nhỏ đang vẫy trong tuyệt vọng.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, Tiểu Mộ nhìn ra chỉ thấy một bé trai khoảng bốn năm tuổi đẩy cửa phòng tắm. Tiểu Mộ biết bé trai có tướng mạo thanh tú cùng đôi mắt trong suốt như thủy tinh kia chính là mình. Anh muốn chặn tầm nhìn của đứa bé đó lại, không cho nó nhìn thấy cảnh trong bồn tắm.

Nhưng cậu bé lại đi xuyên qua người anh, đi về phía bồn tắm, Tiểu Mộ mặt đầm đìa nước mắt gọi to: “Đừng, đừng nhìn”.

Cậu bé kia đứng sững trước bồn tắm đang chứa người mẹ đã chết của mình. Cậu ta trợn trừng mắt, sợ hãi đến mức mắt không động đậy.

Giây phút đó, người mẹ mang khuôn mặt đẹp vô cùng, ánh mắt yên bình nhìn cậu từ đáy nước, từ bi như thánh mẫu. Nhưng cậu bé đã quỳ xuống, ngược mắt nhìn chăm chăm vào người mẹ trong bồn tắm lớn, miệng lầm bầm: “Mẹ, vì sao mẹ lại vứt bỏ Tiểu Mộ? Mẹ, sau này Tiểu Mộ sẽ nghe lời, mẹ đừng đi”.

Cậu bé này cho rằng người mẹ đã vứt bỏ mình để rời khỏi thế gian, bởi vì ngày ngày cậu đều nghe thấy tiếng khóc thút thít của mẹ. Nhưng cậu không hề biết tiếng thút thít này là bởi quá yêu, chứ không phải vì tuyệt vọng khi không thể báo thù.

Tiểu Mộ cúi người, luôn miệng nói với cậu bé: “Không phải đâu, mẹ không vứt bỏ em, đây là ngoài ý muốn”.

Cậu bé kia lại nói: “Mẹ, cầu xin mẹ đừng bao giờ rời con”.

Tiểu Mộ nhìn thấy một người con gái đang từ từ ngồi dậy bên trong bồn tắm lớn.

Đó không phải là người mà là linh hồn của mẹ. Vì sự khẩn cầu của đứa trẻ mà người mẹ không thể siêu thoát, chỉ có thể nhẹ nhàng ôm lấy đứa trẻ từ phía sau, bám theo chẳng rời.

Tiểu Mộ nhìn nụ cười của người phụ nữ đó. Nụ cười tuy thiếu sinh khí nhưng lại rất đổi dịu dàng. Thì ra mẹ chưa bao giờ rời xa anh, còn anh lại rơi xuống địa ngục tối tăm, bởi anh đã già không biết bao nhiêu người.

Tiểu Mộ tiến lên phía trước chạm vào má mẹ. Khoảnh khắc tay chạm vào, mọi ảo giác xung quanh đều biến mất, chỉ có chiếc bồn tắm lớn vẫn đứng đầy nước. Tiểu Mộ như điên dại nhào người ôm lấy cô gái đã chìm xuống đáy bồn tắm lớn kia, vừa ôm vừa gọi: “Không, mẹ, mẹ vẫn cứu được”.

Lạc Uyển ho sặc sụa, khuôn mặt đã ngấm nước trở nên tái mét. Chỉ thêm một phút nữa thôi trái tim cô sẽ ngừng đập. Nhưng Tiểu Mộ đã ôm lấy cô, nhìn cô mở mắt và mừng rỡ nói: “Mẹ không sao. Trời ạ! Mẹ không sao thì tốt rồi”.

Tiểu Mộ vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Lý Đại Lộ đang dùng súng chia vào đầu mình, lạnh lùng nói: “Đưa Lạc Uyển cho Thượng Quan Lưu Vân”. Ánh mắt Tiểu Mộ dần sáng trong trở lại, anh đã thoát ra khỏi ảo giác, anh nhìn Lý Đại Lộ liền cười rồi nói: “Tôi lúc nào cũng coi thường anh, cho rằng anh chẳng qua chỉ là một thằng chuyên lừa ăn lừa uống, nhưng tôi phải thừa nhận, cũng có lúc tôi sai”.

Thượng Quan Lưu Vân nhìn thấy Thẩm Cơ bên trong hộp kính sắp không cứu được nữa, vội nói với Tiểu Mộ: “Mau thả Thẩm Cơ, cô ta sắp không chống đỡ được nữa rồi”.

Tiểu Mộ chuyển Lạc Uyển cho Thượng Quan Lưu Vân, bước đến bên cạnh chiếc hộp thủy tinh đựng Thẩm Cơ, quay đầu lại nói: “Cô gái này

không phải là người tốt, để cô ta chết cũng có sao?”.

“Cho dù là người tốt hay người xấu, chúng ta đều không có quyền tước bỏ mạng sống của người khác, anh không thể giết người.” Súng của Lý Đại Lộ vẫn chĩa vào anh.

“Thôi được, bây giờ tôi cũng không muốn giết người nữa.” Tiểu Mộ ấn vào cái nút ẩn sâu trong tường. Một miếng thủy tinh đột ngột đổ ầm xuống, Thảm Cơ từ trong đó ngã ra ngoài, rơi bịch xuống nền nhà. Được hít thở không khí trong lành khiến sắc mặt cô ta thay đổi.

Lý Đại Lộ vẫn chĩa súng vào Tiểu Mộ, vừa bước qua đỡ Thảm Cơ vừa nói với Tiểu Mộ: “Tôi với anh đi tự thú!”.

Tiểu Mộ xoay đầu lại, hỏi Thượng Quan Lưu Vân: “Anh, anh cũng muốn em đi tự thú chứ?”.

Thượng Quan Lưu Vân đứng giữa hai người, không biết nên làm thế nào.

Tiểu Mộ cười nhạt, chỉ vào Thượng Quan Lưu Vân rồi nói: “Anh vẫn mãi không có sự quả quyết. Lúc nhỏ em cướp đồ chơi mà anh thích nhất, anh cũng chỉ lặng lẽ nhìn em như vậy. Sau này khi đã trưởng thành, em cướp bạn gái của anh, anh cũng nhìn em lặng im như vậy. Bây giờ em muốn giết người anh yêu thương nhất, anh vẫn lặng im nhìn em như thế. Khuyết điểm lớn nhất của anh là trái tim quá mềm yếu, không dám đưa ra bất cứ quyết định nào”.

Thượng Quan Lưu Vân mắt ngấn lệ nói: “Đúng, em nói đúng, anh không có được bản lĩnh, không nhẫn tâm, không được tự do như em. Lúc bà nói trong gia tộc chúng ta phải chọn một người để thừa kế gia nghiệp, anh đã đứng dậy, nhường lại không gian tự do tự tại để em đi làm những việc em thích. Bởi anh là anh trai em, mặc dù có lẽ em chưa từng coi anh là anh trai, nhưng anh là anh trai em, đây là sự thật, vĩnh viễn không thể thay đổi”.

Thượng Quan Lưu Vân không thể nói tiếp được nữa. Sự đau buồn trong đôi mắt anh còn thắm sâu hơn cả lúc Lạc Uyển vừa nhìn thấy Tiểu Mộ. Sự ra đi của bà cùng những việc em trai đã làm gần như sắp đánh gục anh.

Trong phòng tranh đã hình thành hai phái, Lạc Uyển đã bình thường trở lại cùng Thảm Cơ lão đạo chạy về phía Lý Đại Lộ và Thượng Quan Lưu Vân. Lạc Uyển được Lý Đại Lộ ôm, còn Thượng Quan Lưu Vân nhìn thấy Thảm Cơ đáng thương cũng chạy lại đỡ lấy cô ta.

Bốn người đều ngược ánh mắt nhìn Tiểu Mộ. Lý Đại Lộ vẫn cầm súng chĩa về phía anh ta, nhưng cả bốn người đều cảm thấy sợ người đàn ông tuấn tú này. Mặc dù anh ta không còn đủ sức giết người nữa, nhưng bốn người dường như vẫn cảm nhận được một sức mạnh đang đè nén chặt mình.

Sức mạnh đó cơ hồ càng lúc càng tăng, tay của Lý Đại Lộ bắt đầu run lên, rõ ràng cảm giác nguy hiểm cứ từng đợt từng đợt dội vào lòng anh. Đại Lộ

liền vẫy tay, nói với Thượng Quan Lưu Vân: “Chúng ta đi!”.

Nhưng cùng với tiếng kêu sợ hãi của , mọi người đều sững lại. Thẩm Cơ chỉ vào những chiếc hộp thủy tinh trong phòng tranh, hét lên: “Họ động đây rồi, họ động đây rồi”.

Lý Đại Lộ quay đầu lại nhìn thì thấy những thi thể nữ trong các hộp thủy tinh ngâm chất lỏng treo trên tường kia cơ hồ đã sống trở lại với hàng ngàn hàng vạn con mắt đang nhìn đám người Lý Đại Lộ một cách hung dữ, giống như muốn bảo vệ bảo bối của mình vậy.

Thẩm Cơ sợ hãi, tinh thần hoảng loạn, cơ thể mềm nhũn rồi ngã vào lòng Thượng Quan Lưu Vân.

Lạc Uyển và Lý Đại Lộ vừa nắm chặt tay nhau vừa lùi lại phía sau. Nhưng đầu ngón tay của các thi thể nữ kia đang từ từ cử động, bắt đầu cầm nắm, có xác chết nữ bắt đầu cười nhõng nhẽo. Tiểu Mộ quay đầu lại để thưởng thức “Tuyệt tác” của mình. Lạc Uyển đã nhận ra các xác chết nữ kia đều trong tư thế giống tư thế trong bức tranh sơn dầu mà Tiểu Mộ đã vẽ.

Trái tim Lý Đại Lộ thất lại, cảm giác này vô cùng kỳ lạ. Một đám xác chết đang khoe ra mọi tư thế ở bên trong chiếc hộp thủy tinh kia nhằm nhỉnh bợ Tiểu Mộ. Cảnh tượng kia đẹp đến mức đáng sợ, đến mức khiến người ta muốn bỏ chạy.

Tiểu Mộ lại bắt đầu chuyên tâm vẽ lên tấm vải trắng kia, cơ hồ mọi thứ trên thế giới đều không còn liên quan đến anh ta nữa.

Lý Đại Lộ khẽ ra hiệu ý bảo bốn người mau chạy ra ngoài. Họ đã từ từ lùi sát đến lối cửa ra, Thượng Quan Lưu Vân kéo cánh cửa rồi định đỡ Thẩm Cơ đi ra.

Mọi hành động đều được tiến hành lặng lẽ, ai nấy đều sợ làm kinh động đến các thi thể nữ ngâm trong những chiếc hộp thủy tinh, và cả Tiểu Mộ đang say sưa sáng tác tranh giữa đám thi thể kia.

Thượng Quan Lưu Vân lôi Thẩm Cơ đến bên cạnh cánh cửa đã mở, đang bước ra được một nửa thì dường như Thẩm Cơ bất ngờ tỉnh lại khi phải chịu đựng nỗi sợ hãi từ cơn gió lạnh ban đêm thổi vào, mà hét to: “Tôi đang ở đâu đây?”.

Nếu ánh mắt của Lý Đại Lộ có thể phun lửa thì Thẩm Cơ đã sớm trở thành lợn quay rồi.

Không kịp nữa, các thi thể đang say đắm trong phòng tranh nhất loạt quay đầu nhìn bốn người bằng ánh mắt căm hận. Còn Tiểu Mộ khẽ nhíu mày vẽ rất không hài lòng về việc các xác chết người mẫu kia không tôn trọng nghề nghiệp.

Vô số các cánh tay thò xuyên qua lớp thủy tinh chống đạn dễ dàng như xuyên qua lớp không khí, tiếp đó là những đôi chân thon dài. Điều kỳ lạ là

các xác chết vừa gặp gió thì bắt đầu thổi rữa, dung nhan tươi mới giống như hoa nở lúc đẹp nhất kia, trong thoáng chốc đã lụi tàn như màu của tàn tro, tóc tai rụng hết, răng long ra, da trở nên nhăn nheo.

Rời khỏi chất lỏng mà Tiểu Mộ đã đặc chế kia, bọn họ chẳng qua chỉ là một cái xác bình thường. Thế nhưng nhiều xác chết cứ từ từ bước ra từ trong hộp, lại còn tràn ra cửa, thực sự không thoải mái chút nào.

Lý Đại Lộ gào lên “Chạy”, rồi ôm lấy Lạc Uyển bỏ chạy như điên. Vừa đến gần cánh cửa cạnh ban công, một tay kéo mở cửa, chạy được mấy bước. Chẳng hiểu sao đột nhiên lại chạy trở lại, vừa hay va vào Thượng Quan Lưu Vân đang ôm Thẩm Cơ, Thượng Quan Lưu Vân trách cứ hỏi: “Sao không xuống?”

Lý Đại Lộ chỉ vào cầu thang nói: “Có bản lĩnh, anh xuống trước đi!”

Thượng Quan Lưu Vân thò đầu nhìn xuống. Trời ơi! Phía dưới cầu thang chỉ chít bóng người, chen chúc từ trên ban công xuống tận phía dưới, từng chỗ rẽ kia đều có bóng người, ban đêm ở đâu ra lắm người thế? Đám người này còn đang chạy lên trên, bây giờ mà chạy xuống chẳng phải là tìm đến cái chết sao!

Anh ta cũng lùi trở lại, im lặng hồi lâu không nói gì. Lý Đại Lộ thấy vậy liền kéo anh ta rồi đưa cho một thanh sắt không biết vớ được ở chỗ nào. Hai người đàn ông để hai cô gái đứng cạnh ban công rồi nắm chặt thanh sắt trong tay, đứng kề vai nhau. Ai cũng biết thanh sắt này không thể đánh nổi số đông xác chết kia, nếu cố gắng đi xuống cũng chỉ là một con đường chết. Nhưng, nhưng hiện tại chẳng còn cách nào khác, phía sau còn có hai cô gái cần được bảo vệ nữa. Lúc này đây đàn ông mà không dũng cảm ra mặt thì thật uổng phí làm đấng nam nhi.

Lạc Uyển khẽ đứng đây. Gió đêm bên ngoài tấp vào mặt cô, ánh đèn điện bên dưới hình như rất sáng, cô ngoái đầu xuống nhìn bãi đỗ xe bên dưới, xe nào xe nấy trông nhỏ như con kiến. Cô đã xác định rõ, nếu thấy tình hình có gì bất ổn cô sẽ nhảy từ chỗ này xuống là được, tránh làm liên lụy đến hai người đàn ông này. Họ có thể tháo chạy được thì để cho họ tháo chạy.

Thẩm Cơ lại đứng dựa sát vào Thượng Quan Lưu Vân cất giọng nũng nịu. Giọng nói đó được phát ra vào lúc này nghe chói tai vô cùng, giống như có dao đâm vào màng nhĩ vậy.

Đám thi thể nữ kia ùn ùn kéo ra từ phòng tranh. Vòng vây càng lúc càng nhỏ lại, ngón tay của Lý Đại Lộ và Thượng Quan Lưu Vân đều đã trắng bệch nhưng vẫn ra sức nắm chặt thanh sắt.

Đám xác chết kia mang khuôn mặt vô cảm. Trước tình hình vòng vây càng lúc càng nhỏ lại thì dù không bị ăn mất, bốn người Lý Đại Lộ cũng sẽ bị bóp nghẹt đến chết.

Vậy mà vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc này, những xác chết kia đột nhiên không động đậy nữa mà quay đầu nhìn vào một chỗ. Mấy người Lạc Uyển cũng nhìn theo, chỉ thấy Tiểu Mộ đang đứng cạnh mép ban công, trông thật cao lớn hùng vĩ giống như con chim chuẩn bị sải cánh bay trong không trung. Hai tay dang rộng, vẻ mặt tươi cười, nhìn qua bên này.

“Không”, Lạc Uyển thét lên một tiếng, “Đừng, Tiểu Mộ, đừng đứng đó, rất nguy hiểm”.

Thượng Quan Lưu Vân ném thanh sắt xuống, định chạy đến liền bị Lý Đại Lộ ngăn lại. Thượng Quan Lưu Vân vừa giằng ra vừa gào: “Xuống đây, Tiểu Mộ, có chuyện gì chúng ta hãy cùng nhau nói, em mau xuống đi”.

Tiểu Mộ vẻ mặt rạng ngời, lặng lẽ nhìn Lạc Uyển, nhẹ nhàng nói: “Anh, Lạc Uyển, em không quay đầu lại được nữa”.

“Tiểu Mộ, anh đừng làm chuyện ngu ngốc”, Lạc Uyển đã lạc giọng. Những xác chết nữ kia đang chen lấn nhau chạy về phía Tiểu Mộ. Mặc dù họ đều đã chết bởi bàn tay người đàn ông này, nhưng họ vẫn say đắm anh.

“Anh, nếu có kiếp sau, anh hãy nhường Lạc Uyển cho em, anh vẫn làm anh trai của em có được không?”, Tiểu Mộ cười rồi nói với Thượng Quan Lưu Vân. Nụ cười tinh nghịch đó giống như năm ấy Tiểu Mộ cầm quả táo đưa cho anh ăn, nhưng trước khi đưa cho anh, cậu còn cắn một miếng thật to.

Thượng Quan Lưu Vân đã giằng ra được liền chạy như bay đến. Giờ phút này anh biết rằng, bất luận Tiểu Mộ có làm chuyện gì không phải với anh thì anh đều không hận, không trách cậu ấy, đây mới chính là tình cảm anh em máu mủ thực sự. Trong lòng anh, Tiểu Mộ mãi mãi là đứa em trai đáng yêu, tinh nghịch và hiền lành luôn ỷ lại vào anh. Vì thế dù nó đã làm chuyện gì, anh cũng không thất vọng về nó.

Vào khoảnh khắc này, Thượng Quan Lưu Vân đã hiểu vì sao bà lại lựa chọn cái chết để cứu rỗi linh hồn Tiểu Mộ. Nếu người thân của anh đang chịu đau khổ trong địa ngục, linh hồn đang đi lạc lối cũng sẽ dùng tất cả để đánh đổi.

Thượng Quan Lưu Vân vừa chạy vừa gào: “Tiểu Mộ, đừng sợ!”.

Tiểu Mộ cười đầy mãn nguyện rồi lại đưa mắt nhìn Lạc Uyển, ánh mắt lặng lẽ không nói nên lời, nhưng ngàn vạn lần cũng chỉ là một lời xin lỗi, anh không cố ý làm hại cô, chỉ vì anh yêu cô, muốn vẻ đẹp của cô mãi được vĩnh hằng.

Lạc Uyển cũng lặng lẽ nhìn Tiểu Mộ, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Cô biết mình không thể cứu được anh, tội lỗi như vậy không ai có thể giúp nổi, chỉ có tự anh.

Cơ thể Tiểu Mộ dần đổ về phía sau, giống như một chú chim đang lao mình vào màn đêm đen kịt. Cuối cùng linh hồn anh cũng có thể tự do bay

lượn, sẽ không còn bị vướng bận vì những chuyện đã xảy ra. Đôi mắt Tiểu Mộ đang hướng lên trên, nhìn thấy giọt nước mắt của anh trai. Thượng Quan Lưu Vân nhìn gương mặt ngã ra sau của Tiểu Mộ, anh chìa tay ra nhưng Tiểu Mộ đã rơi xuống, giọt nước mắt kia xuyên vào tim gan, đuổi theo Tiểu Mộ.

Các xác chết trên ban công kia đau đớn vô cùng. Họ cũng lao mình nhảy xuống theo Tiểu Mộ, vừa rời khỏi ban công tất cả những thi thể đó đều biến thành vô số các vì sao lấp lánh.

Trong lòng họ đã không còn sự cố chấp và vướng bận, họ đã thực sự được giải thoát.

Lạc Uyển và Lý Đại Lộ lặng lẽ đứng phía sau Thượng Quan Lưu Vân. Những vì sao sáng chói chiếu trên bầu trời đêm khiến dòng lệ trên mắt Lạc Uyển long lanh, đẹp vô cùng.

Chương 17: Kéo dài mạng sống

Lạc Uyên đứng trước cửa phòng Thượng Quan Lưu Vân, Lý Đại Lộ ngồi trên ghế sofa. Thượng Quan Lưu Vân sau khi lấy được tro cốt của Tiểu Mộ về thì ngồi lì trong phòng không chịu ra ngoài. Lạc Uyên biết anh khó chấp nhận được sự thật này. Từ trước đến nay anh chưa từng thất bại, vậy mà chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi lại mất đi hai người mình yêu thương nhất. Không những thế anh còn mất mát chứng kiến em trai nhảy lầu tự tử. Thực sự cú sốc mà anh phải chịu quá lớn.

Có tiếng bước chân từ sân vọng lại. Lạc Uyên đứng dậy liền nhìn thấy Thẩm Cơ. Đạo này ngày nào cô ta cũng đến, khoác vẻ mặt đầy sự quan tâm đối với Thượng Quan Lưu Vân.

Cô ta đến phòng Thượng Quan Lưu Vân, khẽ khàng gõ cửa, dịu dàng gọi: “Lưu Vân, anh mau ra đi! Em lo chết mất”.

Bên cửa vọng lại một tiếng “choang”, tiếp đó là tiếng thủy tinh vỡ, nhất định là Thượng Quan Lưu Vân đã ném lọ hoa về phía cửa. Cô ta thấy thế nhanh chóng quay đầu, hần học nhìn Lạc Uyên đang cúi mặt đứng cạnh, không nhận thấy biểu hiện gì trên khuôn mặt của Lạc Uyên, nhưng lại thậm chí chắc chắn rằng Lạc Uyên đang cười nhạo cô.

Con phần nộ của Thẩm Cơ đã thiêu rụi lý tính. Cô ta vốn có tất cả nhưng lại bị Lạc Uyên cướp đi từng thứ một, cướp sạch sẽ. Điều đáng hận nhất là trên mặt cô gái mang tên Lạc Uyên này, lúc nào cũng khoác vẻ nhàn nhạt, yên bình tựa như xuyên thấu mọi thứ.

Giày cao gót của Thẩm Cơ nện lên nền đá hoa vang lên tiếng cồm cộp. Cô ta bước đi rất nhanh, còn Lạc Uyên và Lý Đại Lộ chỉ đưa mắt nhìn nhau cười gượng. Cả hai người đều không biết phải làm gì với Thẩm Cơ vừa phóng túng vừa đại tiểu thư này.

Lát sau, có chiếc xe đỗ trước tòa nhà. Nghe thấy mấy tiếng bước chân từ tốn nện trên con đường đá, Lạc Uyên và Lý Đại Lộ vội chạy đến đứng bên cửa nghênh đón.

Ông già Thiện Thanh bước vào, nhìn thấy Lạc Uyên và Lý Đại Lộ đứng bên cạnh liền nói: “Thượng Quan Lưu Vân đâu? Vừa rồi ở trên xe ta đã nghe quản gia nói. Ôi chao, chuyện này ta cũng đã nghĩ đến. Lần này ta đến để nhận tro cốt của Tiểu Mộ mang đến chỗ ta, để cậu ấy được ở bên cạnh, bầu bạn cùng bà”.

“Ông, làm sao ông biết? Bà đã chết thế nào?”

“Haizzz, ta đã sớm nhắc Thượng Quan Thanh. Nói trong nhà bà ấy có nợ

máu quá lớn, nếu cứ tiếp tục sẽ có người đời đời kiếp kiếp chẳng được siêu sinh. Lúc Thượng Quan Thanh còn trẻ cũng đã từng gặp sư phụ tôi nên có học qua một hai chiêu thuật. Vì thế biết xem tình hình nhà cửa, nhất định bà ấy đã nhìn thấy thứ gì đó nên mới chấp nhận hy sinh bản thân như vậy. Bà ấy muốn chuyên chở linh hồn các cô gái trẻ đã bị Tiểu Mộ giết kia”, ông già Thiện Thanh lắc đầu nói.

“Bà chết là do tự sát?”, Lạc Uyên sợ hãi hỏi.

“Đương nhiên không phải. Chỉ là dùng sự tôn thờ để cầu sự thương xót của ông Trời, giảm nhẹ tội lỗi của Tiểu Mộ, gánh chịu một phần oán hận cho gia tộc Thượng Quan mà thôi.”

Ông già Thiện Thanh nhìn vào mặt Lạc Uyên nói: “Cô không cần phải lo lắng, ta nhất định sẽ khuyên giải Thượng Quan Lưu Vân không được phụ lại tâm nguyện của bà”.

“Vâng, vâng.” Lần đầu tiên Lạc Uyên cười vui như vậy. Cô bảo quản gia đi mời ông lão thần tiên này đến cũng chính là muốn nhờ ông tụng kinh giúp Tiểu Mộ nhanh chóng siêu sinh tịnh độ. Cô biết chỉ ông ấy mới có thể khuyên Thượng Quan Lưu Vân, giúp anh sớm bước ra khỏi sự u ám.

Ông già Thiện Thanh bước đến trước cánh cửa phòng đóng chặt, khẽ nói: “Duyên đến duyên đi, nhân quả luân hồi. Lưu Vân, cháu còn cố chấp vướng vào vòng yêu hận đến khi nào nữa? Chấp nhận gạt Tiểu Mộ ra! Để cậu ấy không còn lưu luyến về cháu, để cậu ấy đi tìm một gia đình tốt mà đầu thai. Sự lưu luyến của cháu bây giờ trở thành nỗi vướng bận với cậu ấy, một khi đã có vướng bận, cậu ấy sẽ không siêu sinh đầu thai được”.

Khá lâu sau đó cửa phòng mới từ từ mở, Thượng Quan Lưu Vân bước ra. Trong lòng vẫn ôm chặt hộp tro cốt làm bằng ngọc của Tiểu Mộ. Anh áp nó trong lồng ngực, không hề có giọt nước mắt nhưng ánh mắt lại trống rỗng vô hồn. Anh chậm chạp trao bình tro cốt vào tay ông già Thiện Thanh, sau đó ngón tay khẽ nắm chặt lại. Rồi đưa mắt nhìn vẻ khoan thai bình thản cùng ánh mắt như nhìn thấu vạn vật của ông già Thiện Thanh. Bàn tay anh lưu luyến không muốn rời bình tro cốt.

Cuối cùng cũng trao đi, anh có cảm giác như đã mất đi một phần cơ thể.

Một lát sau, ông già Thiện Thanh quay người bước đi. Khi đi qua Lạc Uyên, ông dừng lại rất lâu, sau đó ngoái đầu sang nói như ra lệnh với Lạc Uyên: “Đưa tay phải đây”.

Lạc Uyên ngỡ ngàng đưa tay ra, chỉ thấy ông già Thiện Thanh kia lấy từ trong ngực ra một sợi dây màu đỏ cũ kỹ định buộc cho Lạc Uyên. Bé gái hoang mang nhìn, sau đó liền nói: “Ông, đây là dây kéo dài mạng sống. Cái này để cho ông dùng vào lúc cuối đời, sao ông có thể cho người khác, ông đã tìm bao nhiêu năm nay mới thấy một sợi như thế”.

“Dây kéo dài mạng sống!”, Lạc Uyển sợ hãi, rút tay lại, “Ông, cháu không thể nhận món quà lớn như vậy”.

“Ha ha, tôi già rồi, sống thêm vài ngày hay ít đi mấy ngày đâu có sao. Nhưng cô không để sao? Cuộc hẹn gặp cánh cửa xanh của cô sắp hết hạn rồi. Nếu không có dây kéo dài sinh mạng này thì chẳng lâu nữa cô sẽ chết. Tại sao cô không cho hai người đàn ông này biết, vì sao họ đều không bảo vệ cô?”, ông già Thiện Thanh chất vấn.

“Vì sao?”, hai người đàn ông giật mình nhìn Lạc Uyển. Họ chỉ mới nghe thấy việc phải tìm cánh cửa xanh, nhưng không hề biết rốt cuộc còn lại mấy ngày, cũng không biết quá hạn mà chưa tìm ra thì Lạc Uyển sẽ chết.

“Vì sao em không cho anh biết?”, mắt Thượng Quan Lưu Vân đã đỏ ngầu.

Ông già Thiện Thanh buộc sợi dây kéo dài sinh mạng vào tay Lạc Uyển rồi nói: “Đáng tiếc tôi chỉ tìm thấy một sợi dây kéo dài sinh mạng. Nếu có thể tìm được thêm sợi dây kéo dài sinh mạng khác, buộc cả vào hai tay thì cô có thể chống chọi được đến lúc tìm ra cánh cửa xanh”.

“Vậy làm thế nào?”, Lý Đại Lộ hỏi.

“Anh nghĩ dây kéo dài sinh mạng để tìm thế nào?”, cô bé kia hỏi về trách cứ. Đây đã là bảo bối tốt nhất của ông rồi. Nó vốn được dùng để kéo dài sinh mạng của ông.

“Không sao”, Lạc Uyển đưa tay sờ sợi dây đỏ bình thường hơn cả mức bình thường. Dù có vẻ hơi cũ nhưng màu đỏ kia rất dễ chịu, cô ngẩng đầu cười, “Thật sự không sao mà”.

Ông già Thiện Thanh vừa bước ra ngoài vừa nói: “Cô đã có duyên phận với dây kéo dài sinh mạng như vậy thì hãy cố gắng suy nghĩ. Trong đời cô từng xuất hiện sợi dây màu đỏ nào khiến cô lưu luyến không thôi chưa? Có sợi dây màu đỏ nào tác động đến tất cả hồi ức của cô không? Có sợi dây màu đỏ nào khiến cô cảm thấy ấm áp không? Sợi dây đó không chừng chính là dây kéo dài sinh mạng của cô đấy”.

Lạc Uyển nhớ lại lúc còn nhỏ.

Cô chạy đến trước mặt mẹ: “Mẹ, con cũng muốn có dây chuyền, Lan Lan nhà hàng xóm có rồi”.

Người mẹ đang bận rộn trong bếp vẫn ngẩng đầu lên, đưa tay xoa đầu cô nói: “Nhưng, mẹ không có!”.

Cô liền bật khóc bởi cô cho rằng đó là chuyện nghiêm trọng giống như trời sắp sập tới nơi. Bởi không có dây chuyền thì sẽ không có cơ hội chơi cùng các bạn.

Người mẹ nhìn hai hà nước mắt của cô, đột nhiên xõa tóc ra. Rồi một sợi dây màu đỏ rất dài đã ở trong tay. Mẹ buộc một chiếc bông tai lên sợi dây màu đỏ đó, sau đó khẽ nhàng đeo lên cổ Lạc Uyển. Sợi dây màu đỏ đó chính

là tình yêu thương của mẹ dành cho cô.

Sợi dây chuyền đó rốt cuộc đang ở đâu? Tìm thấy sợi dây đỏ này có lẽ sẽ tìm thấy hy vọng sống.

Cô đưa mắt nhìn bóng ông già Thiện Thanh đã ra khỏi cổng. Hai người đàn ông vây lại hỏi: “Em có cảm nhận được sợi dây màu đỏ ám áp nào không?”.

“Có thì có, nhưng có lẽ là để ở nhà không mang đến đây. Đó là chuyện xảy ra rất nhiều năm về trước rồi, cũng không biết để ở đâu nữa”, Lạc Uyên nghĩ một lát rồi trả lời.

Nghe thấy câu này, Thượng Quan Lưu Vân quay đầu lại bảo quản gia: “Mau đưa trực thăng ra”.

Lạc Uyên quay đầu sừng sốt nhìn anh. Thượng Quan Lưu Vân kéo cô ra ngoài, còn Lý Đại Lộ vẫn ngơ ngác đứng đó, Thượng Quan Lưu Vân gọi: “Còn đợi gì nữa, bây giờ tới nhà Lạc Uyên, tìm cho ra thứ cứu mạng kia”.

Ba người đang vội vã chuẩn bị lên đường thì nhìn thấy một cô gái đứng ở cổng, là Thẩm Cơ. Vừa thấy Thượng Quan Lưu Vân đi ra ngoài, cô ta tươi cười muốn chạy lại đón. Nhưng lại thấy bộ dạng Thượng Quan Lưu Vân gấp gáp đi về bãi cỏ phía sau, thì liền hỏi lớn: “Anh đi đâu vậy?”.

“Tới nhà Lạc Uyên”, Lý Đại Lộ không khách khí trả lời.

“Em cũng muốn đi!”, Thẩm Cơ nói với theo phía sau.

“Cô đi làm gì? Cô giúp được gì?”, Thượng Quan Lưu Vân quay đầu hờ hững nói.

Mắt Thẩm Cơ ngẩn lệ, tỏ vẻ đáng thương nhìn ba người nói: “Một mình em ở lại đây rất sợ, em muốn đi cùng mọi người”.

Lạc Uyên mềm lòng, kéo tay cô ta nói: “Đi thôi! Dù sao thêm một người tìm cũng tốt”. Câu cuối cùng là cố tình nói cho Thượng Quan Lưu Vân nghe. Anh cố kiềm chế khó chịu, không nói gì liền quay người bỏ đi.

Máy bay trực thăng đã đến, luồng khí cực lớn thổi bạt lá cây, bốn người ngồi lên nó.

Đây là trò chạy đua với thời gian. Nếu Lạc Uyên thua, cái giá phải trả sẽ là sinh mạng của cô.

Trực thăng bay mấy tiếng mới đến nhà Lạc Uyên. Nơi đó là một thị trấn non xanh nước biếc, vô cùng cô kính. Máy bay trực thăng đỗ trên sân vận động của trường tiểu học. Bốn người bước xuống, sau đó Lạc Uyên vội chạy về nhà mà không kịp trả lời những câu hỏi hiếu kỳ của bà con trong thị trấn.

Nhà cửa đã dọn dẹp lại toàn bộ. Từ khi mẹ qua đời, bố cũng bỏ đi từ lâu, riêng Lạc Uyên cũng sớm tự lập bên ngoài, hiếm khi về nhà. Tuy nhà cửa vẫn còn đó, nhưng vì chẳng có ai quét dọn nên vừa đẩy cửa vào thì bụi bặm đã xộc lên mặt.

Lạc Uyên chỉ vào một dây ngăn kéo ở góc tối nói: “Rất có thể nó ở đó, là một sợi dây màu đỏ, trên đó có buộc một chiếc bông tai rất bình thường, trông giống như dây chuyền. Vì chẳng đáng giá nên chắc chắn không có ai cầm đi đâu. Em lên gác xếp tìm trong hòm xem sao”.

Lạc Uyên bước tới cầu thang trèo lên gác xếp, còn Thượng Quan Lưu Vân và Thẩm Cơ mở ngăn kéo bắt đầu lục tìm.

Mắt Thẩm Cơ đột nhiên bừng sáng. Một sợi dây màu đỏ đã ở trước mắt. Trên đó rõ ràng là một chiếc bông tai. Cô đang định đưa tay ra cầm thì tiếng gào của Lý Đại Lộ vọng lại: “Lạc Uyên, Lạc Uyên, em sao rồi”.

Lưu Vân vội đi lên cầu thang, còn Thẩm Cơ liền nhân cơ hội đó cầm sợi dây màu đỏ bỏ vào túi xách mang theo bên người.

Lạc Uyên vừa lên đến gác xếp thì tấm thảm được treo trên trần nhà rơi xuống, lại kết hợp với đồ đạc lâu ngày không ai lau chùi nên bụi bẩn bay khắp nơi khiến cô thấy hơi chóng mặt.

Cô tới mở chiếc hòm, lật giở từng thứ ra. Quần áo cũ được ném đầy trên nền nhà cảng khiến bụi bay lên khắp nơi.

Cô lật hết chiếc này lại ném chiếc khác, chẳng tìm thấy sợi dây màu đỏ đó đâu. Cô hít sâu một hơi, đang định quay người bỏ đi thì đột nhiên phát hiện dưới gầm chiếc giường con ở trên gác xếp bất thành linh phát ra tiếng động.

Cái gì vậy? Lẽ nào là chuột. Lâu không về, ngôi nhà này cũng hỏng hết rồi.

Cô cẩn thận dè dặt cúi xuống, bỗng nhiên phát hiện có một cánh tay với năm ngón tay thon nhỏ thò ra ngoài. Nhưng bàn tay đó tuyệt nhiên không phải tay của người ồng, bởi bên trên đó đầy những vân đen kinh sợ.

Cô hoảng hốt lùi lại phía sau, dường như cô đã nhìn thấy bàn tay này ở đâu đó.

Cô nghiên răng ken két. Người này rốt cuộc là ai, muốn cho mình biết điều gì sao? Đã đến nước này rồi Lạc Uyên cũng chẳng sợ gì nữa. Cô đứng dậy tiến tới trước giường, đưa tay ra kéo chiếc chiếu trên đó thì thấy dưới gầm giường chẳng có ai, chỉ có một chiếc hòm gỗ nhỏ trông rất cũ kỹ để đó.

Cô mở ra xem thì chỉ thấy một số đồ dùng cũ như gương trang điểm, son môi, phấn đã đóng cục, một chiếc khăn tay, một chiếc lược gỗ.

Cô lật đi lật lại cũng chẳng tìm thấy thứ gì khác, có vẻ đây là hộp trang điểm của một cô gái. Nhưng những thứ này cũng bình thường mà, bàn tay kia muốn nhắc mình điều gì sao?

Ngón tay Lạc Uyên đột nhiên đau nhói, cúi xuống nhìn thì đó là một chiếc kim khâu. Trên đó còn cả một sợi dây dài màu đỏ, màu này Lạc Uyên cũng rất quen.

Cái kim này có phải là kim khâu đôi giày màu đỏ? Cô bắt đầu ra sức lật cái

hòm, muốn tìm đôi giày thêu hoa màu đỏ mà mình muốn tìm kia. Mỗi lần trước khi mình gặp nguy hiểm đều nhìn thấy đôi giày ấy, nhất định nó ẩn chứa bí mật quan trọng gì đó.

Đúng lúc đang bới tung đồng đồ, cô chợt cảm thấy phía sau hình như có người đứng nhìn. Cô giật mình quay đầu lại nhưng chẳng có gì, nhìn trái ngó phải vẫn không có gì.

Có lẽ vì quá đa nghi nên cô không dám nghĩ nhiều nữa liền bỏ đồ xuống rồi đi ra ngoài. Lúc đóng hòm lại cô vẫn thần thờ giãy lát bởi có cảm giác là hình như cô đã nhìn thấy cái gì đó.

Hai tay cô run rẩy cầm chiếc gương, khẽ khàng soi lên đó.

Trong chiếc gương kia là gương mặt cô. Di chuyển chiếc gương xuống dưới rồi lại lên đến cô, sau rồi lại lướt sang bên vai. Cô thấy có một chiếc giày đang giẫm trên vai trái, tiếp tục di chuyển gương sang vai phải quả nhiên cũng có một chiếc giày khác. Có điều trên giày lần này thực sự có người đứng.

Vừa rồi đã nhìn xung quanh nhưng chẳng có ai, hóa ra con ma lại đứng trên vai.

Cô không dám nhìn lên phía trên. Chỉ thấy bàn chân con ma kia đang gi lên hai vai, đứng rất vững chãi. Lần này cuối cùng cô cũng có thể nhìn rõ đôi giày hoa, trên mũi giày còn có hai chữ nhỏ.

“Thù nhi.”

Cô vừa đọc lên từ đó máu miệng đột nhiên phun trào, lồng ngực đau nhói, cơ thể ngã nhào xuống đất, cảm giác hoa mắt chóng mặt, không còn sức sống. Cô cố gắng ngẩng đầu liền nhìn thấy con đường trải đá xanh. Bỗng nhiên tất cả các cánh cửa sổ hai bên đường lọt vào mắt cô đều mang một màu xanh ngọc bích.

Lý Đại Lộ và Thượng Quan Lưu Vân nghe thấy tiếng ạch phát ra từ trên gác. Thầm nghĩ nhất định có chuyện không hay xảy ra rồi nên cả hai đều ào chạy lên gác, chỉ thấy Lạc Uyển đã ngã nhoài xuống nền nhà. Khó khăn lắm hai người mới đỡ cô dậy được, đặt nằm lên giường, lúc này Lạc Uyển đã bắt đầu rơi vào trạng thái hôn mê.

Lý Đại Lộ thấy nhịp thở của Lạc Uyển đang yếu dần, biết là cô không chống chọi được lâu nữa liền quay đầu nhìn Thượng Quan Lưu Vân. Hai người cơ hồ đã hiểu nên bắt đầu gọi người trong thôn đến. Thượng Quan Lưu Vân đưa cho người trong thôn từng nắm từng nắm tiền rồi bảo họ dù có phải đào đất lên cũng phải tìm bằng được sợi dây màu đỏ đó. Còn Thẩm Cơ cũng bận rộn bên trong, chỉ có Lý Đại Lộ và Thượng Quan Lưu Vân bên cạnh Lạc Uyển.

Thời gian đã đến kỳ hạn, nếu không có sợi dây kéo dài sinh mạng của ông

già Thiện Thanh tặng cho thì có lẽ Lạc Uyên đã không thể chống chọi được. Nhưng dù sao cô vẫn sẽ cố gắng chống chọi, một khi vẫn chưa đến giây phút cuối cùng, cô tuyệt đối không buông xuôi.

Lạc Uyên đã bắt đầu rơi vào trạng thái bán hôn mê, không ngừng kêu khát trên giường, nhưng dù có uống bao nhiêu nước cũng chẳng có tác dụng gì. Lý Đại Lộ thấy bộ dạng của Lạc Uyên như thế liền nghĩ đến những lời ông già Thiện Thanh nói nhỏ lúc đi ra: “Máu của người mắt trời là quý nhất, tuy không thể phá vỡ cánh cửa xanh nhưng chí ít có thể kéo dài thêm thời gian. Cậu phải tự biết mình nếu không chịu được nữa thì đừng miễn cưỡng”.

Lý Đại Lộ đột nhiên đưa cổ tay lên miệng, cắn mạnh, máu phun ra như dòng suối nhỏ. Anh đặt vết thương đang chảy máu kia lên môi Lạc Uyên, máu vừa chảy vào trong miệng thì gương mặt trắng xanh kia của Lạc Uyên lại hồng hào trở lại.

Thượng Quan Lưu Vân im lặng, mắt đỏ ngầu quay đầu lại nói với đám người trong thôn: “Tìm cho tôi, tìm thấy rồi muốn gì tôi cũng cho”.

Anh quỳ xuống nắm lấy tay Lạc Uyên, đột nhiên nói với Lạc Uyên đang hôn mê: “Cầu xin em, đừng chết, đừng bỏ anh lại một mình”.

Thẩm Cơ đứng gần đó nên khi nhìn thấy cảnh tượng này, cơn giận trong lòng lại bùng lên như có thể hủy diệt tất cả. Cô ta nhặt một chiếc bật lửa rồi chạy ra ngoài, những muốn tự tay đốt sợi dây đỏ này đi. Tuy cô ta không biết sợi dây đỏ này có tác dụng gì nhưng cô ta lại biết rõ ràng rằng nếu không có sợi dây Lạc Uyên chắc chắn sẽ chết.

Người trong thị trấn đều tập trung ở nhà Lạc Uyên, nháo nhác đào đào bới bới để tìm sợi dây màu đỏ kia. Có rất nhiều sợi dây màu đỏ được tìm thấy, nào là dây len đỏ, dây vải đỏ, nhưng chẳng có sợi dây màu đỏ buộc chiếc bông tai kia.

Thượng Quan Lưu Vân lòng như lửa đốt cứ đi đi lại lại bên cạnh Lạc Uyên và Lý Đại Lộ, vừa kêu người khác gọi bác sĩ đến vừa kêu Lý Đại Lộ truyền máu. Tất cả mọi người đều theo sự chỉ huy của anh, nỗi hoang mang lo sợ đã lan tràn khắp thị trấn.

Thẩm Cơ cười gằn độc ác lúi sâu vào một góc tối, đó là sân sau nhà Lạc Uyên. Bên cạnh đó còn có một cây hòe, cô ta chạy đến phía sau cây hòe đó. Sau khi đã xác nhận không ai có thể nhìn thấy mình nữa mới lôi sợi dây màu đỏ từ trong túi ra, tay phải cầm bật lửa.

Ngọn lửa màu xanh bùng lên rất cao, hình như đây là chiếc bật lửa mới chưa dùng lần nào. Cô ta cười nham hiểm, đưa sợi dây tới gần ngọn lửa.

Sợi dây đỏ kia vừa gặp lửa liền co lại, chỉ cần thêm một phút nữa thôi sợi dây đỏ này sẽ trở thành tro tàn.

Cùng lúc đó, trong nhà vọng lại tiếng thét kinh hoàng của Lạc Uyên. Trong lúc hôn mê cơ thể cô đột nhiên co quắp lại, răng đánh cầm cập. Lý Đại Lộ mặt tái xanh, vừa nhìn thấy cảnh tượng này liền giữ chặt cơ thể không ngừng co rúm của cô lại rồi nói với Thượng Quan Lưu Vân: “Giữ miệng cô ấy lại, nếu không cô ấy sẽ cắn vào lưỡi mà chết”.

Thượng Quan Lưu Vân giữ chặt đầu cô, cảm giác như Lạc Uyên sắp bốc cháy. Anh nắm chặt tay Lạc Uyên, tràng hạt trên tay cơ hồ đã nóng đến mức như bị nung trong lò thiêu, cháy đỏ rồi.

Thâm Cơ nhìn sợi dây đỏ cháy nhưng có vẻ nó không bén lửa như những sợi dây bình thường, cảm giác như đang đốt trên thủy tinh vậy, thật kỳ lạ. Cô ta ra sức đốt sợi dây kia, cuối cùng chợt thấy

sợi dây rung lên một cái, dường như có thứ gì đó đã bị đứt.

Thượng Quan Lưu Vân và Lý Đại Lộ đều thần thờ nhìn cánh tay Lạc Uyên đột nhiên buông thõng xuống. Người nằm yên trở lại, sự đau đớn kia cơ hồ như đã qua, nhưng thay vào đó là giấc ngủ sâu vĩnh hằng.

Tay Lạc Uyên thõng xuống mép giường, sợi dây tràng hạt nóng bỏng đã đứt, bắn tung tóe khắp nơi. Tràng hạt này đã cố sức gánh chịu sự đau đớn cho Lạc Uyên, cuối cùng cũng đã đứt.

Lạc Uyên rơi vào hôn mê thật sự, ai cũng có thể thấy được điều này. Cô chỉ thở hắt ra mà không hề hít vào, dường như không còn chống chọi được lâu nữa.

Lý Đại Lộ đưa cánh tay chảy máu lại nhưng cô đã không thể uống được nữa. Lý Đại Lộ để vào hết lần này đến lần khác nhưng máu cứ từ từ tràn ra theo khóe môi Lạc Uyên.

Thượng Quan Lưu Vân vỗ vào mặt cô, trái tim rùng rờ đau đớn. Lúc này đây ai còn nhớ ai yêu ai, chỉ cần được sống lại đã chuyện rất tốt rồi. Mới vừa rồi còn nói chuyện, còn đi được, đột nhiên ngã một cú thì thân chết cơ hồ đã đối diện với cô. Cảm giác đó thực sự khiến người ta thật khó chấp nhận.

Đầu Thượng Quan Lưu Vân càng lúc càng đau như búa bổ. Anh quỳ xuống nhặt những hạt tràng hạt kia, vật mà bà yêu quý nhất. Anh biết đó là của hồi môn lúc trẻ của bà.

Tràng hạt đó vẫn nóng như lửa đốt khiến Thượng Quan Lưu Vân không có cách nào nhặt lên được.

Thâm Cơ vẫn đứng phía sau gốc cây hòe phấn khích đốt sợi dây đỏ. Nhưng ngọn lửa bập bùng vài lần rồi lại tắt ngấm, tắt cả lại chìm trong bóng tối. Cô ta vừa trách cái thị trấn nhỏ nghèo nàn này vừa bật lửa không ngừng, nhưng ngọn lửa cứ bật lên lại tắt, cơ hồ có người nào đó đang thổi tắt nó.

Thâm Cơ thấy rất kỳ lạ. Bất chợt cảm giác một bên cô lạnh lạnh, dường như có người đang hà hơi lên đó thì phải. Cô ta chẳng quan tâm nhiều, vẫn

cố gắng bật lửa lần nữa.

Ngọn lửa kia chiếu sáng một khoảng đêm đen tối xung quanh. Trong ánh lửa bập bùng, cô phát hiện trên sợi dây đỏ trong tay còn có thêm một sợi tóc đen rất dài khác.

Trên dây đỏ tại sao lại có một sợi tóc? Tay cô ta run lên bần bật, đây chắc chắn không phải là tóc cô, bởi vì tóc cô nhuộm màu nâu đỏ. Còn sợi tóc này rất mềm, vừa nhìn liền biết là không phải của cô.

Trong lòng bắt đầu lo lắng, cô không dám bật lửa nữa, đành lấy răng cắn sợi dây đỏ. Chẳng hiểu sao miệng vừa chạm vào sợi dây lại giống như đang hôn lên vật gì đó vậy.

Cảm giác lạnh lạnh, trơn trơn tựa da người.

Lẽ nào có người đang đứng trước mặt mình? Cô ta cố bật lửa, ngọn lửa vừa bùng sáng thì cảnh tượng trước mặt đã khiến cô cứng đờ bất động. Trên sợi dây đỏ trong tay cô còn treo một cái đầu người. Đó là đầu của một cô gái xinh đẹp nhưng đôi mắt đờ đẫn nhìn cô, khóe miệng còn đầy máu tươi, trên cổ có vết cắn đỏ.

Vừa rồi không phải Thẩm Cơ cắn sợi dây đỏ, mà là cái đứt cổ của người con gái này. Mồ hôi trên trán Thẩm Cơ túa ra, khóe miệng người kia chậm rãi nói: “Vì sao cô đốt sợi dây của tôi?”.

“A!”, một tiếng thét vang trời, Thẩm Cơ quay người bỏ chạy.

Thẩm Cơ kêu gào chạy vào trong nhà, mọi người bên trong đều ngừng toàn bộ động tác sững sờ quay đầu lại nhìn. Cô ta thấy người khác đều nhìn tay mình, bởi vì trên tay vẫn còn cầm sợi dây đỏ kia.

Khuôn mặt Thượng Quan Lưu Vân biến sắc trở nên lạnh băng. Lao đến, một tay anh cướp lấy sợi dây kia, Thẩm Cơ lập tức nói: “Đây là sợi dây em vừa phát hiện thấy dưới phiến đá nhô bên ngoài nhà, vui quá”.

Nhưng biểu hiện trên mặt cô ta thì tất cả đều chẳng nhận ra sự vui mừng ở đâu, nụ cười quá ư gượng gạo. Nhưng Thượng Quan Lưu Vân không muốn đếm xỉa đến cô ta nữa. Anh quay người đi, lúc này mặt Lý Đại Lộ tái mét, nếu vết thương tiếp tục chảy máu thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Thế nhưng khi sợi dây đỏ kia vừa được buộc vào tay Lạc Uyển, mắt Lạc Uyển liền mở, mở ra tia hy vọng sống sót. Có điều chỉ trong thoáng chốc sau đó cô lại nghiêng đầu rồi lịm đi, còn Lý Đại Lộ cũng ngã xuống. Thượng Quan Lưu Vân vẫn ở đó kêu gào thảm thiết, quang cảnh trở nên hỗn loạn vô cùng - Lý Đại Lộ được khiêng đi cầm máu. Còn Thẩm Cơ đờ đẫn đứng ở đó giống như bị người khác nện mạnh một cú khiến đầu óc mù mịt. Trong lòng cô ta vừa sợ vừa hận, nhưng dù sao tính mạng của Lạc Uyển cũng đã được giữ lại.

Màn đêm trầm lặng và yên tĩnh, Lạc Uyển cũng dần tỉnh lại sau cơn hôn

mê. Cô không hề biết mình đã được kéo trở lại từ Quỷ Môn Quan, mà chỉ cảm thấy đầu nặng trĩch chân tay nhẹ bẫng. Đưa mắt nhìn gương mặt say ngủ của Thượng Quan Lưu Vân đang mệt mỏi nằm co quắp trên ghé gần đó, rồi lại như nghe thấy giọng nói của Thượng Quan Lưu Vân: “Nhanh lên, tìm nhanh lên”.

Trong lúc mê man giọng nói đó cứ mãi gọi cô không được ngủ. Và khó khăn lắm mới gắng gượng tự ngồi dậy được, cô liền giơ tay về phía cốc nước đặt trên bàn bởi không nỡ làm người khác tỉnh dậy. Vừa rồi cô hôn mê chắc chắn đã gây ra rất nhiều phiền phức cho mọi người rồi.

Cô phải mất rất nhiều sức mới ngồi dậy được, nhìn thấy sợi dây màu đỏ quen thuộc kia đang buộc lên cánh tay của mình. Cô chợt nhận ra mình hình đang bị rơi xuống vực sâu, bỗng cổ tay bị thắt chặt một cái rồi bị một sức mạnh chẳng biết từ đâu ra lôi trở lại. Mà có lẽ sức mạnh trên cổ tay lúc đó chính là đến từ sợi dây đỏ này.

Nhưng cơ thể cô vẫn vô cùng yếu, hoàn toàn không thể tự điều khiển được mình. Miệng lưỡi khô đắng, đôi tay run rẩy, nên phải cố gắng di chuyển từng chút một.

Thẩm Cơ đứng bên ngoài cửa sổ cách đó không xa, dường như cô ta không có ý định ngủ. Nỗi sợ hãi vừa rồi khiến cô ta vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh. Cô ta không thuận phục được Thượng Quan Lưu Vân đi ngủ nên căm hận đứng trước cửa sổ nhìn Lạc Uyển. Khi thấy Lạc Uyển không tự cầm nổi cốc nước liền lén hừ một tiếng sau đó bỏ đi, tự tìm chỗ nghỉ cho mình.

Lạc Uyển vẫn gắng với cốc nước, đột nhiên bên cạnh cốc xuất hiện một bàn tay. Bàn tay đó quen thuộc và ấm áp biết bao. Mọi thứ trước mắt Lạc Uyển đột nhiên nhòe đi, hình như cô nhìn thấy người mẹ đã chết đang cầm cốc nước đến bên cô. Còn cô đã trở lại tuổi thơ, bị ôm nằm trên giường, mẹ cầm nước đường trắng đã pha, dịu dàng bước đến bên giường.

Cô dờ dẫm nhìn mẹ, miệng lầm bầm: “Mẹ, mẹ”. Trong lòng chợt xuất hiện hàng ngàn câu hỏi, không biết mẹ lúc này là người hay ma, mình đang hồi tưởng lại hay rơi vào ảo giác.

Người mẹ vẫn dáng vẻ như xưa bê cốc nước đến. Cô muốn giơ tay ra chạm vào mẹ nhưng cơ thể đã mệt mỏi không còn chút sức lực nào nữa. Nhìn thấy trên cổ mẹ hình như đeo sợi dây đỏ mà mình muốn tìm.

Lạc Uyển ngẩng đầu, nhìn mẹ, khẽ hỏi: “Mẹ, là mẹ vẫn luôn giữ sợi dây đỏ này!”.

Người mẹ chỉ mỉm cười không nói lặng lẽ bê cốc nước ngồi trước giường. Lúc nhỏ mỗi lần Lạc Uyển bị ốm mẹ đều bê nước ngồi như vậy. Tuy không thể ôm thay cho Lạc Uyển nhưng mẹ luôn sẵn lòng ở bên con gái, kể chuyện rồi hát cho cô.

Quả nhiên lúc này mẹ lại bắt đầu hát. Mẹ kể lúc mẹ chưa lấy chồng, đã từng theo đoàn kịch trong thôn học qua mấy câu. Sau này cùng với sự phát triển của điện ảnh, ti vi và các trò giải trí thì đoàn kịch cũng nhanh chóng bị giải tán. Nhưng giọng của mẹ vẫn ngọt ngào như vậy, vừa cất lời đã có thể mang lại sự bình yên cho mọi người.

Bài hát này cô được nghe rất nhiều lần, là bài hát mẹ thích hát nhất. Lời bài hát như thấm sâu vào trái tim Lạc Uyên từng câu từng câu: “Năm tháng đã trôi qua tự lúc nào, biết bao nhiêu chuyện đã qua đi...”

Tự đáy lòng Lạc Uyên trào lên một cảm giác vô cùng thê lương. Khi nghe bài hát này, đôi mắt Lạc Uyên đã lệ tuôn trào hai hàng giống như khi thấy người yêu đi xa, thấy sự cô quạnh vô cùng.

Người mẹ hát xong liền ngoái đầu nhìn Lạc Uyên triviu mền sau đó bóng mẹ dần trở nên trong suốt, từ từ biến mất trước mặt Lạc Uyên.

Lạc Uyên giật mình, giơ tay về phía bóng mẹ, miệng không ngừng gọi: “Mẹ, mẹ, đừng đi”.

Chỉ có một bàn tay chìa ra lắc gọi cô. Cô mở choảng mắt thì thấy khuôn mặt Thượng Quan Lưu Vân. Anh mừng rỡ nhìn cô, miệng lẩm bẩm: “Cuối cùng em đã tỉnh, Lạc Uyên, sao vậy, em lại mơ ác mộng nữa à? Vì sao mặt đầm đìa nước mắt thế kia?”.

Lạc Uyên nhìn Thượng Quan Lưu Vân hồi lâu mà vẫn chưa lấy lại được tinh thần, lẽ nào vừa rồi thực sự chỉ là ngủ mơ. Cô quay đầu nhìn cốc nước kia, quả nhiên vẫn đặt ở chỗ mà tay mình không với được.

Cô đưa tay sờ lên mặt mình, cảm giác ươn ướt. Vừa rồi người mẹ mà cô nhìn thấy lẽ nào chỉ là hình ảnh nhớ lại của những tháng ngày đã qua, chỉ là giấc mơ như tất cả các giấc mơ ban đêm khác?

Thượng Quan Lưu Vân đỡ Lạc Uyên ngồi rồi đưa cho cô cốc nước. Cô sau khi đã tỉnh táo hơn một chút lại bắt đầu nghĩ đến giấc mơ vừa rồi. Càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, nếu là mơ thì vì sao mình có thể nhớ rõ từng chi tiết như thế? Nhưng nếu không phải là mơ thì tại sao mẹ không nói rõ những lời muốn nói với mình, mà chỉ hát thôi?

Đột nhiên cô cảm thấy trong miệng mình có mùi tanh của máu. Cô liền nhổ ra rồi nói với Thượng Quan Lưu Vân: “Có phải thứ em vừa uống là máu phải không, sao nước này có mùi máu tanh?”.

Lạc Uyên cố tình trêu đùa để xoa dịu bầu không khí nhưng mặt Thượng Quan Lưu Vân chợt tối sầm lại.

Rồi cô chợt nghĩ ra điều gì đó liền nắm tay Thượng Quan Lưu Vân hỏi: “Lý Đại Lộ đâu? Tại sao không thấy anh ấy?”.

“Anh ấy đang nghỉ.”

Thượng Quan Lưu Vân khẽ đáp lại, đưa mắt nhìn về phía gian phòng nhỏ.

Lạc Uyên giận dữ ngồi dậy, hướng về phía gian phòng nhỏ Lý Đại Lộ đang nghỉ nói: “Sao có thể như vậy? Em vừa mới khỏe lại, anh ấy lại không đến thăm mà đi nghỉ một mình thế hả?”.

Thượng Quan Lưu Vân liền khuyên cô nói: “Anh ấy đã mất máu quá nhiều, đang điều dưỡng”.

“Mất quá nhiều máu?”, Lạc Uyên hỏi vẻ lo lắng, “Tại sao, anh ấy bị thương à? Vì sao lại bị thương?”.

Thượng Quan Lưu Vân nhìn ánh mắt lo lắng của Lạc Uyên, đột nhiên cắn răng nói: “Không cẩn thận nên bị va vào một vật. Em đừng lo lắng, vừa mới khỏe lại nên đừng để ý đến nhiều chuyện như vậy sẽ không tốt cho sức khỏe. Anh ấy không sao, chỉ là quá mệt, nghỉ một chút là khỏe thôi”.

Lạc Uyên yên tâm ngủ thiếp đi. Thế nhưng mấy câu hát kia cứ lặp đi lặp lại rất nhiều lần trong đầu. Từ xa vọng lại nhưng khi lọt vào tai lại rất rõ ràng.

Vì sao trong nhà lại có những đồ trang điểm cũ kỹ đó, vì sao mẹ lại hát khúc hát thê lương như thế? Chuyện này rốt cuộc có liên quan gì đến mình?

Cả đêm Lạc Uyên chỉ suy nghĩ đến chuyện này. Thời gian còn lại quá ngắn ngủi. Mặc dù cô đã buộc sợi dây kéo dài sinh mạng nhưng cũng chẳng biết có thể kéo dài được bao lâu. Trời vừa sáng, cô quyết định đi vào trong thôn hỏi mấy người già trong gánh hát về lai lịch của khúc hát kia.

Chương 18: Mê kịch

Trời đã sáng, ánh nắng từ bên ngoài chiếu vào qua khung cửa gỗ. Sắc mặt Lạc Uyên đã hồng hào trở lại. Sau khi ăn xong chút cháo, cô liền nói với Thượng Quan Lưu Vân là muốn đi đến thôn nơi mẹ sinh ra và lớn lên. Lý Đại Lộ cũng từ gian phòng nhỏ đi ra, Lạc Uyên vui mừng xách túi.

Lúc này Thẩm Cơ lại mang đến một tin xấu là tất cả người trong thôn đó đã chuyển đi hết rồi. Lạc Uyên thất vọng nói: “Thôi được, thuận theo số mệnh thôi! Chúng ta trở về”.

“Về đâu?”, Thượng Quan Lưu Vân và Lý Đại Lộ cùng hỏi.

“Về thành phố thôi! Em nghĩ rồi, vẫn phải tìm ông già Thiện Thanh để hỏi một số chuyện. Không biết ông già Thiện Thanh có biết hát kịch không?”

Lạc Uyên vừa đi ra vừa hỏi Thượng Quan Lưu Vân. Anh ngạc nhiên nhìn cô, lúc này cô còn muốn đi tìm người hát kịch sao? Không phải bị sốt đến mất trí rồi đấy chứ?

Trên đường về thành phố, mọi người đều im lặng không nói gì. Chuyến đi này mặc dù có cả nỗi sợ hãi và sự nguy hiểm nhưng cuối cùng đã tìm được sợi dây kéo dài sinh mạng. Có điều con đường trước mặt lại càng trở nên mênh mông mù mịt.

Tuy trong lòng Lạc Uyên mơ hồ có cảm giác gì đó nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Được rồi, không cần nghĩ nữa. Bây giờ đành phó mặc cho số phận, qua được ngày nào biết ngày đó. Lạc Uyên tựa đầu vào ghế ngắm nhìn hình dạng các đám mây trên bầu trời đang không ngừng thay đổi giống như cuộc đời mình vậy.

Vừa vào thành phố, Thượng Quan Lưu Vân đã sắp xếp xong xuôi mọi thứ. Bốn người lái xe chạy thẳng đến chỗ ở của ông già Thiện Thanh. Chỗ đó vẫn là cảnh non xanh nước biếc như thế, vẫn là bé gái ra đón tiếp.

“Em gái, ông đâu?”, Thượng Quan Lưu Vân hỏi.

“Đi rồi”, lần này cô bé lại khá nhiệt tình với Thượng Quan Lưu Vân.

“Đi đâu, khi nào về?”, Lạc Uyên vội hỏi. Cô bé đó liền nhếch mép về không thích Lạc Uyên bởi lần nào cô đến đều gây phiền phức cho ông.

“Không biết, ông đi đâu chẳng bao giờ cho em biết địa điểm và thời gian về cả.” Lời bé gái đó nói trái với sự thật.

Lạc Uyên ngồi trên bậc thềm cúi đầu than thở. Mấy người đứng trước mặt cô đều không biết nên làm thế nào. Lúc này Lạc Uyên cảm thấy mình đang bị mất phương hướng, dù đến bất cứ chỗ nào dường như cũng là ngõ cụt.

Cô ngồi đó rồi bảo Thượng Quan Lưu Vân, Lý Đại Lộ và Thẩm Cơ đi ra, cô muốn ở lại một mình. Thượng Quan Lưu Vân đi thắp hương cho bà và Tiểu Mộ, Lý Đại Lộ sắc mặt vẫn còn tái xanh đến ngồi trước cái bàn gần đó uống trà. Còn Thẩm Cơ không thể nhẫn nại thêm được nữa liền ngồi phệt xuống một chỗ thoải mái nhất, tiếp đó đưa mắt nhìn xung quanh xem có ai chú ý đến mình không. Thẩm Cơ ngồi đó một lát rồi đi theo Thượng Quan Lưu Vân vào căn phòng nhỏ đặt tro cốt của bà và Tiểu Mộ.

Thẩm Cơ muốn tận dụng cơ hội này để nói rõ với Thượng Quan Lưu Vân. Cho dù là vì tiền đồ sau này hay vì tiền tài và quyền thế của nhà Thượng Quan, hay vì sự ưu tú của người đàn ông này, cô ta cũng nhất định không thể bỏ qua cơ hội này.

Thẩm Cơ chỉnh lại quần áo sau đó còn cẩn thận soi khuôn mặt mình qua kính cửa sổ. Bất luận xét trên bất cứ phương diện nào, mặt mũi, dáng người, trí tuệ thì cô cũng tự tin rằng mình ưu tú hơn Lạc Uyển. Vì thế không thể thua một cô gái đã xấu mà còn lúc nào cũng gây phiền phức kia được.

Đây là cơ hội cuối cùng của Thẩm Cơ. Lúc này nếu có thể bày tỏ thành công với Thượng Quan Lưu Vân thì Lạc Uyển kia đành chùn bước mà thôi.

Cô ta cười đầy tự tin nhìn Thượng Quan Lưu Vân đang nghiêng mình thắp hương trong phòng. Chẳng biết vì điều gì mà đột nhiên thấy xúc động, cô ta nhớ lại lần trước gặp nguy hiểm trong phòng tranh của Tiểu Mộ, là người đàn ông này đã ôm cô rời khỏi chỗ ấy. Lúc đó cô cũng nhìn thấy dáng người nghiêng nghiêng như thế này.

Thượng Quan Lưu Vân thực sự rất tuấn tú, cô thầm ca ngợi.

Trong lòng thầm nảy ra một mưu tính. Cô bước đến trước bình tro cốt của Tiểu Mộ, giã hấp hương, rồi nước mắt đầm đìa để gây sự chú ý của Thượng Quan Lưu Vân.

Thượng Quan Lưu Vân cho rằng cô ta đau lòng vì những chuyện đã xảy ra. Liền bước đến vỗ vào vai cô ta rồi nói: “Thôi, chuyện đã qua, đừng nghĩ nhiều nữa”.

Thẩm Cơ nhân cơ hội đó bổ nhào vào lòng anh nức nở, hai tay ôm chặt ngang lưng Thượng Quan Lưu Vân. Thượng Quan Lưu Vân nhíu mày, anh có một cảm giác không thể nói ra được thành lời. Lúc nào cũng cảm thấy cô gái này có gì đó không hợp với anh. Tuy không biết chắc chắn là chỗ nào nhưng anh thực sự cảm nhận được sự giả tạo mà cô ta đang cố thể hiện. Anh gắng sức thoát khỏi cái ôm của cô ta tiếp đó cất giọng: “Đi ra ngoài thôi!”.

Thượng Quan Lưu Vân quay người bỏ đi, nhưng cánh tay lại bị kéo lại.

Anh vừa quay đầu lại liền bắt gặp đôi mắt tóe lửa của Thẩm Cơ: “Đều là vì Lạc Uyển ư?”.

“Cái gì?”

“Anh cự tuyệt em là vì Lạc Uyên ư? Tại sao lại vì con nha đầu xấu xí đó mà cự tuyệt em? Em có điểm nào không bằng cô ta?”

Thượng Quan Lưu Vân nghe Thẩm Cơ nói những lời như thế thì chết lặng, nói: “CÔ điên rồi hả? Cô định làm gì, buông tay ra, không phải vì Lạc Uyên. Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ có ý gì với cô cả”.

“Khi chưa quen Lạc Uyên, anh thường xuyên ở bên cạnh em. Lúc đó anh đã để ý đến em rồi cơ mà!”, Thẩm Cơ càng nói càng nhanh, “Sau này, anh đã cứu và bảo vệ em lúc nguy hiểm, cũng là vì yêu em, đúng không? Bây giờ anh không thể bên em, chỉ vì Lạc Uyên, vì anh không đoạt được tình yêu của Lạc Uyên, cho nên mới ra sức theo đuổi cô ta, có đúng không?”.

Thượng Quan Lưu Vân nghe thấy những lời này thì không những không tức giận mà còn bật cười. Anh nhìn thẳng vào mắt Thẩm Cơ, chậm rãi nói: “Cô cho rằng ai cũng đối xử với tình yêu ngang ngược, không từ một thủ đoạn như cô sao?”.

Anh chỉ về phía Lạc Uyên đang ngồi ở đằng kia nói: “Tôi đối với Lạc Uyên tuyệt đối không phải vì không có được tình yêu của cô ấy mà cố gắng hết sức như thế. Chỉ vì tôi muốn cô ấy có thể sống vui vẻ, còn việc cô ấy yêu hay không yêu tôi, không liên quan gì cả”.

Anh dừng lại giây lát rồi lại nhếch mép mỉm cười, nói: “Còn nữa, t trước đến nay tôi hoàn toàn không để ý đến cô. Hơn nữa tôi còn rất ghét những cô gái chỉ biết yêu bản thân mình. Cô là trợ thủ của bà tôi nên tôi tôn trọng và phối hợp với cô trong công việc, chỉ thế thôi”.

“Không, không, anh nói dối, anh không nói thật lòng. Anh rất thích em, anh nhất định là rất thích em. Anh không thể không để ý đến em được vì từ trước đến nay chưa có người đàn ông nào không để ý đến em”, Thẩm Cơ hét lên điên cuồng.

Thượng Quan Lưu Vân không thèm đoái hoài đến Thẩm Cơ nữa, hất cô ta ngã xuống đất rồi quay lưng bỏ đi.

Thẩm Cơ ngã sõng soài trên nền đất lạnh buốt, ánh mắt đau đớn lắm lắm: “Đây không phải là sự thật. Thượng Quan Lưu Vân anh nói dối, anh nên xuống địa ngục đi, tất cả đều là vì Lạc Uyên. Con đàn bà kia, sao không chết đi?”.

Thẩm Cơ đứng dậy, nhìn ba người Lạc Uyên, Thượng Quan Lưu Vân và Lý Đại Lộ đang ở đằng kia, độc ác nói: “Các người đều chết hết đi, các người xuống địa ngục hết đi”.

Lạc Uyên một mình ngồi nhìn vườn hoa gần đó. Cây nhài đã nở hoa, đang thu hút mấy con bướm vàng bay lượn xung quanh.

Gió mát nhẹ thổi tới, mồ hôi lấm tấm trên người theo làn gió bay đi, mọi phiền não hình như cũng được cuốn đi. Cô bé đang chơi cùng đàn kiến

dưới bóng cây kia. Lạc Uyên trầm nghĩ, dù sao cũng đến nước này rồi, chẳng cần phải nghĩ nhiều nữa, chi bằng cứ vui vẻ mà sống được ngày nào hay ngày đó thôi.

Lý Đại Lộ bước đến ngồi xuống bên cạnh cô. Lạc Uyên quay đầu lại nhìn anh rồi nói: “Này, sắc mặt anh vẫn rất xấu, bị cảm nắng nặng thế sao? Có phải anh bị mắc bệnh hiểm nghèo gì đó không? Đừng bao giờ chết trước mặt em đây”.

“Em nghĩ hay thật. Ở đâu ra mà lắm bệnh nan y để mắc đến thế chứ, đừng có tí tuổi đã nói những lời này. Bất luận thế nào, chúng ta cũng đều đang nghĩ cách, bây giờ mà đã muốn chết rồi sao? Chết dễ vậy hả?”, Lý Đại Lộ trách cô nghĩ tiêu cực.

“Đừng nghiêm túc như thế, em đùa đấy”, Lạc Uyên nói. Vừa đúng lúc nhìn thấy Thượng Quan Lưu Vân bước ra từ gian phòng nhỏ và đang đi về phía này, Lạc Uyên vui vẻ gọi: “Ở đây, ở đây”.

Thượng Quan Lưu Vân đã đến nơi, cũng ngồi xuống cùng hai người. Anh ấy xoa xoa đầu Lý Đại Lộ nói: “Sao không đi nghspan>

“Tôi đâu có dễ hỏng như thế, anh mới cần nghỉ ngơi đấy! Nhìn râu của anh đi”, Lý Đại Lộ quay đầu nói.

“Thẩm Cơ đâu?” Lạc Uyên để ý thấy Thẩm Cơ không xuất hiện thì ngạc nhiên hỏi Thượng Quan Lưu Vân. Thượng Quan Lưu Vân không biết trả lời thế nào, chỉ nói lấp lửng: “Không biết, có điều anh thấy con người của Thẩm Cơ không đơn giản, tốt nhất em đừng quá thân thiết với cô ta”.

“Không sao đâu, Thẩm Cơ chỉ là quá kiêu ngạo thôi. Trước đây lúc học ở trường cũng chẳng bao giờ qua lại với những học sinh bình thường như bọn em. Có điều bây giờ gặp được cũng coi như là có duyên. Hơn nữa em cũng không có tiền nên cô ta cũng không lừa được gì của em đâu”, Lạc Uyên ngây thơ đáp lại.

Thượng Quan Lưu Vân không biết nói gì nữa bởi anh đang đắn đo xem có nên nói ra chuyện mà Thẩm Cơ vừa nói với mình hay không. Đang suy nghĩ thì đột nhiên thấy Thẩm Cơ đi ra, cảm giác khó chịu trong lòng cũng đành nén lại không nói ra.

Lạc Uyên chạy đến kéo Thẩm Cơ rồi đột nhiên vui vẻ quay đầu lại nói: “Tôi biểu diễn một tiết mục cho mọi người xem, thế nào?”.

Cả mấy người đều kinh ngạc nhìn Lạc Uyên, hiếm khi thấy cô hứng chí như thế nên tất cả đều sững sờ. Lạc Uyên vung tay, rồi bắt đầu giẫm chân theo nhịp, sau đó lại xoay người, vung tay áo, nhất cử nhất động của mẹ năm đó đều hiện ra trước mắt. Cô bắt chước dáng vẻ của mẹ năm đó bắt đầu hát: “Năm tháng đã trôi qua tự lúc nào...”.

Từng hành động của cô đều thu hút mọi ánh mắt của mấy người. Đám

Thượng Quan Lưu Vân đều chờ người ra bởi không ai ngờ Lạc Uyển còn biết hát kịch. Lạc Uyển nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người thì càng thêm đắc ý, hát càng có bài bản càng say sưa hơn.

“Tòa nhà nhỏ... một đêm”, giọng hát của cô đã bị một giọng hát trẻ con lạnh lạnh làm ngắt quãng.

“Hát sai rồi, chỗ này không cần kéo dài như thế.” Lạc Uyển chột dưng lại, há miệng nhìn bé gái đang nghịch kiến dưới bóng cây đằng kia. Lúc này cô bé đã đến bên cạnh Lạc Uyển, làn da của cô bé mỏng manh, có cảm giác sẽ bị vỡ tan khi đạn súng cao su bắn nhẹ vào, đôi mắt to tròn trông rất thanh tú. Tuy mỗi lần nhìn thấy Lạc Uyển, cô bé đều tỏ ra giận dữ nhưng có thể nhận ra cô bé vẫn đẹp vô cùng.

Lạc Uyển qu xuống, hít sâu một hơi, nghiêm túc hỏi: “Em gái, em biết hát kịch này?”

“Cái này có khó gì đâu. Em hát hay gấp mấy lần chị!” Cô bé kia còn chẳng thèm nhìn mà đáp lại khiến mặt Lạc Uyển đỏ lựng. Cô vốn không có giọng, chỉ nhất thời hứng chí nên mới khoe khoang trước mặt mọi người như thế.

“Nhưng, bài hát này là ai dạy em?” Lạc Uyển rất muốn biết ý nghĩa sâu xa của khúc hát này.

“Bà ngoại, mẹ và cô đều biết hát, mọi người trong nhà em đều thích hát kịch. Mẹ em còn nói, trước đây khi phủ Lý cổ kính chưa bị tháo dỡ, rất nhiều người đến đó hát, vô cùng náo nhiệt.”

Cô bé ngược mắt nhìn cô.

“Mẹ em, mẹ em đâu?” Lạc Uyển cơ hồ nhìn thấy một tia hy vọng.

“Đi rồi!”, cô bé vui vẻ trả lời.

“Đi đâu?”

“Lên thiên đường làm thần tiên rồi.”

Nhìn biểu hiện của cô bé thì có thể nhận ra cô bé thực sự cho rằng mẹ mình đã lên thiên đường làm thần tiên. Còn trái tim Lạc Uyển cơ hồ như rơi xuống vực thẳm, thì ra đứa bé này lại là cô nhi.

Thượng Quan Lưu Vân ngồi bên cạnh khẽ khàng đứng dậy. Dường như anh nghĩ ra điều gì đó liền xoa xoa đầu rồi nói với bé gái kia: “Em vừa rồi nói đến là phủ Lý cổ kính nào vậy, có phải là phủ Lý Vương cũ nát trước đây không?”

Bé gái nhìn Thượng Quan Lưu Vân rồi nói: “Trong thành phố chúng ta có mấy cái phủ Lý cổ kính sao? Đương nhiên là phủ Lý Vương trước đây rồi!”

Lạc Uyển nhìn bộ dạng kinh hãi của Thượng Quan Lưu Vân, thì lấy làm lạ hỏi: “Anh biết phủ Lý cổ kính đó ở đâu không?”

Thượng Quan Lưu Vân thần thờ hồi lâu, mãi sau mới tỉnh, nói từng chữ

từng câu: “Đương nhiên là anh biết. Năm đó lúc gia tộc anh xây dựng tòa nhà lớn, chính anh đi đổi miếng đất đó”.

“Tòa nhà nào?”, Lạc Uyên và Lý Đại Lộ cùng hỏi.

Thượng Quan Lưu Vân nói ên của tòa nhà khiến cả hai đều sững sờ.

“Lạc Uyên, chính là tòa cao ốc Kim Tường, nơi em làm việc.”

Trời ơi! Lạc Uyên há miệng ngớ ngàng, tìm tới tìm lui thì ra chỗ cần tìm lại là tòa cao ốc nơi cô từng làm việc.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, rồi phóng xe như điên đến tòa cao ốc đó.

Chương 19: Roi xuống giếng

Lần đầu tiên nhìn thấy tòa cao ốc ngấp trong màn đêm đen vô tận khiến nhóm Lạc Uyên thấy sợ hãi đến vậy.

Nhưng thực chất điều đáng sợ không phải là sự âm u lạnh lẽo nơi đây mà chính là cảm giác bất an vì chân tướng của sự việc sắp được tiết lộ. Rốt cuộc sự thật là gì? Là tốt hay xấu, sống hay chết, tất cả đều chưa biết. Và lại điều chưa biết luôn là thứ khiến người ta sợ hãi nhất.

Lý Đại Lộ bước đến kéo tay Lạc Uyên, im lặng không nói gì mà chỉ ra dấu bằng tay dạn dò, nhất định phải cẩn thận.

Lạc Uyên cũng nắm chặt tay Thượng Quan Lưu Vân, mọi người cùng nắm tay nhau. Trong lòng mỗi người đều có cùng một suy nghĩ đó là sống chết có nhau, quyết tâm phải tìm ra sự thật để cứu Lạc Uyên. Tình nghĩa như vậy nên Lạc Uyên biết mình có khuyên họ quay về cũng là điều không thể, nhưng để có được mối ân tình này thì còn ngại gì cái chết.

Lần này, chỉ có một mình Thẩm Cơ đứng một bên lên nhìn. Dù sao mọi người cũng đã quen với sự hời hợt của cô ta nên chẳng ai để ý. Nếu Lạc Uyên nhìn lướt qua thì có thể thấy trong mắt Thẩm Cơ không chỉ là sự lạnh nhạt mà hơn thế còn cả một tầng sát khí đằng đằng bủa vây.

Đặt chân vào bên trong tòa cao ốc, cả mấy người đều kéo vào thang máy nhưng lại chẳng biết nên lên tầng nào. Tòa nhà cao thế này không thể chạy lung tung hết tầng này sang tầng khác được! Đang trong lúc mơ hồ, đột nhiên Lạc Uyên nghe thấy tiếng bước chân vọng lại ngoài cửa thang máy, rất vội vàng giống như đang truy đuổi cái gì đó. Cô liền mở cửa thang máy, lao ra ngoài. span> Mấy người Thượng Quan Lưu Vân cũng chạy theo sau, chỉ có riêng Thẩm Cơ không muốn bước ra. Lạc Uyên nghe thấy tiếng bước chân kia đã xa dần. Tuy không thể nói ra vì lý do gì nhưng cảm giác này vô cùng quen thuộc.

“Nghe xem, có người đang đi.”

“Không có mà!” , Thượng Quan Lưu Vân nghe ngóng một lúc rồi quay đầu lại nhìn Lạc Uyên. Mọi người đều lắc đầu tỏ ý không nghe thấy tiếng bước chân. Cô không quan tâm đến hành động của mọi người bởi trực giác mách bảo cô đi theo tiếng bước chân đó.

Tiếng bước chân kia đi về phía bãi đỗ xe. Họ cũng mò mẫm bóng tối men theo cầu thang bộ đi xuống. Chẳng biết còi báo động đã hồng từ lúc nào, có lẽ nhân viên sửa chữa lười biếng chưa lắp lại.

Tiếng chân đột nhiên biến mất ở bãi đỗ xe rộng lớn. Ở nơi đây ngoài xe ra thì chẳng còn thứ gì khác, Lạc Uyên kiên định nói: “Chúng ta chia nhau ra tìm đi!”.

Chia ra tìm hiệu quả mới cao nhưng Lý Đại Lộ lại quay đầu lại hỏi: “Tìm cái gì?”.

“Ngốc thế, đương nhiên là tìm thứ gì đó bất bình thường rồi”, Thượng Quan Lưu Vân ra vẻ chuyên nghiệp nói, chứ kỳ thực anh cũng chẳng biết phải tìm cái gì.

Bốn người lập tức chia nhau ra, bắt đầu tìm xem có thứ gì đó bất bình thường không. Lạc Uyên bước đi dè dặt, quay đi quay lại bên cạnh những chiếc xe lạnh giá kia.

Mắt cô bắt đầu nhòe đi nên đành phải khom người để tìm kiếm một số thứ bất bình thường. Đột nhiên cô đứng thẳng lưng, cảm giác dường như có ai đó đang nhìn trộm mình.

Ánh mắt đó từ trong xe, Lạc Uyên thấy hơi lo. Trong bãi đỗ xe này, tại sao lại có người ngồi trong xe chứ?

Nhưng trong xe đúng là có ánh mắt đang dõi theo cô, cứ lặng lẽ quan sát từng cử chỉ hành động của cô.

Lạc Uyên từ từ lùi lại phía sau, cảnh giác nhìn trong xe. Có bao nhiêu chiếc xe thì cũng có gấp ba bốn lần chỗ ngồi. Nếu trên đó đều có người ngồi, vậy thì không biết cảnh tượng sẽ như thế nào?

Nghĩ đến đây, cô bắt đầu thấy lo sợ, liền gọi lớn: “Lưu Vân, Đại Lộ, Thẩm Cơ, mọi người đang ở đâu?”

Bốn bề vắng lặng như tờ. Theo lý mà nói, ở bãi đỗ xe rộng thế này, chỉ cần có người gọi một tiếng thì bất luận ở góc nào cũng đều nghe thấy rất rõ, thế nhưng lúc này lại chẳng có ai lên tiếng đáp lời.

Lạc Uyên bắt đầu thấy lo lắng, vội vàng chạy đi nhưng lại nghe thấy có tiếng bước chân ở phía sau, ngoảnh đầu nhìn lại thì chẳng có gì.

Lạc Uyên bắt đầu chạy chậm lại, vừa chạy vừa gọi: “Đại Lộ, Lưu Vân, các anh ra đi, đừng đùa nữa.”

Chợt có một bóng người lặng lẽ chạm vào lưng Lạc Uyên. Trong tay hình như còn cầm một thanh sắt đang giơ cao, muốn đập vào đầu Lạc Uyên. Nhưng Lạc Uyên không hề hay biết bởi cô đã bị không gian vắng lặng này áp đảo rồi.

Đúng lúc này, thang máy đột nhiên có âm thanh vang lên, có người từ thang máy bước ra.

Lạc Uyên ngoảnh đầu nhìn thì chỉ thấy một già một trẻ bước ra từ thang máy, chính là ông già Thiện Thanh và bé gái. Bóng người phía sau thấy có người đến liền rút tay về và ném thanh sắt vang một tiếng.

Lạc Uyên nghe thấy sau lưng phát ra một tiếng đánh xoảng, quay đầu lại nhìn thì thấy Thẩm Cơ sắc khí hoảng hốt. Cô thở phào một cái rồi chạy đến hỏi: “Cậu không sao chứ?”.

Thẩm Cơ lắc đầu nói: “Tôi không sao, vừa rồi nghe thấy cô gọi, tưởng cô xảy ra chuyện liền chạy đến xem thế nào”.

“Không sao, tôi cũng chỉ lo lắng vợ vẫn thôi”, Lạc Uyên an ủi Thẩm Cơ.

Ông già Thiện Thanh dẫn bé gái đến trước mặt hai người, vừa thấy chỉ có hai người vội hỏi: “Luu Vân và chàng trai kia đâu?”.

“Luu Vân và Lý Đại Lộ? Cháu không biết, cháu cũng đang tìm họ”, Lạc Uyên trả lời.

“Mấy cô cậu này thực sự chán sống rồi hả? Sao lại chọn thời điểm này để đến cái chỗ nặng âm khí này? Muốn chết có rất nhiều cách, tại sao phải chọn cách này?”, ông già Thiện Thanh nổi nóng.

“May mà tôi về sớm, qua lời nha đầu nói mới biết các cô các cậu đã đến đây. Cô có biết, năm đó tôi và bà Thượng Quan phải tốn bao nhiêu công sức để phong tỏa đóng kung đất đầy âm khí này không? Các cô các cậu lại đến đây đúng vào ngày âm tháng âm năm âm, ngộ nữa bị lôi xuống bên kia thế giới thì thần tiên cũng không cứu nổi.”

“Thế giới nào?”, Lạc Uyên hỏi.

“Haizzz, năm đó tôi bảo em gái tôi đừng chọn mảnh đất này để xây nhà. Nhưng nó lại nói, nếu nó không xây nhà để trấn áp âm khí của mảnh đất này thì người chết sẽ càng nhiều hơn nên đành hy sinh tuổi thọ của mình để xây nhà, phong tỏa các âm hồn lang thang nơi đây. Nếu không làm như thế, nó đã không ra đi sớm như vậy”, ông già Thiện Thanh thở dài.

Lạc Uyên lo lắng hỏi: “Bây giờ đừng nói gì nữa, chúng ta nhanh đi tìm Lý Đại Lộ và Luu Vân, đi thôi”.

Thấy ông già Thiện Thanh chấp hai tay lại, miệng lẩm bẩm khấn. Sau đó đột nhiên đẩy hai tay sang ngang, bức tường trước mặt bỗng thay đổi đột nhiên biến thành một hồ nước trong suốt, trên đó là cảnh Lý Đại Lộ và Luu Vân đang quay đi quay lại bên cạnh các chiếc xe, ông già Thiện Thanh nói: “Nhanh, đến đằng kia gọi họ tỉnh lại, sức lực của ta không chống đỡ được bao lâu nữa đâu”.

Lạc Uyên không do dự lao vào bức tường, một chân vừa đặt vào bức tường đã cảm thấy giống như giẫm lên nước vậy rồi ngay lập tức cả cơ thể đã ở một chỗ giống y bãi đỗ xe. Nhìn thấy Luu Vân và Lý Đại Lộ vẫn đang tìm kiếm những thứ bất bình thường.

Lạc Uyên gọi tên sau đó kéo họ bỏ chạy thực mạng về phía bức tường. Va mạnh vào tường một cái liền cảm giác cả người giống như rơi vào khoảng không. Ngẩng đầu lên nhìn thì thấy ông già Thiện Thanh đã ngồi dưới đất,

khóe miệng trào ra một dòng máu tươi.

“Nguy hiểm quá!” Lạc Uyên lau mồ hôi trán sau đó kể lại tình hình vừa rồi. Lúc này Lý Đại Lộ và Lưu Vân mới biết mình vừa trở về từ Quỷ Môn Quan.

Lạc Uyên đỡ ông già Thiện Thanh dậy rồi chuẩn bị rời đi, Lý Đại Lộ đột nhiên đứng chặn trước mặt nói: “Không được, bây giờ chúng ta không thể rời đi, nếu chúng ta đi, em làm thế nào? Nếu không tìm thấy cánh cửa xanh, em sẽ chết”.

“Em thà chết cũng không muốn mọi người xảy ra chuyện, em sẽ không để các anh mạo hiểm nữa”, Lạc Uyên kiên quyết nói.

“Không thể buông xuôi như thế”, Lưu Vân cũng đứng ra nói. Ai cũng biết đây là hy vọng cuối cùng Lạc Uyên, nếu bây giờ rời khỏi đây, Lạc Uyên chỉ còn đường chết.

Mắt Lạc Uyên đăm lẹ: “Bỏ đi, em đã nói bỏ từ lâu rồi. Vì mạng sống của mình em mà phải mất mạng sống của bao nhiêu người rồi. Em không muốn tiếp tục tìm cánh cửa xanh nữa. Nếu em có thể sống tiếp, còn các anh lại xảy ra chuyện thì em sống một mình còn có ý nghĩa gì?”.

Lý Đại Lộ kiên quyết nói: “Chính câu nói này, nếu em xảy ra chuyện thì anh sống một mình còn có ý nghĩa gì? Hôm nay anh sẽ không đi, anh nhất định phải tìm cho ra cánh cửa xanh”.

Lạc Uyên và Lý Đại Lộ đưa mắt nhìn nhau, ông già Thiện Thanh đột nhiên thở dài: “Các cô các cậu đừng cãi nhau nữa. Bây giờ dù đi tìm được cũng chẳng có tác dụng gì đâu. Tôi không còn đủ sức để mở thế giới kia nữa nên các cô cậu không thể tìm thấy cánh cửa xanh ở đây đâu. Cánh cửa xanh có lẽ ẩn trong làn nước vừa rồi, trong không gian này thì không thể tìm thấy”.

Mọi hy vọng đều tan vỡ vào giây phút này. Bởi lẽ nhìn ông già Thiện Thanh không hề có ý gì là trêu đùa. Người ta nói nhân định thắng thiên, nhưng có lúc con người không phải là vạn năng. Còn ông Trời lại bất chấp lý lẽ và dẫn đến kết cục là cái chết, hoàn toàn không thể thay đổi.

Lạc Uyên đẩy Lý Đại Lộ ra ngoài, sau đó đỡ ông già Thiện Thanh bước từng bước vào thang máy. Cô không quay đầu lại nhìn, cũng không rơi nước mắt, cô thực sự đã kiệt sức rồi.

Đúng lúc này, tiếng bước chân kia lại vang lên bên tai. Lạc Uyên ngoảnh đầu lại nhìn thì thấy trên tường xuất hiện một bóng người trong suốt. Bóng người đó vô cùng thân quen, mọi người đều ngạc nhiên đến sững sờ nhìn bóng người kia.

Khá lâu sau, Lưu Vân mới run rẩy nói: “Tiểu Mộ”.

Tiểu Mộ khẽ mỉm cười với anh trai Lưu Vân. Nhưng với Lạc Uyên thì nụ

cười đó vô cùng bình thản và mãn nguyện. Trong ánh mắt Tiểu Mộ không có nỗi sợ hãi, cũng chẳng còn sự tổn thương, trông giống như đám mây trong xanh nhất trên bầu trời.

Lạc Uyên biết rằng vừa rồi là Tiểu Mộ đưa cô đến chỗ này. Nhưng lúc này chỉ thấy Tiểu Mộ sắp đi vào trong tường, ông già Thiện Thanh kêu lên đau đớn: “Đừng, Tiểu Mộ, cậu là ma, không phải người. Nếu cậu nhất quyết muốn mở thế giới đó, kết cục dành cho cậu sẽ là hồn xiêu phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh, cậu không thể làm như thế!

“Tiểu Mộ!”, Lạc Uyên lao lên, nước mắt đầm đìa, “Tiểu Mộ, tôi không tìm cánh cửa xanh nữa, anh đừng làm chuyện ngốc nghếch nữa được không? Nếu anh không được siêu sinh thì cả đời tôi cũng không thể vui vẻ. Nếu tìm được cánh cửa xanh cũng chỉ khiến tôi càng đau khổ hơn mà thôi”.

“Tiểu Mộ”, Lưu Vân ghen lời gọi. Một bên là người con gái anh yêu thương nhất, một bên là người em trai anh yêu quý nhất. Tại sao lúc nào anh cũng là người phải chịu đựng sự đau khổ thế này?

Tiểu Mộ ngoái đầu lại nói với mọi người: “Mọi người đều là người thân của tôi, đúng không? Nếu tôi thấy mọi người không hạnh phúc, siêu sinh có ý nghĩa gì? Anh, chỉ cần anh sống hạnh phúc, em cũng thấy vui vẻ, và tất cả những việc em làm đều sẽ có ý nghĩa”.

“Lạc Uyên, em phải kiên cường sống tiếp, em là cô gái kiên cường nhất mà anh từng gặp nên em không dễ dàng bỏ cuộc như vậy. Mỗi sinh mệnh đều phải khó khăn mới có được nên nó rất đáng quý vì thế cần phải kiên trì đến cùng. Trước đây anh không quý trọng cuộc sống, bây giờ anh hy vọng em giúp anh tiếp tục quý trọng”.

Tiểu Mộ bước vào bức tường đang từ từ lay động giống như mặt nước, những lời nói cuối cùng lặng lẽ vọng lại: “Trước đây tôi không hiểu chuyện nhưng bây giờ đã hiểu rồi. Trước đây không quý trọng sinh mạng thì bây giờ cũng biết quý trọng rồi. Cho nên tôi hy vọng mọi người đều khỏe mạnh sống tiếp, cho dù gặp phải chuyện đau khổ đến đâu cũng đều phải sống tiếp, bởi sống mới là chuyện tốt đẹp nhất. Còn một khi đã lựa chọn tôi sẽ không bao giờ hối hận. Anh à, vì em hy vọng anh sẽ được sống hạnh phúc”.

Lạc Uyên gào thét gọi tên Tiểu Mộ rồi lao về phía bức tường. Màn nước đã hiện ra rõ ràng, bãi đỗ xe bên kia giống hệt bãi đỗ xe bên này, nhưng trong đó có cánh cửa xanh của Lạc Uyên.

Lạc Uyên lao vào trong nhưng không thấy Tiểu Mộ đâu cả. Lý Đại Lộ đã lấy lại tinh thần liền kéo Lưu Vân đang ngây như phỗng lao vào trong. Thẩm Cơ cũng cắn răng chạy theo.

Không còn nhiều thời gian nữa. Tâm nguyện của Tiểu Mộ là mọi người có thể kiên cường sống tiếp và đều được hạnh phúc. Lý Đại Lộ nhìn xung

quanh một lượt thì quả nhiên thấy không giống với bãi đỗ xe kia. Bởi bên cạnh bãi đỗ xe này có rất nhiều cửa.

Bốn người không hề nhắc đến mấy chữ chia nhau hành động nữa mà dựa sát vào au đi. Những cánh cửa này, cánh nào cũng màu xanh, nhưng cánh nào mới là cánh cửa xanh cô cần tìm đây?

Bốn người liên tục đẩy cửa nhưng chỉ nhận lại sự thất vọng tràn trề. Ngoài căn phòng trông không ra thì chẳng còn gì nữa.

Đột nhiên đúng lúc này, Lạc Uyên nghe thấy trong xe hình như có tiếng động. Cô quay đầu lại nhìn thì thấy trong xe đúng là có người ngồi. Mấy người Lý Đại Lộ cũng quay đầu lại liền thấy bãi đỗ xe rộng lớn, không chỉ có hàng trăm chiếc xe con cao cấp mà bên trong còn có chi chít người ngồi.

Đám “người” này đang từ từ bò ra ngoài. Không phải đi mà là bò, bò từ trong cửa kính đã đóng, mục tiêu hướng đến hình như là bốn người họ.

Thẩm Cơ cắn răng nói: “Mới vừa rồi hình như trong xe không có người mà”, giọng run lên bần bật.

Mọi người đều biết vừa rồi trong xe không có bất cứ ai, Lý Đại Lộ kêu lên: “Chạy!”.

Bốn người bắt đầu chạy lùi về phía một cánh cửa. Lý Đại Lộ chạy trước mở đường, hướng vào một cánh cửa gần nhất, Thượng Quan Lưu Vân ở sau cùng cắt đuôi, chỉ thấy đám “người” kia đã bò ra khỏi xe, bắt đầu lao về phía họ, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Lý Đại Lộ đẩy cửa, Lạc Uyên và Thẩm Cơ chen nhau vào trong, chỉ còn lại Thượng Quan Lưu Vân. Đúng lúc tay Thượng Quan Lưu Vân chạm được vào chốt cửa, thì chân anh đã bị một bàn tay thò ra từ gầm xe giữ lại, ngã phịch xuống đất. Lý Đại Lộ thấy vậy, tiện tay cầm chiếc rìu sắt cạnh cửa lao ra rồi nhanh chóng đóng cửa lại, kêu lên với Lạc Uyên: “Mau đóng cửa, bất luận thế nào cũng không được mở”.

Lạc Uyên định vặn cửa mở nhưng không biết tại sao không có cách nào mở ra được.

Lạc Uyên và Thẩm Cơ bị lạc vào bóng tối. Hai người hoàn toàn không hề biết tình hình bên ngoài ra sao. Khó khăn lắm hai người mới có thể bình tĩnh trở lại. Thẩm Cơ lôi bật lửa từ trong túi ra bật lên, thì phát hiện gian phòng này tuy không rộng nhưng có một cái giếng giống.

Là một cái giếng cũ ngày xưa. Hai người dè dặt nghiêng đầu nhìn. Cái giếng này sâu không nhìn thấy đáy. Mặc dù cả hai đều rất ngạc nhiên nhưng chẳng ai dám lên tiếng, sợ hỏi cũng chẳng ích gì mà còn sợ thêm.

Lạc Uyên lo lắng không biết tình hình bên ngoài ra sao liền cố hết sức mở cửa, nhưng không sao mở được. Cô tuyệt vọng đâm vào cánh cửa, lần này cô thực sự cảm giác mình giống một con côn trùng bị bắt, đợi thần chết tuyên

án.

Thẩm Cơ lạnh lùng nhìn Lạc Uyên, đột nhiên nói: “Cô có biết lúc cô hôn mê, là ai truyền máu cho cô không?”

“Bây giờ cô hỏi chuyện này là có ý gì?”, Lạc Uyên hỏi lại.

“Không, chỉ là tôi muốn cho cô biết, thực ra Thượng Quan Lưu Vân không hề yêu cô như cô đã nghĩ. Người truyền máu thực sự cho cô là tên gốc Lý Đại Lộ. Tôi chỉ không muốn cô đến lúc chết vẫn cho rằng Thượng Quan Lưu Vân si mê cô.”

Thoáng chốc đầu óc Lạc Uyên đã tỉnh táo trở lại. Trước mắt cô hiện ra nét mặt của Lý Đại Lộ. Vào đúng lúc cận kề cái chết, cô đã nhận ra tình cảm vốn bấy lâu nay bị mây mù che khuất. Trước lúc chết có lẽ ai cũng sẽ dồn hết tâm trí để nhìn thế giới. Và cũng chỉ vào thời khắc đó chính bản thân con người và thế giới hiện lên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Từ trước đến nay, cô luôn phân vân giữa Thượng Quan Lưu Vân và Lý Đại Lộ. Thực sự không phải cô tham lam, mà bởi cô đang cố tình trốn tránh. Không chỉ trốn tránh tình cảm sâu nặng của họ, mà cũng là trốn tránh tình cảm của chính bản thân cô. Lúc này đây cô không thấy được tương lai của mình nên cô không muốn nhận lời của bất cứ người nào, cũng không muốn làm tăng thêm sự đau khổ cho ai nữa.

Nhưng tận đáy lòng Lạc Uyên có thực sự không có người đàn ông nào không?

Khi bị ném vào tận cùng của bóng tối, lần đầu tiên cô nhìn thấy rõ ràng người trong trái tim cô là ai. Mặc dù không thể giải thích rõ vì sao lại là anh ấy, nhưng anh ấy thực sự ở trong tim cô.

Từ khi nào cô đã đem lòng yêu anh ấy? Là lần đầu tiên gặp anh? Hay lần đầu cãi nhau với anh? Lần đầu tiên nhìn thấy nét mặt lúc anh ấy bị mù? Hay giây phút anh tặng bánh sinh nhật cho cô?

Tình yêu của anh ấy thâm lặng không dễ để người khác nhận ra. Sự dụng công của anh ấy không phải để chờ sự đền đáp. Anh ấy làm vậy có lẽ cũng giống cô, đều chẳng biết tương lai phía trước ra sao.

Chúng ta luôn yêu người giống với mình, lại luôn vì một lý do giống nhau mà trốn tránh tình yêu, có lúc vì thế mà đánh mất tình yêu đẹp nhất.

Đúng lúc này, Thẩm Cơ bất ngờ chỉ tay vào cửa gào lên: “Lý Đại Lộ?”. Lạc Uyên vui mừng ngoảnh đầu lại nhưng chợt cảm thấy có một luồng sức tấn công từ phía sau. Có người đập mạnh lên đầu khiến đầu cô ong ong, mắt hoa lên. Sau cú tấn công như trời giáng đó cô ngã bổ nhào, lao người xuống miệng giếng cổ, may mà cô nhanh trí đã kịp giơ tay bám vào thành giếng. Rêu trên thành giếng rất trơn nhưng nếu Lạc Uyên buông tay thì chỉ còn đường chết. Năm đầu ngón tay bám chắc vào miệng giếng.

“Thẩm Cơ, Thẩm Cơ, mau cứu tôi”, Lạc Uyên hét lên. Mặc dù cô không biết vì sao mình lại rơi vào giếng nhưng lúc này người duy nhất cô có thể trông cậy chính là Thẩm Cơ.

Nhưng khi cô ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một bàn chân đang giẫm mạnh lên tay mình. Tiếp đó một khuôn mặt đang dần hiện ra. Dưới ánh lửa lập lòe của chiếc bật lửa, khuôn mặt đó xinh đẹp nhưng vô cùng độc ác.

“Thẩm Cơ, cô muốn giết tôi?”, Lạc Uyên hoảng hốt nói trong đau khổ.

“Ha ha, giết cô? Ai nói tôi giết cô, là cô tự trượt chân rồi ngã vào giếng thôi. Còn lúc tôi vội đến cứu cô thì chẳng may cô đã rơi xuống giếng rồi. Một mình tôi thân gái yếu đuối ngoài kêu khóc còn có thể làm được gì chứ? Chẳng lẽ tôi có thể xuống giếng cứu cô ư?”, Thẩm Cơ cười gian xảo nói. Lời nói nhẹ nhàng giống như chỉ vô tình làm chết một con kiến.

“Vì sao, Thẩm Cơ, vì sao phải làm vậy? Cứ coi như là cô không thích nhưng cũng không đến mức hận tôi thế này chứ. Dù sao chúng ta cũng từng là bạn học, cùng nhau trải qua hoạn nạn!”, Lạc Uyên nghĩ thế nào cũng không hiểu vì sao Thẩm Cơ lại ra tay với mình.

“Vì tôi hận cô nhiều hơn là cô tưởng tượng rất nhiều”, Thẩm Cơ nói gằn từng câu từng chữ, “Cô vừa xuất hiện đã có thể hủy diệt cuộc đời tôi. Từ trước đến nay chưa ai có thể cản trở cuộc đời tôi, kể cả cô cũng không thể”.

Mắt Thẩm Cơ long lên, nhìn xa xăm: “Những thứ mà tôi muốn thì không ai cướp được. Người đàn ông mà tôi muốn chiếm đoạt thì nhất định sẽ đoạt được”.

“Đương nhiên, nếu tôi không chiếm được thì người khác cũng đừng hòng chiếm được”, Thẩm Cơ đột nhiên nói với vẻ mặt tràn đầy niềm tin. Lúc này Lạc Uyên mới biết cô thực sự đánh giá thấp cô gái này. Suy tính của cô ta quả nhiên khác người, là người vô cùng quyết đoán.

Mặc dù mỗi lần gặp nguy hiểm, cô ta đều tỏ ra sợ hãi, nhưng tất cả đều là vì mục đích của bản thân. Hoàn toàn không quan tâm đến người khác gặp nguy hiểm mà chỉ nhân cơ hội lúc nguy nan để hòng đạt được mục đích của mình.

Lạc Uyên không thể gắng gượng thêm được nữa, cô sắp kiệt sức rồi. Cô vùng vẫy, yếu ớt kêu gọi tên Lý Đại Lộ. Lẽ nào mọi sự nỗ lực của cô thực sự sắp tiêu tan sao?

Bàn tay cô cuối cùng cũng buông ra, đôi mắt vẫn hướng nhìn lên trên. Trong lòng còn quá nhiều nỗi day dứt, có quá nhiều thứ không thể buông bỏ.

Tha thứ cho sự ra đi của em.

Hy vọng anh có thể tin tưởng vào sự kiên cường của em.

Em luyện tiếc biết nhường nào khi rời xa anh.

Nếu sự tương phùng có thể gặp lại.

Có lẽ em sẽ sắp xếp mọi thứ tốt hơn.
Hoặc em có thể đưa anh đi xem mặt trời mọc.
Xem một vở kịch.
Uống một chai Coca Cola.
Giống như mọi đôi trai gái trên đời.
Bù đắp cho anh.

Lý Đại Lộ dùng chiếc rìu sắt chặt đứt cánh tay thò ra từ dưới gầm xe đang nắm chắc chân của Thượng Quan Lưu Vân rồi kéo anh ta chạy về phía một cánh cửa khác. Bởi nếu bây giờ bảo Lạc Uyển mở cửa thì không kịp nữa, và cũng sẽ không an toàn.

Hai người vừa vào bên trong liền vội vàng khóa chặt cửa. Lý Đại Lộ đỡ Thượng Quan Lưu Vân đến được chỗ an toàn thì lại thấy chân Thượng Quan Lưu Vân đang chảy máu, có lẽ là bởi chính bàn tay kia.

Đúng lúc Lý Đại Lộ thấy vết thương của Thượng Quan Lưu Vân thì đột nhiên anh cảm thấy đau nhói con tim. Một cảm giác bất an như đang tấn công mạnh vào lồng ngực. Anh nhìn Thượng Quan Lưu Vân, anh ta thấy sắc mặt của Đại Lộ thì biết đã có chuyện không hay.

“Đi tìm cô ấy!”, Thượng Quan Lưu Vân ra lệnh.

“Còn anh?”

“Tôi không sao rồi.”

Lý Đại Lộ lo lắng nhìn anh ta sau đó quay đầu mở cửa chạy về phía cánh cửa có Lạc Uyển bên trong. Nhưng bất ngờ là những người bò trên đất lúc này đều đã biến mất.

Anh chạy như điên như dại về phía cánh cửa kia. Đang chạy, đột nhiên cảm thấy khóe mắt ươn ướt giống như bị nước mưa hắt vào, sống mũi cay xè. Anh đưa tay lên sờ thì chỉ cảm thấy dòng nước mắt đang khẽ lăn dài trên má.

“Vì sao tôi lại khóc?” Dường như anh nhìn thấy Lạc Uyển từ đằng xa đi lại, còn vẫy tay với anh, rồi từ từ biến mất.

Bàn tay Lý Đại Lộ bắt đầu run lên. Anh chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như lúc này. Trái tim đau nhói như bị ai đó đâm cho một nhát dao. Đúng lúc này tiếng gào thét của Thẩm Cơ cũng vọng đến.

Anh càng chạy nhanh hơn. Thế nhưng cảnh tượng đằng sau cánh cửa đó lại khiến trái tim anh như đóng băng. Một mình Thẩm Cơ ngồi bên giếng nước gần đó gào khóc, vừa thấy anh liền bổ nhào về phía anh.

Cô ta vừa khóc vừa nói: “Lạc Uyển bị hai bàn tay nắm lấy chân, rồi kéo vào trong giếng”.

Lý Đại Lộ biết Thẩm Cơ không nói dối. Bởi nếu Lạc Uyển không bị rơi vào giếng thì với tính cách của Lạc Uyển, cô ấy sẽ sống chết chờ anh và

Thượng Quan Lưu Vân trở lại. Lạc Uyển sẽ không một mình lặng lẽ bỏ đi, bởi cô ấy không phải là loại người bỏ mặc bạn bè để tháo thân một mình.

Anh không quay đầu nhìn Thẩm Cơ đang giả bộ bị thương nhưng chẳng hề có giọt nước mắt nào. Anh không biết Lạc Uyển rốt cuộc đã rơi xuống giếng như thế nào, anh chỉ biết người đó đã ra đi, ra đi mãi mãi.

Lý Đại Lộ ngồi trên thành giếng. Rất lâu sau, anh định lấy thuốc lá ra hút, nhưng không tài nào bật được lửa. Cả đời anh phải chịu không biết bao nhiêu thất bại, đau khổ. Từ chuyện làm cô nhi bị người ta vứt bỏ, đến chuyện bị tấn công. Nhưng cho dù là bị mù, anh cũng chưa bao giờ cảm thấy đau khổ như thế này. Nỗi đau đó cơ hồ đã trở nên tê dại. Thẩm Cơ nhìn Lý Đại Lộ thì trong lòng đột nhiên cảm nhận được một nỗi sợ hãi thực sự. Đó không phải là sợ hãi người đàn ông này sẽ giết mình, mà là sự tổn thương do ly biệt gây ra. Nỗi đau thương lớn đến mức có thể hủy diệt cả thế giới này. Cô ta bắt đầu nghĩ, phải chăng mình đang rơi vào một vực thẳm tối đen của tai họa. Nếu Lý Đại Lộ biết được cô ta là hung thủ, vậy thì rất có thể cô ta sẽ bị nghiền nát thành nghìn mảnh.

Nhưng Lý Đại Lộ không cho Thẩm Cơ có cơ hội sợ hãi bởi anh đã ngã người ra sau, rơi vào trong giếng.

Vì từng nói không rời xa, không vứt bỏ nên cho dù cô ấy đã rơi vào giếng, đã đến một thế giới khác thì anh cũng muốn đi theo. Vì vậy anh đã lựa chọn rơi xuống giếng sâu, mặc cho bên dưới là địa ngục trần gian.

Anh nhảy xuống

Không phải vì chấp thuận

Chỉ vì yếu đuối

Yếu đuối đến mức không thể thừa nhận đã mất cô

Anh từ đầu đến cuối

Chưa có cơ hội nói một tiếng

Anh yêu em

Nhưng, bây giờ anh muốn đuổi theo để nói với em câu này

Liệu đã quá muộn?

Có thể không tìm được hình bóng em nữa.

Lúc bóng Lý Đại Lộ biến mất thì có một người lao đến, chính là Thượng Quan Lưu Vân.

Nhìn nét mặt của Lý Đại Lộ, anh ta có thể nhận ra đã xảy ra chuyện nghiêm trọng gì. Đúng lúc anh ta vừa chạy đến liền nhìn thấy bóng Lý Đại Lộ biến mất trên miệng giếng. Thượng Quan Lưu Vân lao đến, đưa tay kéo nhưng đã quá muộn.

Thượng Quan Lưu Vân nằm bò trên miệng giếng rất lâu. Bất ngờ anh ta đứng dậy, gơ tay tát vào mặt Thẩm Cơ.

Ánh mắt hần lên sự uất hận muốn giết chết Thẩm Cơ. Mặc cho cô ta ở đó gào khóc giả vờ đáng thương nhưng Thượng Quan Lưu Vân biết chuyện Lạc Uyển r vào giếng nhất định có liên quan đến Thẩm Cơ.

Ánh mắt anh ta lãnh đạm như cửa đứt từng khúc ruột của Thẩm Cơ. Cô ta không hề cảm thấy hối hận mà ngược lại nỗi hận thù càng tăng lên. Vừa rồi lẽ ra nên tự tay giết chết con tiện nhân Lạc Uyển kia, như vậy chí ít bây giờ trong lòng cũng dễ chịu hơn khi phải gánh chịu ánh mắt này.

Cô ta không hối hận về những gì mình đã làm, trên thế giới này có một loại phụ nữ dù có chết cũng không hối cải. Đó chính là cô ta. Bàn tay Thượng Quan Lưu Vân đã đưa về phía cổ cô ta nhưng cuối cùng cũng kìm nén lại được.

Thượng Quan Lưu Vân ném lại một câu: “Cái loại con gái như nhuốc như cô, giết cũng chỉ thêm bẩn tay”.

Nói xong câu này anh cũng chẳng thèm nhìn cô ta mà cứ thế nhảy xuống giếng. Thượng Quan Lưu Vân tuyệt đối sẽ không bỏ mặc người mình yêu và bạn bè mình. Không biết bắt đầu từ khi nào, Lý Đại Lộ đã trở thành người bạn tốt nhất của anh. Nếu Lạc Uyển và Lý Đại Lộ đều đã chết, vậy thì anh sống còn ý nghĩa gì nữa?

Thẩm Cơ ngồi đợi bên miệng giếng, xung quanh chẳng còn một ai. Tự tay cô ta đã đẩy Lạc Uyển xuống giếng nhưng giờ phút này lại chẳng có người nào tình nguyện ở cùng cô. Và bây giờ cô ta trở thành người cô đơn nhất trên thế gian này.

Cô đã tính sai, hoàn toàn sai rồi. Một mình cô ta sẽ vĩnh viễn không thể đi ra khỏi mê cung ảo này. Cô ta cho rằng mọi người ai cũng giống cô ta, sẽ không hy sinh bản thân vì người khác. Nhưng cô ta đã làm, Lý Đại Lộ, Thượng Quan Lưu Vân đều không giống cô ta.

Bên giếng vắng vẻ chỉ còn một mình Thẩm Cơ. Cô ta chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh đang ùa tới, chẳng biết đâu là lối ra. Nhiều cánh cửa như vậy không biết làm cách nào mới chui ra được.

Bỗng nhiên có tiếng bước chân vọng đến, hình như âm thanh phát từ phía sau các cánh cửa. Thẩm Cơ hoảng sợ, run lên bần bật, bắt đầu chạy điên loạn, vòng đi vòng lại cũng không chạy ra bãi đỗ xe này được.

Hồn hã hồn hển thở dốc, lần này sẽ không ai đến cứu cô ta nữa. Cô ta có thể nghe những tiếng bước chân truy đuổi mình đang ngày càng gấp, càng lúc càng gần.

Vừa ngoảnh đầu lại cô ta liền nhìn thấy dưới gầm những chiếc xe kia thò ra vô số cánh tay “người” đang từ từ chĩa thẳng về phía cô ta. Những bàn tay đó b đầu nắm lấy chân khiến cô ta không thể động đậy được nữa.

Khi những “người” như quỷ nhập tràng kia cắn lên chân, cô ta gào thét

thảm thiết “Cứu với, cứu với!”. Máu của Thẩm Cơ từ từ nhuộm đỏ bãi đỗ xe. Tiếng của cô ta cứ nhỏ dần nhỏ dần đi nhưng sẽ không còn bất cứ kì tích nào xảy ra cho cô ta nữa và cũng không có người nào có thể quay lại cứu cô ta nữa.

Mỗi người đều có thể tự lựa chọn đường đi cho mình, nhưng nếu đi trên con đường hại người khác để đặt nền cho con đường của mình, thì đó nhất định là con đường chết.

Chương 20: Tiền duyên

Lạc Uyên bị rơi vào bóng tối vô tận, cổ tay đau điếng. Cô định lấy tay xoa xoa chỗ đau thế nhưng chỗ tay chạm vào lại ươn ướt, cô hoảng hốt phát hiện mình đã mất đi bàn tay. Lạc Uyên kinh hoàng nghĩ lại xem tay mình bị đứt từ lúc nào, tại sao cô không biết? Còn phía trên miệng giếng lại sáng rực giống như luồng sáng được phản chiếu qua một tấm gương. Người bên trên hiện lên rõ mồn một, đó không phải là khuôn mặt của Thẩm Cơ, mà là một gương mặt vô cùng thanh tú nhưng lại rất đổi bi thương chờ đợi nhìn cô.

Trời tối từ lúc nào vậy? Tại sao trên đỉnh đầu người đàn ông này lại tỏa ra một vàng sáng đến vậy? Cô đang ở chỗ nào đây? Người đàn ông kia sao mà thân quen đến vậy? Sao cô lại có cảm giác đau lòng thế này? Lúc này cô hoàn toàn không hay biết mình đang ở đâu. Còn miệng giếng kia lại giống như một tấm vải trắng làm màn chiếu phim, bên trên có bóng người đang đứng đưa. Cảnh tượng đó càng lúc càng rõ hơn, một rừng hoa đào xuất hiện. Trong khu rừng hình như có một cô gái đang lặng lẽ bước đi, tiến vào nơi sâu nhất của rừng đào. Còn sau lưng người con gái là từng bông hoa đào rơi lả tả như mưa giăng đầy trời.

Còn ở chỗ gần đó vẫn lại tiếng hát rất rõ ràng, “ Năm tháng đã trôi qua tự lúc nào... biết bao nhiêu chuyện đã qua đi...” Nhưng điều đáng sợ chính là giọng hát đó giống y giọng hát của cô, cũng lạnh lạnh như thế, cảm xúc động lòng người như thế.

Không sai, giọng hát kia giống hệt giọng cô nhưng lại không phải do cô hát.

Lạc Uyên bất giác bị lạc vào

Vỡ kịch mà Lạc Uyên nhìn thấy được mở bằng hình ảnh một cô gái che mặt đứng ở góc khuất thút thít.

Cô gái đó vô cùng thanh tú, trên mặt vẫn còn in đỏ năm đầu ngón tay đang đứng bên trang điểm cho một cô gái khác rất xinh đẹp, có đôi mắt phượng nhưng ánh nhìn sắc lạnh, rồi còn bị mắng: “Sao mày vụng chân vụng tay thế, đến việc chải đầu cũng không biết. Nếu làm lỡ buổi dạ tiệc ở phủ Lý Vương, mày có chết một trăm lần cũng không hết tội”.

Đây là một gánh hát kịch. Mọi người đang chen chúc chuyển đồ trong sảnh đường, từng hòm trang phục, từng thanh đao, khẩu súng đao cụ. Đằng sau đó ẩn chứa biết bao câu chuyện lịch sử, tài tử giai nhân, ân oán tình thù, dùng để diễn tả các sắc thái cuộc đời trên sân khấu.

Chủ gánh kịch Phó Đại Nha bước đến, khuyên bảo cô gái xinh đẹp đang

nổi giận kia: “Linh Quan, cô đừng giận tiểu nha đầu này. Lại đây, bớt giận đi. Dù sao nó cũng chỉ là một nha đầu ngốc nghếch thôi. Tôi đã gọi Tôn đại nương, người chải tóc đẹp nhất ở đây đến sửa sang lại cho cô, bảo đảm hôm nay cô sẽ đẹp đến mức chấn động phủ Lý Vương.”

Ông ta vừa nói vừa giơ tay tát mạnh tiểu nha đầu đang đứng khóc ở góc kia rồi mắng: “Còn ở đây làm gì? Không mau đi giúp mọi người thu dọn đồ đạc đi!”

Cô gái kia lùi bước, thân hình nhỏ bé co rúm lại, nước mắt lưng tròng không dám chậm trễ sai lời. Chuyện bị đánh bị chửi trong gánh kịch đã trở thành cơm bữa, cô gái đó lại không phải là diễn viên chính trong gánh kịch. Nhưng Linh Quan lại luôn luôn thích tìm cô để trút giận, động một tí là đánh với chửi.

Cô gái đó không dám nhiều lời, lặng lẽ thu nhặt những đồ trang sức ở bên cạnh. Hôm nay là ngày trọng đại của gánh kịch, Lý Vương gia tổ chức yến tiệc nên đã chọn gánh kịch đến hát. Đây có thể là một vinh dự không gì sánh nổi, không chỉ tiền thưởng sẽ nhiều không đếm xuể mà những người được hát đại kịch trong phủ Lý Vương cũng đều được thơm lây, sau này sẽ không phải vất vả đến mức không có cơm ăn nữa.

Tất cả đều dựa vào Linh Quan, cô ta có năng khiếu hát kịch bẩm sinh cùng con mắt phượng chỉ cần liếc mắt một cái thì có thể mê đắm mọi khán giả. Chính điều này đã khiến gánh kịch nhỏ này chỉ trong một thời gian ngắn đã nổi tiếng khắp thành đô rộng lớn.

Cô nhìn chiếc xe ngựa chở đoàn người đi ra ngoài. Từng hòm từng hòm đồ được xếp lên. Chỉ còn lại mình cô gái và bà già cầm quét dọn là ở lại trong viện. Bà già cầm nhìn cô gái đầy yêu thương. Cô chưa bao giờ có cơ hội được đi hát cùng mọi người trong gánh hát kịch mà chỉ được làm việc lật vật trong đại viện mà thôi.

Bất chợt ánh mắt cô chạm phải chiếc hộp nhỏ. Cô giật thót tim, đây chẳng phải là hộp phấn son mà Linh Quan thích nhất sao. Nếu cô ta phát hiện hộp phấn son này đã biến mất, mặc dù không phải do lỗi của cô thì hôm nay khi trở về, con giận dữ kia nhất định sẽ trút lên người cô. Vậy là hôm nay cô chắc chín phần chết một phần sống rồi.

Cô vội cầm hộp phấn rồi chạy ra ngoài, nhất định phải đuổi kịp chiếc xe ngựa trước khi xe đến phủ Lý Vương.

Cô gái đó chạy nhanh như bay nhưng dù có nhanh đến mức nào cũng không thể đuổi kịp được xe ngựa. Chiếc xe kia dần hòa lẫn vào dòng người, thì không tìm thấy nữa. Cô giơ chiếc hộp lên, chỉ có thể lặng lẽ nhìn những chiếc xe ngựa chạy qua chạy lại trên phố, không ngừng gọi: “Tiểu thư, tiểu thư”.

Bỗng có một chiếc xe ngựa lao qua rất nhanh trông rất giống với chiếc xe ngựa trong gánh kịch. Cô lấy hết can đảm chìa tay ra chặn lại, con ngựa bị giật mình khựng lại, chiếc xe theo đó cũng dừng lại trước mắt.

Cô gái dùng một tay bê hộp phấn, một tay kéo rèm, sợ sệt gọi vào trong xe: “Tiểu thư, tôi đưa phấn đến đây”.

Người trong xe lại thò chiếc quạt ra chỉ vào trán cô gái thì thấy trước mặt là khuôn mặt vẫn còn trẻ con. Nước mắt đang lăn dài trên má giống như giọt nước lăn qua cánh sen màu hồng phấn đang chuẩn bị nở. Anh ta không nén nổi vỗ tay cảm thán: “Trong thơ cổ nhân từng tán dương một cánh hoa lê dưới mưa vào mùa xuân. Ta vẫn luôn cho rằng đây chẳng qua chỉ là sự cường điệu hóa của cổ nhân, đâu ngờ trên thế gian này thực sự tồn tại người con gái như vậy”.

Trong xe là một chàng trai với chiếc áo trắng thực sự đã làm tôn lên khuôn mặt đầy đặn như mặt trăng và đôi mắt sáng tựa ánh sao. Cô gái đột nhiên nhìn chàng trai đó qua lớp lụa mỏng, thấy lông mày lười mắt của anh ta xéch, khóe môi mím lại thành nửa vầng trăng. Bất giác cô bị cử động của anh ta làm cho kinh ngạc đến sửng sờ, cô không nén nổi tò mò nhìn thẳng vào mắt anh ta.

Ánh mắt chàng trai đó vô cùng ấm áp giống như đầm nước mùa xuân. Anh ta tỉ mỉ quan sát cô gái một lượt, sau đó ngồi thẳng lên rồi nói với cô qua lớp lụa: “Cô tên là gì?”, giọng trầm ấm nhưng ngữ khí quyết.

Cô gái thấy mình đã chặn nhầm xe và nhận nhầm người nên xấu hổ đến mức chỉ muốn độn thổ. Nhưng lại nghĩ đến hộp phấn này không đưa được đến tay tiểu thư Linh Quan thì trong lòng càng thêm lo lắng. Cô liền quay đầu định bỏ chạy, nhưng tay đã vị nắm chặt lại.

Người con trai kia nhấn mạnh từng chữ một: “Ta hỏi cô tên là gì, sao lại vô lễ với ta như thế?”

“Tôi là Thù Nhi”, cô gái không dám ngoảnh đầu lại, tim đập rộn ràng nhưng cũng không thể từ chối trả lời câu hỏi của chàng trai kia. Chưa từng có người con trai nào nắm tay cô dịu dàng như thế.

Chàng trai nắm chặt bàn tay vô cùng mềm mại của cô. Khi nhìn nghiêng cô là một đại mỹ nhân, nốt ruồi son ở giữa hai chân mày khẽ chuyển động theo ánh mắt càng thêm quyến rũ.

“Cô muốn đi làm gì sao?”, chàng trai khẽ hỏi, chỉ e làm cô ấy sợ.

“Tôi đi đưa hộp phấn cho tiểu thư nhà tôi. Hôm nay cô ấy đi hát ở phủ Lý Vương, quên mang phấn son, anh biết đường tới phủ Lý Vương không?”. Thù Nhi nghĩ đến việc hỏi đường.

Khóe miệng chàng trai khẽ nhếch, rồi nói: “Tôi cũng đang trên đường đến phủ Lý Vương, chúng ta có thể cùng đi, thế nào? Tôi dẫn đường cho cô”.

Thù Nhi còn chưa hiểu chuyện gì thì người cô đã bị kéo lên ngồi trong xe. Khoang xe được trải một tấm da hổ, nên cô cẩn thận dè dặt ngồi trong góc, không biết nên như thế nào mới phải.

Chàng trai kia cũng không lên tiếng, chỉ phóng ánh mắt nhìn xa xăm, nhưng thỉnh thoảng cũng liếc nhìn cô. Thù Nhi, tên cô là Thù Nhi. Cô ấy lúc nào cũng cúi đầu, chắc chắn cô ấy không biết lúc cô cúi đầu, cái cổ trắng ngần như ngọc phát ra một lớp hòa quang êm dịu giống như loại ngọc tốt thượng đẳng thu hút ánh mắt người đời.

Chẳng mấy chốc xe đã đến vương phủ, chàng trai kia xuống xe rồi dặn dò người đưa Thù Nhi đi vào bên trong để đưa hộp phấn cho tiểu thư, còn mình cứ đứng lặng nhìn theo bóng cô ấy.

Một thiếu niên mặc áo dài xanh từ trong cổng đi ra nghênh đón, người đó nhìn theo ánh mắt của chàng trai kia rồi cười cười nói: “Sao thế, đã gặp được tiên giáng trần hay sao? Dù gì cậu cũng là thiếu chủ của phủ Lý Vương. Sao có thể nhìn theo bóng dáng của một cô gái đến mức còn siêu phách tán như một chàng trai chưa từng trải đời vậy”.

“Vào đi! Cậu bớt huyền thuyên đi một chút, hôm nay đông khách không? Cậu đến lúc nào?”

Thuộc hạ ở hai bên đều hành lễ: “Lý thiếu chủ, Lâm công tử, các cậu đã đến.”

Hai người bạn thân cùng trường lâu ngày không gặp, vừa gặp lại là bầu không khí náo nhiệt hẳn lên. Thiếu chủ liền kéo Lâm Miểu chạy vào trong gánh hát, định tìm cô Thù Nhi vừa rồi.

Đang lúc vừa đi qua cửa sổ hậu trường gánh hát thì thấy một diễn viên được hóa trang rất xinh đẹp đang ra sức đá một cô gái ngã lăn trên nền, vừa đá vừa chửi mắng, “Sao mày không đến sớm hơn, để ta trang điểm xong mới đưa son phấn đến cho ta là ý gì, có phải muốn chết không?”

Cô gái ngã trên nền, không phải ai khác, chính là Thù Nhi vừa mới gặp.

Trái tim thiếu chủ nhìn thấy nước mắt của Thù Nhi trong chốc lát đi giống như một đầm nước mùa xuân. Không thể chịu đựng thêm khi thấy cảnh nước mắt cô ấy tuôn rơi.

Cậu muốn tiến lên đỡ cô dậy, nhưng Lâm Miểu kéo lại: “Lý huynh, tôi thấy cô gái kia tuy là tuyệt sắc giai nhân nhưng các cô gái xinh đẹp trên thế gian này có rất nhiều. Bây giờ huynh không nên phong tình ở khắc nơi như vậy được, mấy ngày nữa là phải thành thân với công chúa rồi. Cô gái kia chẳng qua chỉ là một diễn viên tép riu, đừng nên gây chuyện bào lúc này, nếu không cha huynh chắc chắn sẽ đánh chết huynh đấy.”

Lâm Miểu đang nói thì chợt thấy phía kia sân sau có một nhóm người đang vây quanh một bị Vương gia mặc áo tím đang dạo chơi. Lý Tuấn

Nhiên, cha của thiếu chủ đang dẫn bằng hữu đến tiền sảnh tham gia tiệc rượu và xem kịch. Bầu không khí ở đó vô cùng náo nhiệt.

Thiếu chủ nhìn thấy phụ thân đến liền khoanh tay đứng ở bên cạnh. Lý Vương gia nhìn dáng vẻ như ngọc trước gió của con trai mình thì trong lòng vô cùng hài lòng. Xem ra việc hôn sự với công chúa sẽ không có bất cứ vấn đề gì, chỉ cần đợi ngày tốt đến là có thể treo đèn kết hoa đón tân nương, như vậy quyền thế của Lý gia sẽ không ai làm rung chuyển được nữa.

Sâu khấu kịch bên kia đã mở màn, biểu diễn vở Ngũ tử dâng khoa. Một vở kịch hay với nhiều niềm vui và ngập tràn hạnh phúc. Còn Thù Nhi phía bên này đã bỏ dây, trên người đầy vết tím bầm chuẩn bị rời khỏi phủ Lý Vương. Ở đây dù có phồn hoa lộng lẫy đến thế nào đi nữa cũng không liên quan đến cô.

Cô đi ra ngoài rồi rẽ vào một chỗ ngoặt. Lúc đó người trong phủ Lý Vương đều bận rộn chào hỏi khách. Khi nhìn thấy cô - một cô gái đẹp tuyệt trần đi lại ở sân sau thì đều cho là khách nên chẳng ai dám chặn cô lại. Còn cô cũng chẳng dám hỏi đường quay ra. Phủ Lý Vương đã lên đèn, còn Thù Nhi vẫn đang loanh quanh bên trong.

Trăng sáng vàng vạc, hoa giăng khắp nơi, người trong buổi yến tiệc của phủ Lý Vương đông nghịt. Còn cô càng đi càng lạc, lạc đến bên một cái hồ nhỏ. Hồ đó không rộng lắm, trước mặt có hai cây cầu nối với nhau thành một cặp ăn khớp. Thù Nhi phát hiện có một bóng người đang đứng ở đầu cầu đằng kia, chính là công tử đã gặp lúc chiều.

Thiếu chủ đã đi theo cô rất lâu rồi, mặc dù biết cô đã lạc đường nhưng lại không muốn lên tiếng trước sợ làm cô giật mình. Trông cô lúc này quả thực khiến người ta si mê, giống như viên ngọc sáng dưới ánh trăng, vô cùng lấp lánh.

Hai người bước đi trên hai cây cầu khác nhau, cách nhau một hồ nước xanh, một vàng trắng sáng, nhưng người này lại lặng lẽ ngắm nhìn người kia.

Mỗi tình cứ chuyện động như thế, cuốn qua cuốn lại giống như ông Trời đã sắp đặt, lại giống như chẳng thể trốn chạy sự trêu đùa của số phận. Và rồi hai người vẫn tương ngộ ở đây.

Chàng nói cho cô biết, mình chẳng qua chỉ là người đánh xe của vương phủ, vậy mà cô cũng tin.

Thù Nhi vẫn ở lại trong gánh hát. Chỉ riêng mỗi tình này là chẳng ai hay biết, một khi có người biết thì cũng đồng nghĩa là phải chia ly.

Cô vẫn bị đánh bị mắng nhưng ánh hào quang trên nét mặt càng lúc càng khiến người khác rung động, không cần phải trang điểm cũng có thể đánh bại Linh Quan. Linh Quan cũng để ý thấy sự thay đổi này. Mọi ánh mắt của đàn ông không còn chú ý đến cô nữa, mà đã chuyển sang con nha đầu xấu xí

sau lưng cô. Điều đáng hận nhất là con nha đầu này thật sự thật sự không xấu xí nữa, mà còn xinh đẹp đến mức khiến người khác phải ghen tị.

Rốt cuộc là thứ gì đã đem lại sức mạnh cho con nha đầu này mà có thể khiến miệng nó luôn mỉm cười, đôi mắt long lanh? Linh Quan cũng không nhận nhận thêm được nữa, thời gian cô ta đánh chửi Thù Nhi cũng ít đi, dành cho Thù Nhi thời gian tự do nhiều hơn, còn cô lại luôn lén theo sau Thù Nhi.

Người con gái khi yêu thì chẳng thể giấu nổi một người con gái khác. Linh Quan nhất định phải tìm cho ra kẻ gian phu kia, sau đó sẽ đẩy Thù Nhi vào chỗ chết.

Sự đố kỵ của đàn bà thật đáng sợ. Còn Thù Nhi lại không hề hay biết, vẫn vừa lòng thỏa ý theo đôi giày đỏ xinh đẹp kia, đôi chim uyên ương trên mặt giày chẳng phải là chàng và cô sao?

Thù Nhi mỉm cười bên cửa sổ Hoa đào bên ngoài đã nở, mấy ngày trước mới chỉ lấp ló sau những tán lá thôi vậy mà bây giờ những bông hoa đầu mùa đều đã nở. Gần đây cô chẳng có việc gì, lúc nào cũng nhàn rỗi nên thường tranh thủ thời gian lén chạy đến căn nhà nhỏ mà chàng đã mua.

Thù Nhi chưa bao giờ nghi ngờ chuyện một người đánh xe sao lại ăn mặc sang trọng như vậy. Ngôi nhà nhỏ tranh nhã này chẳng biết phải tốn mất bao nhiêu ngân lượng. Cô hồn nhiên, không vương bụi trần, một lòng một dạ yêu chàng.

Một tình yêu thật sự không được phép có những câu hỏi vì sao như thế. Hỏi nhiều cũng có nghĩa là bạn đang lo lắng, nếu lo lắng thì tình yêu sẽ không đủ, và lòng tin sẽ chẳng thể tuyệt đối.

Thù Nhi đứng trước gương trang điểm qua loa rồi mặt chiếc váy lụa màu xanh nhạt, đó là chiếc váy mà cô dày công dệt thành, sau đó chải tóc cẩn thận, thoa chút son môi. Trang điểm xong xuôi cô đứng tựa vào cửa sổ, nhìn chàng trai đang đi từ đâu sâu sau đặng kia đến. Cô cứ đứng bên cửa sổ như thể ngắm nhìn chàng, cũng thấy chàng đang nhìn cô như vậy. Ánh mắt ngạc nhiên mừng rỡ gặp nhau dưới cây đào đang nở hoa rộ.

Hai người đứng tựa vào nhau dưới cây đào. Chàng ngắt một bông hoa vừa hé nở rồi cài lên vành tai của Thù Nhi, hai người vui vẻ chạy sâu vào rừng đào.

“Gần đây chủ gánh hát còn đánh em nữa không?”

“Không, bây giờ họ đối xử với em rất tốt.”

Chàng thở phào nhẹ nhõm. Chàng đã dùng ngân lượng mua chuộc gánh hát này để họ coi người con gái mình yêu thương như bảo bối “Vậy thì tốt, đợi thêm vài ngày nữa, em sẽ chuyển khỏi gánh hát đến đây, mang theo bà cầm cũng được”.

“Có phải vài ngày nữa anh sẽ đi xa?”, Thù Nhi lo lắng hỏi.

Chàng trai không nì mà chỉ lặng lẽ ôm chặt cô vào lòng giống như nâng niu một giọt sương sớm sắp tan ra trong ánh nắng ban mai. Hai người ngồi dựa vào nhau, ánh mắt như hòa quyện rồi cùng yên lặng ngồi dưới gốc cây.

Cả hai đều không phát hiện ra ở gần đó có một cô gái với đôi mắt phượng xinh đẹp đang dán chặt sau lưng hai người.

Đó chính là Linh Quan đang theo dõi Thù Nhi. Cô ta đã đợi ở đây rất lâu rồi, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng này vẫn khiến cô ta vô cùng kinh hoàng. Cô ta vốn cho rằng tên gian phu của Thù Nhi chỉ là một tên vớ vẩn nào đó, nhưng chàng trai kia tài mạo xuất chúng, nhìn cũng biết là lai lịch không tầm thường.

Cô ta định xông đến cắt ngang hai người nhưng lại bị vẻ quyến rũ của chàng trai đó hút hồn. Trong lòng không còn phân biệt nổi đâu là hận đâu là ghen nữa. Niềm hạnh phúc của Thù Nhi giống như con dao xoáy sâu vào mắt cô ta. Đó chẳng qua chỉ là con nha đầu để mình sai khiến mà thôi.

Rất nhanh sau đó hai người trở vào trong nhà, chỉ có Linh Quan vẫn sững sờ đứng sau cái cây.

Chàng trai này là ai? Nếu mình có được sự bao bọc của chàng thì tốt biết bao, dù chỉ là sự che chở nhỏ nhoi cũng thấy mãn nguyện lắm rồi.

Linh Quan ôm chặt bờ vai cô đơn của mình. Cô ta đã cô đơn rất lâu, rất lâu rồi, lâu đến mức không thể nén chịu thêm nữa.

Khi Thù Nhi tỉnh lại thì bên cạnh đã không còn ai. Chàng ấy sắp đi xa rồi, Thù Nhi đau khổ ngồi kẽ lông mày.

Gánh hát vào phủ Lý Vương biểu diễn khiến Vương gia khá hài lòng. Xã tắc thái bình thịnh vượng khiến chuyện vui ngày càng nhiều. Hôm nay nhân ngày sinh nhật Vương phi, cũng mời họ đến hát như trước đây.

Vở kịch Linh Quan biểu diễn lần này là Ma cô hiến thọ. Cô ta cố gắng hóa thân vào nhân vật, mắt phượng lúng liếng, lưng eo mềm mại, tay áo lả lướt, giọng hát vô cùng uyển chuyển du dương. Vương gia và các khách mời đều chăm chú xem không chớp mắt, liên tục gõ nhịp khen hay. Đằng sau lớp rèm nghe thấy Vương phi cười nói: “Con trai, hãy thương thật nhiều cho cô nương này.”

Một bóng người tuấn tú hiện ngang bước đến tiền sảnh. Quay lưng về phía Linh Quan rồi khẽ vẫy tay nói: “Người đầu, thưởng bạc một trăm lượng”. Cử chỉ này nho nhã cao quý không thể diễn tả hết. Đến khi chàng trai quay đầu lại, Linh Quan cảm thấy như bị sét đánh trong lòng, quý công tử này, tiểu Vương gia của phủ Lý Vương chính là tên gian phu với Thù Nhi – con nha đầu thấp hèn để cô ta sai bảo.

Linh Quan trong lòng rối như tơ vò. Chạy đến hậu đài tháo bỏ trang sức, ngấm nhìn dung mạo tươi đẹp như hoa của mình đang dần xuất hiện dấu tích

của tuổi tác. Trong lòng đột nhiên thâm oán hận, cầm hộp son phấn mà mình thích nhất đập vào gương. Trong thoáng chốc người trong gương giống như bị hắt máu tươi lên mặt vậy.

Một tên hầu bước vào truyền lời, “Linh Quan cô nương, thiếu chủ mời cô gặp mặt ở vườn hoa phía sau. Tôi đợi cô thay trang phục xong sẽ đưa cô đi trước”. Là một lời đề nghị rất khó từ chối.

Trong lòng Linh Quan ánh lên tia hy vọng. Đúng rồi, có lẽ mình mới là ý trung nhân của thiếu chủ, nha đầu hạ tiện kia chỉ là vật thay thế. Nếu không vì sao chàng lại thưởng cho mình hậu hĩnh như thế.

Đi theo tên hầu đến vườn hoa phía sau, lối đi ngoằn ngoèo bí hiểm. Thiếu chủ chấp hai tay sau lưng ngắm nhìn trăng sao, khi nghe thấy tiếng bước chân liền quay đầu lại. Chàng trai tôn quý này lại mỉm cười khách khí với một diễn viên. Linh Quan bắt gặp nụ cười đó thì chột chĩnh choáng.

“Xin cô nương sau này đừng làm khó Thù Nhi nữa. Ta...”

Những lời sau đó, Linh Quan không hề nghe thấy chữ nào mà chỉ cảm thấy tai ong ong, cố gắng nắm chặt tai kiềm chế cơ thể đang run lên vì phần hận. Con nha đầu hạ tiện này, chàng ta vì con nha đầu hạ tiện đó mà cúi đầu trước mình! Đôi mắt phượng xinh đẹp của cô ta chớp chớp đầy nguy hiểm.

“Thiếu chủ không biết đây thôi, Thù Nhi tư chất thấp hèn, lại không biết hát kịch, những yêu cầu của tiểu nữ đối với nó đều là muốn tốt cho nó mà thôi. Thù Nhi nhận được sự coi trọng của thiếu chủ như thế, tiểu nữ cũng mừng thay cho nó. Nếu thiếu chủ cần người hầu hạ, Thù Nhi vẫn chưa đủ sự tinh tế và hiểu biết... Linh Quan có thể làm tốt hơn.”

Ánh mắt tràn đầy khát vọng nhưng lại ẩn chứa lòng tham vô đáy khiến thiếu chủ cảm thấy vô cùng bất an. Chàng chau mày, sau đó chỉ cười nói: “Thù Nhi được cô nương chăm sóc, ta cũng thấy yên tâm. Được rồi, vậy cô nương lui đi.”

Linh Quan đầy miễn cưỡng cúi người lui vào trong bóng tối. Cô ta cảm nhận được sâu sắc nỗi nhục nhã mà mình đang phải chịu đựng. Cô chậm rãi đi qua hành lang uốn khúc và đầy giếng sơn kia, bước chân nhẹ bằng như giẫm lên vải bông. Tên hầu kia đưa cô ra khỏi vườn hoa, nhưng rất nhanh sau đó cô ta liền gặp một người khác ương gia - vẻ mặt ngà ngà say.

Quả nhiên là Vương gia vừa đi tiễn khách về. Linh Quan lập tức chỉnh sửa quần áo, đổi sang vẻ mặt nũng nịu, làm một động tác cung kính hành lễ “Hôm nay Vương gia vất vả rồi, nô gia xin cáo từ”.

Mắt Vương gia sáng lên, áp sát lại nói: “Thật không ngờ cô rửa sạch son phấn trông lại càng xinh đẹp hơn”. Linh Quan cúi đầu, làm ra vẻ thẹn thùng. Vương gia kéo cô ta vào lòng, thì thầm vào tai: “Để hôm khác ta cho người đưa cô đến một viện khác của ta”. Rồi hôn cô ta một cái sau đó quay người

cười to bước đi. Linh Quan đột nhiên ngược mắt lên, thật không dám tin vào tai mình. Vận may lại đến như thế sao?

Thù Nhi vẫn chăm chỉ và nhẫn nhục như mọi ngày, sống những tháng ngày trời quang mây tạnh. Từ ngày biết quan hệ giữa thiếu chủ và Thù Nhi, Linh Quan cũng không dám quá hung ác với cô, Linh Quan đã ra vào viện khác ở ngoài kinh thành của Vương gia mấy lần, hát những tiết mục ngắn mà Vương gia thích để mua vui, còn hầu hạ hết mình khiến Vương gia bản tính phong lưu vô cùng mãn nguyện. Nhưng cô ta cũng biết, đây chỉ là trò mau vui, ngoài mấy tháng tạm thời ngắn ngủi và một ít châu báu tặng thưởng, không thể mang đến cuộc sống mà cô ta mong muốn.

Linh Quan chẳng thèm để tâm đến chuyện đó bởi cô ta là một người đầy tự tôn và điều cô ta muốn làm nhất là sự báo thù.

Hôm nay, Linh Quan hát một đoạn Quý phi say rượu để hầu rượu Vương gia. Đúng lúc Vương gia hứng chí thì cô ta bất ngờ tỏ vẻ nơm nớp lo sợ, ngập ngừng nói. Vương gia hình như không kiên nhẫn thêm được nữa, hỏi cô ta có tâm sự gì.

“Vương gia... thật không dám giấu, hai ngày trước tiểu nữ vừa phát hiện. Một con nha đầu trong gánh hát của tiểu nữ, cũng có chút sắc đẹp nhưng không biết đã giở thủ đoạn gì mà làm quen được với thiếu vương gia, còn rất thân mật nữa.”

Vương gia vô cùng ngạc nhiên, quả không nằm ngoài dự đoán. Quan lại quyền quý, ai ai cũng đều phong lưu như thế, con trai cũng đã đến tuổi trêu hoa ghẹo nguyệt rồi. Lúc đầu Vương gia còn cảm thấy kỳ lạ, vì sao nó không còn hứng thú với bọn a hoàn trong phủ. Thì ra cũng đã biết chuyện yêu đương, chứng tỏ cũng có vài phần giống ông. Có điều tên tiểu tử này đã có hôn ước với công chúa, nếu chuyện có quan hệ với nha đầu gánh hát này đồn ra ngoài thì cũng không hay lắm. May mà chuyện được phát hiện sớm.

“May mà nàng đã cho ta biết, ngày mai ta sẽ cho người đi điều tra. Nha đầu kia nếu quả nhiên không đến nỗi nào con trai ta lại thích thì nhanh chóng thu nạp làm a hoàn hầu cận cũng tốt.”

Linh Quan nhất thời mơ hồ, cô ta làm sao biết được những Vương tôn công tử này, nếu không chơi gái thì mới là chuyện lạ. Lẽ nào con nha đầu hạ tiện này rút cuộc vẫn may mắn như thế sao! Minh tính toán mọi cách như vậy, rút cuộc là giúp nó đổi lấy cuộc sống thoải mái trong Vương phủ sao? Cô ta hồi hận đến mức mặt trắng bệch.

Vương gia vừa uống rượu vừa nhìn trần nhà vui mừng thầm nghĩ. Cậu con trai chỉ biết ngâm thơ phong hoa tuyết nguyệt, cuối cùng đã mở mang đầu óc rồi.

Mấy ngày sau, chuyện mà thuộc hạ bẩm báo khiến Vương gia giật mình

hoảng hốt, lòng rối như tơ vò. Thì ra con trai đã sống thân mật với nha đầu này, thậm chí để hẹn hò với cô ta còn đặt mua một căn nhà.

Chuyện này cũng coi như chưa là gì, có điều nha đầu này không họ không tên, mọi người gọi cô ta là Thù Nhi. Cô gái này là một cô nhi mà chủ gánh hát thu nhận ở một thị trấn nhỏ của Giang Nam, năm nay mười bảy tuổi, đặc điểm là ấn đường có một nốt ruồi son.

Ở thị trấn nhỏ đó vào mười sáu năm trước, Vương gia đã từng qua và ở đó có người Vương gia quen biết. Ấn đường của cô ta cũng có một nốt ruồi son.

Lúc còn trẻ, Vương gia là thế tử Lý Vương đi Giang Nam giám sát việc làm thủy lợi, thường xuyên cải trang du ngoạn, phong lưu ở khắp các xóm. Những dân nữ đó còn thấp hèn hơn cỏ cây. Vương gia không hề để ý tới. Nhưng có lần một mình đến Tô Châu thì gặp một ca nữ nổi tiếng. Chẳng hiểu vì sao lại khiến Vương gia mê đến vậy. Mấy tháng ở Giang Nam, ông mặc kệ trời đất lúc nào cũng dẫn cô ta theo bên mình.

Có điều khi việc làm thủy lợi hoàn tất thì cô gái này chẳng biết làm sao, khóc lóc sụt sùi nói là mình đã có mang, muốn ông ta đưa vào kinh thành. Một cô gái đã có mang, lại là một thiếu phụ luống tuổi nên Vương gia không thềm bận tâm suy nghĩ. Thế là ông liền bỏ mặc cô ở thị trấn nhỏ này cùng mấy trăm ngân lượng, tự nhủ bản thân sau này không thể vương vấn quá lâu với các cô gái.

Sau đó nghe tên huyện lệnh báo tin nói cô gái đó sinh hạ được một bé gái, Vương gia cũng không hỏi nữa. Sau đó được biết cô gái đó đã phát điên rồi nhảy xuống sông, còn đứa trẻ chẳng biết ở đâu. Ông tìm cơ hội cách chức tên huyện lệnh đó và chuyện này trong triều không ai biết nữa.

Nếu để người khác biết thế nào? Địa vị như ngày nay của Lý Vương gia không thể lay chuyển. Nhưng... nếu đứa bé gái này quả nhiên là con gái ruột của mình, vậy thì chuyện này lại hoàn toàn khác.

Đây là anh em loạn luân, người đời chê bai, tổ tông không dung, huyết thống như bản!

Bàn tay của Lý Vương gia dần nắm chặt. Nếu chuyện này đồn ra ngoài, không biết ông sẽ phải chịu báo ứng thế nào. Ông ta hiểu rất rõ, hôn sự với công chúa chắc chắn sẽ chẳng có, không những thế còn bị tru di cửu tộc vì tội khi quân phạm thượng.

Trán ông ta bắt đầu toát mồ hôi, trước mắt đang hiện lên cảnh tượng tàn khốc sắp đến.

Cảm giác này ông chỉ cảm nhận được khi còn trên sa trường trước đây. Còn hiện tại, cuộc sống phú quý bao năm nay của Lý Vương gia khiến ông không còn cảm giác đó nữa. Nếu chỉ vì một đứa con riêng nhỏ bé, dẫn đến cả một gia đình bị tiêu diệt thì đó là sự hy sinh quá lớn.

Ông nhẹ nhàng nhắm mắt, suy nghĩ hồi lâu. Trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà ông có thể lên được vị trí như hiện tại hoàn toàn không phải nhờ vào vận may. Trái tim ông ta vốn đã cứng như đá rắn như sắt rồi.

Ông liền trừng mắt lên hạ mật lệnh. Phải giết chết cô gái có nốt ruồi son ở ấn đường đó. Dù sao cũng từng mắc nợ cô ta, vậy thì mắc nợ tới cùng đi!

Ông đứng lên khỏi chiếc ghế thái sư bằng gỗ đỏ, đưa mắt nhìn ra sân khấu ngoài sân. Đám diễn viên đang say sưa hát. Thế nhưng diễn viên mang tên Linh Quan kia, đã hoàn toàn chết trong sâu thẳm đáy mắt ông ta.

Đến tận khi chết Linh Quan mới hiểu được làm bạn với Lý Vương gia, chẳng khác nào nuôi con rắn độc bên mình. Khoảnh khắc lưỡi dao của thích khách đâm xuyên qua giữa yết hầu, trong mắt cô ta không chỉ có sự phẫn nộ mà còn cả sự hối hận sâu sắc.

Nếu lúc đó không nói với Vương gia chuyện của thiếu chủ và Thù Nhi thì cô sẽ không bị diệt khẩu, cô vẫn là một nhân vật nổi tiếng trong giới hát kịch. Và cho dù cuộc đời có không khởi sắc thì vẫn cũng có thể bình yên sống qua ngày. Vậy mà chỉ vì nhất thời tùy hứng và đố kỵ mà tự rước họa hại thân thể này.

Cùng lúc với Linh Quan bị đâm thì còn một tên thích khách khác đang nấp bên cạnh cửa sổ căn phòng gỗ mà thiếu chủ đã mua, chăm chú nhìn hai người hạnh phúc trong đó và đợi chờ cơ hội ra tay.

Nhiệm vụ của người thích khách kia là đâm chết cô gái. Thế nhưng trong mắt cô gái đó lại ánh lên sự dịu dàng hiền hậu giống như nụ hoa chớm nở đầu xuân. Và vì cơ duyên nào mà lại động chạm đến lý Vương gia để rồi lại bị giết người diệt khẩu như vậy?

Thích khách tuy không hiểu nhưng tuyệt đối cũng không mềm lòng. Nguyên nhân mà hắn vẫn chưa ra tay cũng chỉ có một mà thôi bởi vì thiếu chủ vẫn đang ở bên cạnh cô gái kia. Đây là con trai ruột của Lý Vương gia, lưỡi dao này nếu đâm trượt thì hắn ta cũng sẽ mất đầu.

Thiếu chủ đang vẽ lông mày cho Thù Nhi thì bất ngờ ngó thấy hơi thở của người kia bên ngoài cửa sổ. Đó là một cao thủ, võ công của thiếu chủ cũng có thể đọ với hắn. Nhưng điều kì lạ là, người đó lại không hề động thủ, xem ra không phải nhằm vào mình.

Chẳng lẽ để hại Thù Nhi, vì điều gì? Chuyện của mình lẽ nào đã bị công chúa biết nên mới sai người đến giết chết tình địch? Nhưng, công chúa sống trong thâm cung sao có thể biết chuyện của mình. Cứ coi như là đã bị cha phát hiện, cha cũng không đến nỗi muốn giết chết Thù Nhi. Nhiều nhất là dạy bảo mình một trận rồi không cho mình qua lại với Thù Nhi mà thôi.

Vì sao? Trong lòng thiếu chủ chất chứa hàng ngàn câu hỏi. Vì sao cha phải sai thích khách đến giết Thù Nhi, giết một cô gái không có nguy hiểm

gì với ông ấy?

Thiếu chủ nhìn nét mặt vui vẻ của Thù Nhi, thì không muốn làm nàng bị kinh động. Chàng liền dùng tay trái phi chiếc trâm cài đầu, rạch một vết máu bên mặt phải của thích khách.

Thích khách thấy đã bị bại lộ, biết thiếu chủ đã nhận ra mình là người Lý Vương gia sai đến, nếu không thì chiếc trâm vừa rồi đã đâm vào mắt chứ không phải là má.

Thích khách lập tức quay người, lặng lẽ biến mất. Thiếu chủ đã biết nên đành phải trở về hỏi ý kiến của Lý Vương gia rồi có kế hoạch hành động sau.

Thiếu chủ hôn tạm biệt Thù Nhi rồi cũng nhanh chóng trở về vương phủ. Chàng muốn hỏi cho rõ, vì sao cha muốn giết Thù Nhi? Chàng quyết không để chuyện này xảy ra, bất luận dù có chuyện gì đi chăng nữa cũng không thể để cha làm hại đến một sợi tóc của Thù Nhi.

Thù Nhi nhìn theo bóng bạch mã không vướng chút bụi trần rời đi thì trong lòng không sao bình tĩnh lại được. Chẳng biết vì sao, mấy ngày nay cô luôn cảm thấy hoang mang lo sợ. Gánh hát đã cho cô học kịch, tuy tiền đồ có vẻ tươi sáng nhưng cô luôn nhận thấy dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Cô nâng niu đôi giày thêu đỏ của mình, rồi lại ngồi trước cửa sổ, bắt đầu cặm cụi thêu hoa. Cô đem tất cả mọi tâm sự giấu trong lòng thêu lên mặt giày cả, trên đó chứa đựng tất cả sự vui mừng lẫn nỗi đau buồn.

Lý Vương gia đang ngắm cá cạnh bể, đột nhiên nghe thấy trước nhà ồn ào. Ngoảnh lại nhìn chỉ thấy bóng một người đang đẩy hộ vệ của ông mà xông vào. Ông liền bỏ thức ăn xuống, vỗ vỗ tay, thở dài trong lòng “Đến rồi, quả nhiên đã đến”.

Người dám đẩy hộ vệ của ông chỉ có một, chính là Lý thiếu chủ - con trai của ông. Ông thâm quan sát hàng lông mày lười mác, nhìn gương mặt tức giận đến tái xanh của con trai thì chưa đợi con trai lên tiếng, ông đã nói: “Đừng hỏi vì sao, cô gái đó, ta nhất định phải giết”.

Thiếu chủ vừa nghe câu này liền biết rằng chuyện không thể cứu vãn, không nén nổi mà siết chặt nắm đấm tay. Nhưng vì kính trọng cha, không dám tiến lên, đành nói: “Hài nhi bằng lòng rời xa cô gái đó, chỉ cần phụ thân để cho cô ấy một con đường sống.”

Lý Vương gia vẫy tay, đám thuộc hạ đều lui hết: “Tốt nhất con không cần biết sự thật là gì, là ông Trời không cho cô ta đường sống, cha cũng chẳng có cách nào.”

“Cha, con thật lòng yêu cô ấy. Nếu cô ấy chết đi thì con cũng không thể sống tiếp được”, thiếu chủ nhìn xa xăm, khóe mắt rung rung.

“Đồ đốn mạt, vì một nhi nữ bình thường mà như thế thì con liệu có thể làm được chuyện lớn gì? Sao ta lại sinh ra đứa con trai thế này!” Lý Vương

gia tuy rất giận nhưng nhìn dáng vẻ của con trai thì cũng biết con mình đã yêu thật lòng, không thể hồi chuyển được.

Lý Vương gia đi đi lại lại, đột nhiên quyết định nói: “Con có biết Thù Nhi đó là người như thế nào với con không?”

“Là gì ạ?”

“Là em gái cùng cha khác mẹ với con. Con, con nói xem, nên giết hay không nên giết. Nếu không giết thì chuyện con làm mà bị truyền ra ngoài sẽ làm thế nào, đó là chuyện trời không dung đất không tha. Nếu đến tai hoàng thượng, sẽ bị tru di cửu tộc. Lúc này ta cũng không thể quan tâm nhiều như thế được nữa, chỉ có hai con đường sống và chết, con tự chọn đi!”, Lý Vương gia nói xong liền bỏ đi.

Chỉ còn lại một mình Lý thiếu chủ vẫn giữ nguyên ánh mắt sững sờ, chưa thể lấy lại tinh thần.

Màn đêm buông xuống, Thù Nhi bắt đầu luyện hát bên giếng nước. Người của gánh hát được Vương gia gọi đi, còn đặc biệt dặn dò không cần Thù Nhi. Vì thế chủ gánh hát sao dám trái lời, cho nên chỉ có một mình cô ở lại trong tòa viện lớn này.

Cô không biết rằng đang có người theo dõi và rất muốn lấy mạng nhỏ của cô. Thích khách mà Vương gia sai đến đã được bố trí khắp tòa đại viện rộng lớn. Lần này, dù Thù Nhi có làm cách nào cũng chẳng thể chạy thoát.

Số phận sớm đã được định đoạt, chỉ riêng cô là chẳng hề hay biết. Làm sao cô có thể hiểu việc yêu nhầm lại có thể mang đến họa sát thân như vậy, cô đâu biết người mình yêu lại là anh trai mình.

Cánh tay của số kiếp đã đẩy cô xuống vực thẳm. Vất vả để sinh tồn, chịu đánh chịu mắng, bị Linh Quan hà hiếp. Để rồi cuối cùng cũng tìm được một nơi mà cô cảm thấy ấm áp, một lòng một dạ, không hề nghi ngờ, vô danh vô phận, nhưng cũng cam tâm tình nguyện. Nhưng cũng chính vì ép dạ cầu toàn như thế mà phải rước họa vào thân. Ngay cả ánh trăng cũng phải che mắt đi, không nỡ nhìn cảnh ngộ của cô gái này.

Đúng vào lúc thích khách chuẩn bị ra tay, bất chợt họ lại nhìn thấy một người bước vào từ cửa sau của tòa đại viện. Trong tay người đó cầm một cây gậy gỗ, đi thẳng đến bên giếng nước, mục tiêu cũng là Thù Nhi.

Toàn bộ thích khách lùi lại một bước, lặng lẽ quan sát tình hình. Tốt nhất là nên có người giúp họ diệt trừ cô gái này, để họ đỡ phải động tay.

Người kia dùng gậy gỗ đập mạnh một cái, hạ gục Thù Nhi đang luyện hát. Thù Nhi rơi xuống giếng nhưng bàn tay vẫn còn bám chặt vào thành giếng. Người kia lại dùng dao cắt tay cô ấy. Đúng vào khoảnh khắc đó, Thù Nhi và những thích khách đều nhận ra người kia chính là thiếu chủ.

Ánh mắt của Thù Nhi ngay lập tức rơi vào tuyệt vọng.

Trong lòng cô đang điên cuồng gào thét: “Vì sao? Vì sao? Nếu chàng muốn giết em, em sẽ tự động biến mất. Em yêu chàng đến mức không cần mạng sống từ lâu rồi, nhưng vì sao lại là chàng, là chàng muốn giết em!”

Cô đã không thể nhìn được nữa. ược trong giếng lạnh cóng nhưng sao lạnh bằng trái tim cô. Người cô yêu bằng cả cuộc đời này, người không nỡ để cô phải chịu bất cứ đau khổ nào, cuối cùng lại là người tàn nhẫn, vô tình nhất.

Trong khoảng khắc Thù Nhi rơi xuống nước, nhắm mắt lại, từng giọt nước mắt rơi lẫn hòa trộn vào nước giếng.

“Chưa bao giờ nghi ngờ anh, nhưng lại chết trong tay anh, tất cả những chuyện này, rốt cuộc là vì sao? Vì sao?”

Thiếu chủ nhắm mắt, không dám nhìn cảnh cô ấy rơi xuống giếng, trái tim kia đang rớm máu.

“Thù Nhi, xin lỗi em vì ta không cứu nổi em. Nếu để em chết trong tay người khác, chi bằng để chính ta giết em. Ta nghe người ta nói, đời này, ta giết em thì đời sau, em sẽ giết ta. Ta chỉ vì muốn đời sau có thể gặp lại em, lúc đó ta không phải là thiếu vương gia, em không phải là diễn viên, chúng ta không phải là huynh muội, chúng ta lại yêu nhau có được không?”

Trong tay thiếu chủ đang cầm đôi giày mà Thù Nhi còn chưa thêu xong, nước mắt nhỏ từng giọt. Anh nói với đôi giày, giống như nói cho Thù Nhi nghe: “Thù Nhi, tha lỗi cho ta không thể nói rõ chân tướng với em, bởi vì chân tướng còn đau khổ hơn cái chết ngàn vạn lần. Một mình ta gánh chịu là đủ rồi, ta thà để em hận ta, cũng không muốn em biết sự thật. Vì ta không thể để em coi ta là anh trai, không thể, mãi mãi không thể”.

Anh ta cứ nói rồi lại cười lạnh nhạt.

Chỉ thấy thanh kiếm đang trong lòng bàn tay kia được xoay ngược lại, lầy hết sức đâm thẳng vào tim. Lưỡi kiếm kia giống như tia chớp, đâm xuyên qua người anh, mún phun ra như suối, nhuộm đỏ cả thế gian.

Chỉ vì một cuộc tình nhầm.

Nhưng anh chưa bao giờ hối hận.

Mắt anh ta từ từ nhắm lại, cho rằng mình có thể vứt bỏ mọi đau buồn vui sướng trên thế gian này, nhưng trong tay vẫn nắm chặt đôi giày thêu hoa màu đỏ kia, đó là tình yêu cả đời của anh...

Lạc Uyển nhìn thấy cảnh thiếu chủ tự sát thì hoàn toàn quên mình đang ở chỗ nào, lập tức hét to: “Không, đừng!”. Tay chìa ra muốn ngăn anh ta lại. Nhưng mọi thứ chẳng thể nào thay đổi được nữa. Đột nhiên trước mắt là một vũng máu đỏ, hình ảnh đã được chuyển đến phủ Lý Vương.

Chỉ thấy Lý Vương gia đang đau khổ tuyệt vọng ôm lấy thiếu chủ người đã cứng đờ. Trong nhà còn có một người phụ nữ lao ra, tay cầm tràng hạt,

vừa nhìn thấy thiếu chủ đã chết, liền ngã lăn ra đất.

Người phụ nữ kia ngồi trên đất rất lâu, ôm đứa con trai đã chết của mình nhất định không chịu buông. Bà ấy không khóc, một giọt nước mắt cũng không rơi, rất lâu sau mới cười đau khổ nói: “Chết rất hay, báo ứng mà! Báo ứng!”.

Lý Vương gia nghe thấy câu này thì toàn thân run lên, nói: “Bà nói cái gì? Báo ứng gì?”.

“Báo ứng tôi mười bảy năm trước đã giết chết con đàn bà dê tiện kia. Bây giờ con trai tôi lại vì chuyện này mà chết. Cô gái diễn viên kia không phải là con gái riêng của ông, con gái ông đã bị tôi giết chết từ mười bảy năm trước rồi. Cô gái diễn viên kia chẳng qua là một cô gái có nốt ruồi son ở ấn đường mà thôi.”

Bộ mặt của lão phu nhân chợt co lại. Bà ta kéo theo cơ thể đã chết của con trai, vừa đi vào trong vừa kêu gào: “Báo ứng! Báo ứng!”. Âm thanh thê lương như ma quỷ bắt người. Bà ta đã phát điên.

Còn Lý Vương gia vừa hồi hận vừa tức đến nghẹt thở, thổ máu tươi ra rồi ngã gục như bỏ vào người Lạc Uyển.

Lạc Uyển thét lên một tiếng, dùng hết sức đẩy thứ trước mặt ra. Nhưng lại bất chợt phát hiện mình đang đứng giữa rừng hoa đào, cánh hoa rơi lả tả đã phủ một lớp mỏng trên người.

Cô đứng dậy từ trong đám hoa rụng, ngơ ngác nhìn xung quanh, không biết bây giờ là mơ hay là thật nữa. Cô nhớ mình bị Thảm Cơ đẩy rơi xuống giếng, sao giờ lại có thể ở chỗ này.

Lẽ nào mình đã chết thật rồi? Lạc Uyển sờ lên mặt, hình như có hơi ấm không giống như đã chết.

Hay tất cả chỉ là mơ. Cô lại đưa tay lên sờ một cái thật mạnh, rất đau, hẳn rõ vết răng, xem ra không phải là mơ.

Cô nhớ lại toàn bộ ảo ảnh vừa nhìn thấy rồi lại nhìn vào cổ tay mình. Đôi tay xinh đẹp vẫn lành lặn không hề có dấu vết bị chặt nào. Cô vừa bình tĩnh trở lại thì đột nhiên phát hiện mình đã ở trong một rừng đào. Chẳng phải cô đã bị Thảm Cơ đẩy rơi xuống đáy giếng rồi sao?

Cô chạy lên chỗ đất cao nhìn ngang ngó dọc một lượt, cảm thấy rừng đào này rất đỗi quen thuộc. Hình như là chỗ hẹn hò của Thù Nhi và thiếu chủ. Nếu những gì cô vừa nhìn thấy đều là thật, vậy thì chỗ cao nhất trong rừng đào này chắc có một chiếc xích đu.

Lạc Uyển chạy rất nhanh giữa xác hoa rơi lả tả. Một rừng đào rộng lớn chỉ có một mình cô với bước chân lảo đảo trên những đám cỏ xanh mơn mớn. Trông dáng cô chạy tựa như một mũi tên bắn khỏi cung.

Đến chỗ rẽ cô liền nhìn thấy đỉnh núi, nơi cao nhất của rừng đào. Rừng

đào này không quá rộng, nhưng trời lại đang đổ mưa lâm thâm, còn chiếc xích đu kia đang ở đâu. Lạc Uyên nghiêng đầu tìm kiếm, mặc dù cô không biết rốt cuộc mình đang xảy ra chuyện gì nhưng có một chuyện cô có thể khẳng định. Chỗ này hoàn toàn không phải đáy giếng, cũng chẳng phải con đường bí mật nào trong đáy giếng thông ra một hang động khác.

Cô bước đến gần chiếc xích đu kia rồi hồi tưởng lại câu chuyện tình yêu của Thù Nhi và thiếu chủ. Xích đu đó vẫn đang nhẹ nhàng đung đưa, như thể chủ nhân của nó chỉ vừa mới rời đi. Có hai cánh hoa rơi trên đó tựa như đang lưu luyến chủ nhân đã rời đi.

Thù Nhi không thể trở lại được nữa. Điều đó khiến Lạc Uyên cảm thấy vô cùng đau lòng cho cuộc tình của họ. Cô đưa tay nắm chiếc xích đu, đang định ngồi xuống thì nhìn thấy gần đó có bóng người xuất hiện.

Cô cứ ngỡ mình hoa mắt, thế nhưng bóng người kia lại hiện ra càng lúc càng rõ. Tuy vẫn còn ở phía xa kia, nhưng cũng có thể nhìn thấy chân người kia đang đi một đôi giày thêu hoa màu đỏ.

Lạc Uyên bắt đầu đuổi theo bóng người kia, vừa đuổi vừa thử gọi: “Thù Nhi, Thù Nhi”.

Bóng người kia tuy đi không nhanh nhưng lại rất khó đuổi kịp. Bóng người ấy hình như đang dẫn cô đi đâu đó, cứ từ từ chậm chậm, không nhanh cũng không chậm. Lạc Uyên theo sát bóng người đó, chẳng lâu sau đã đến trước một căn nhà gỗ nhỏ, cánh cửa đang khép hờ. Căn nhà gỗ này từng là chỗ ở của Thù Nhi. Lạc Uyên bỗng thấy căng thẳng, không biết có nên đẩy cửa đi vào hay không. Vì cô biết cả Thù Nhi và thiếu chủ đều đã chết.

Nhưng dường như vẫn có một sức mạnh nào đó thúc giục cô lao đến mở cánh cửa. Trong phòng không có một ai, chỉ có một chiếc bàn trang điểm cô quạnh, trên đó có một hộp gỗ nhỏ.

Lạc Uyên vừa nhìn thấy hộp gỗ nhỏ thì giật mình nhào đến. Đây chính là hộp gỗ nhỏ cô nhìn thấy trên gác xếp, thì ra hộp gỗ này là của Thù Nhi. Tại sao lại có thể lưu lạc đến tận tay mẹ mình? Lạc Uyên đang mở hộp gỗ, bỗng nhiên nghe thấy bên cạnh có tiếng than khóc, kể lẻ.

Cô quay người lại nhìn, phía bên kia chính là chiếc giường gỗ chạm hoa, trên đó chỉ có một chiếc gối thêu được đặt ngay ngắn. Trên chiếc gối là một bông hoa mai đỏ tươi như máu. Cô quan sát khắp nơi, căn nhà này không rộng, cũng chẳng có người nào. Cô lại đến chỗ chiếc hộp gỗ, bắt đầu lật mở xem đồ bên trong.

Bên trong có mấy thứ đồ như lược chải đầu, kim thêu. Còn đôi giày thêu đỏ mà cô đang tìm kiếm mãi mà chưa thấy kia cũng không thấy ở đâu. Lạc Uyên đóng chiếc hộp lại, sau đó tiếp tục nghe thấy âm thanh kia vang lên. Lần này thì gần hơn giống như có người áp vào tai mình thổi khế một cái

vậy.

Lòng bàn tay Lạc Uyên toát mồ hôi, nhưng lại không dám nhìn xung quanh nữa. Vì thế cô đành nhìn vào trong gương, không nhìn thì mọi chuyện vẫn tốt đẹp nhưng vừa nhìn thì thiếu chút nữa hồn xiêu phách tán. Một bóng người đứng ở ngay sau lưng cô, trong tay còn cầm một đôi giày thêu màu đỏ.

Dần dần cũng nhìn rõ người kia, chính là vị thiếu chủ đã tự sát mà chết.

Lạc Uyên thấy anh ta không hề có ác ý, vì thế run rẩy hỏi: “Anh là người hay là ma?”.

Thiếu chủ kia mỉm cười, hình như cảm thấy câu hỏi thật buồn cười: “Cô thấy rõ ràng ở miệng giết, tôi đã tự sát mà chết, sao có thể là người được?”

Lạc Uyên nhìn bộ dạng của thiếu chủ này cũng khá ổn, người rất đẹp. Và lại cô cũng đồng cảm với bi kịch tình yêu của anh ta nên mới bình tâm trở lại, không kìm nén được cảm xúc liền hỏi.

“Thiếu Vương gia, vậy... vậy tôi đang ở đâu?”

Điều Lạc Uyên muốn biết nhất bây giờ chính là mình đang ở chỗ nào. Liệu có cơ hội trở lại bên Lý Đại Lộ, Thượng Quan Lưu Vân và xã hội hiện đại không.

“Bây giờ cô đang ở trong thế giới của chúng tôi”, thiếu chủ nói.

“Thế giới của các anh, là thế giới của người chết, hay là thế giới của người sống?”

“Đều không phải. Bây giờ cô đang bị rơi vào hồi ức, vào thế giới ảo của tôi. Cô đã vào đây thì xem như tôi và cô có duyên”. Thiếu chủ nhìn khuôn mặt cô trong gương đang đỏ dần lên. Bởi cô đang thầm nghĩ trong lòng, thì ra bao nhiêu chuyện đều do anh chàng này gây ra, rốt cuộc là vì cái gì?

Trong lòng cô thầm oán hận vị thiếu chủ kia, nhưng lại không dám nói ra. Còn thiếu chủ hình như đã nhìn thấu suy nghĩ của cô nên chỉ mỉm cười.

“Lần đầu tiên cô nhìn thấy ma trong bể bơi, cô có biết vì sao con ma đó không lôi cô xuống đáy bể, để cô chết thay không?”, vị thiếu chủ biết rõ chuyện của cô như trong lòng bàn tay.

“Vì sao, lẽ nào là anh?”, Lạc Uyên quay lại.

“Đúng vậy, là tôi đã cứu cô. Bắt đầu từ lúc đó, tôi cũng cứu cô thêm mấy lần nữa. Mỗi lần xảy ra chuyện nguy hiểm, tôi đều dùng cách lấy cánh cửa xanh nhắc nhở cô. Bởi nơi đó là thế giới của cô nên tôi không thể hiện thân. Vì thế cô chỉ có thể nhìn thấy thứ tôi yêu quý nhất – đôi giày thêu hoa này”, thiếu chủ nhẹ nhàng chạm vào đôi giày kia.

Lạc Uyên không hiểu hỏi lại: “Vì sao anh lại cứu tôi?”.

“Vì cô là người đánh bại cánh cửa xanh”, thiếu chủ nói từng câu từng chữ.

Lúc Lý Đại Lộ tỉnh lại lập tức phát hiện thấy mình đang ở trong một căn phòng nhỏ. Trên bàn có bày mấy cốc trà xanh, còn cả một bó hoa nhỏ màu

tím trong lọ.

Anh nhớ đến Lạc Uyển thì ngồi bật dậy, đang định bước ra ngoài tìm Lạc Uyển.

Bất chợt một hồi chuông vang lên, cùng tà váy đung đưa và một làn hương thoang thoảng bay đến. Mùi hương đó dịu nhẹ nhưng khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu. Hình như có người đang đến.

Lý Đại Lộ định thần lại nhìn thì đó là một cô gái trông rất thanh tú, đeo mạng che mặt bằng lụa trắng, tay bê một chiếc cốc bạc.

Nhận thấy Lý Đại Lộ đang nhìn mình, cô chỉ cười nhạt rồi nói: “Người mất trời, sao anh lại đến chỗ này? Anh không biết vừa rồi rất nguy hiểm sao? Nếu không phải là tôi ngăn lại thì anh đã rơi vào địa ngục trần gian rồi”.

Lý Đại Lộ tuy không biết cô gái này là ai, nhưng nhìn phong thái như thần tiên, mà còn biết cả thân phận người mất trời của mình. Cho nên từ đáy lòng cho cô là thần tiên tử tử, vì vậy không kìm nén được lòng mình mà chỉ lắp ba lắp bắp nói không nên lời

“Đa tạ cô đã cứu tôi. Xin hỏi cô còn nhìn thấy cô gái nào khác nữa không? Dáng người, nói thế nào nhỉ, bình thường như bao cô gái khác. Có điều mắt to, rất có thần, cũng ngã từ trên miệng giếng xuống, cô có nhìn thấy không?”

Cô gái đó ngẩng đầu lên, suy nghĩ rất lâu, đột nhiên thở dài nói: “Cô ấy đang chạy đến chỗ tôi đây, lát nữa anh có thể gặp được cô ấy, không cần lo lắng đâu”.

Lý Đại Lộ uống một ngụm nước, rồi giống như nghĩ ra điều gì hỏi một câu: “Xin hỏi quý tính đại danh?”.

“Cánh cửa xanh”.

Ngụm nước trong cổ Lý Đại Lộ bị sặc lên mũi, rất lâu sau mới trấn tĩnh trở lại.

Cô gái thanh tú thoát tục kia nhìn vào mắt Lý Đại Lộ nói rõ từng câu từng chữ: “Tôi tên là Cánh Cửa Xanh”.

Lạc Uyển và thiếu chủ vội lên đường đi tìm cánh cửa xanh. Cô hồn hà hồn hèn chạy theo sau thiếu chủ, nhưng vẫn không quên hỏi.

“Cái gì, cánh cửa xanh. Từ trước tới nay tôi luôn nghe thấy anh bảo tôi tìm cánh cửa xanh, rốt cuộc cánh cửa xanh là cái gì?” Lạc Uyển nhìn thiếu chủ trước mặt liền hỏi.

“Cánh Cửa Xanh là tên của một người”.

Lạc Uyển nghe thấy câu nói này thì lao người về trước, suýt ngã lăn xuống đất.

“Cô làm gì mà kinh ngạc như vậy, lẽ nào không thể có người tên là Cánh Cửa Xanh. Tên gọi chẳng qua cũng chỉ là một biệt hiệu thôi mà!”, thiếu chủ ngoảnh lại mỉm cười.

“Nhưng...”, Lạc Uyển không sao chấp nhận được.

“Cánh Cửa Xanh không phải là người bình thường. Cô ấy là người có khả năng tâm linh rất lớn. Linh hồn bị Cánh Cửa Xanh vây hãm sẽ mãi mãi không được siêu sinh, hơn nữa còn vĩnh viễn bị giữ đằng sau Cánh Cửa Xanh, không được tự do.”

Lạc Uyển nhìn sắc mặt thiếu chủ ngày càng thê lương thì trong lòng cơ hồ đã hiểu ra điều gì đó.

“Linh hồn của Thù Nhi đã bị giữ trong ánh cửa xanh, không có tự do, không được động đậy. Ta và cô ấy tuy đã chết nhưng linh hồn cũng không gặp được nhau. Ta không nỡ bỏ cô ấy mà đi nên bao năm nay đã khổ sở đi tìm người có thể đánh bại Cánh Cửa Xanh, may mà ta gặp được cô”, ánh mắt thiếu chủ sáng bừng nhìn cô như vị cứu tinh.

“Tôi có đức hạnh và tài năng gì mà có thể đánh bại Cánh Cửa Xanh. Tôi không phải là người mất trời, còn năng lực đuổi ma phá bùa thì hoàn toàn không có, anh bảo tôi phải làm thế nào? Bây giờ anh có thể đưa tôi đi ra không?”, Lạc Uyển chân thành nói với vị thiếu chủ kia.

Thiếu chủ thở dài, rồi nói: “Tôi cũng không có cách, người bị Cánh Cửa Xanh lựa chọn, hầu hết đều không thể trốn thoát. Cô không may lại bị Cánh Cửa Xanh chọn trúng”.

Lạc Uyển nghe đến đây thì gần như phát điên: “Ông trời ơi! Rốt cuộc con đã làm gì sai, vì sao nhất định chỉ có con mới hủy diệt được Cánh Cửa Xanh? Con đã phạm lỗi gì? Vì sao lại chọn con chứ?”.

Thiếu chủ nói một lí do khiến cô thật khó chấp nhận được: “Giọng của cô và Thù Nhi giống hệt nhau”.

“Giọng nói?”, Lạc Uyển nghi hoặc nhìn thiếu chủ, “Chỉ vì giọng nói của tôi và cô ấy giống hệt nhau nên tôi phải chịu tội này?”.

“Cánh Cửa Xanh là một người mù nên việc trấn giữ đều dựa vào giọng nói của linh hồn đó. Nếu cô có thể thoát thân khỏi Cánh Cửa Xanh thì pháp lực của Cánh Cửa Xanh sẽ bị phá. Cô ta làm tưởng rằng Thù Nhi đã trốn thoát ra ngoài.”

Lạc Uyển lắc đầu nói: “Tôi không làm chuyện đó đâu, nếu tôi không thoát được thì làm thế nào?”.

“Cô cho rằng, bây giờ cô có thể từ chối sao? Cánh Cửa Xanh bây giờ đang thu lưới, một khi đã bắt được thì cô sẽ vĩnh viễn ở lại chỗ này, không thể trở lại thế giới hiện thực được nữa! Linh hồn cô cũng sẽ mãi mãi bị trấn giữ, không thể siêu sinh. Bây giờ không còn là chuyện cô đi cứu Thù Nhi nữa, mà quan trọng hơn là cô phải cứu chính cô.”

Gương mặt Lạc Uyển biến sắc, cảm giác vĩnh viễn sống trong ảo giác thật không dễ chịu. Đã thế còn là ảo giác của người khác, của một người chết thì

càng khó chịu hơn nhiều.

Thiếu chủ hạ quyết tâm, nói ra một câu: “Cô không còn nhiều thời gian nữa. Nếu không chống lại được Cánh Cửa Xanh, thể xác cô sẽ chết, linh hồn cô bị trấn giữ mãi mãi”.

Lạc Uyên lập tức rảo bước, vừa đi vừa nói: “Đã vậy, anh còn nói nhiều thế với tôi làm gì, bây giờ chúng ta đi phá thôi!”.

Lạc Uyên đột nhiên nghĩ ra điều gì đó liền quay đầu nói với thiếu chủ: “Vì sao Cánh Cửa Xanh có thể trấn giữ linh hồn của Thù Nhi?”.

Thiếu chủ im lặng hồi lâu, mãi mới nói: “Vì Thù Nhi đã phạm luật trời. Anh em chúng tôi yêu nhau, không được trời đất dung tha. Cuối cùng tôi biết rõ sự thật nhưng cũng chẳng thể làm được gì nữa. Còn Thù Nhi cho đến khi chết vẫn không quên tình yêu sâu đậm với tôi, cho nên bị Cánh Cửa Xanh trấn giữ”.

Lạc Uyên không biết có nên cho thiếu chủ biết chuyện anh ta và Thù Nhi thực ra không phải hai anh em hay không. Nhưng lại thấy nếu nói ra, đối với thiếu chủ mà nói thực sự quá tàn khốc, nếu anh ta biết mình chỉ vì sự hiểu lầm mà giết người mình yêu thương nhất, thậm chí còn đền cả tính mạng thì liệu rằng chuyện này có quá đáng không?

Nhưng, tại sao lại chỉ mình cô nhìn thấy kết cục của Lý Vương gia, thiếu chủ không nhìn thấy sao? Chuyện này liệu có thể là cách giải thích tốt nhất cho việc trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường?

Lạc Uyên bất ngờ quay đầu lại nói: “Nói như vậy, Cánh Cửa Xanh là một người bảo vệ chính nghĩa?”.

“Ồ phương diện nào đó mà nói thì việc đó là đúng.”

Lý Đại Lộ nhảy từ trên giường xuống chăm chú nhìn Cánh Cửa Xanh trước mắt này. Dù quan sát thế nào đi chăng nữa cũng không hề giống cánh cửa xanh hung ác đang truy sát Lạc Uyên kia.

“Tôi cho rằng Cánh Cửa Xanh là một cái cửa”, Lý Đại Lộ nhìn cô gái trước mắt kia nói.

“Cánh Cửa Xanh chẳng qua chỉ là một biệt hiệu, có thể dùng để đại diện cho bất cứ vật gì. Tại sao nhất định phải là cái cửa?”, Cánh Cửa Xanh thản nhiên nói.

“Vì sao cô lại truy sát Lạc Uyên?”, Lý Đại Lộ phần nộ.

“Giọng của cô ta giống hệt một ma nữ phạm luật trời mà tôi trấn giữ. Chỉ cần cô ta thoát khỏi tay tôi thì bùa trấn giữ của tôi sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Đến lúc đó trời đất sẽ đại loạn, tất cả ác quỷ bị trấn giữ sẽ ràn ra, nhân gian sẽ biến thành địa ngục.”

“Nhưng Lạc Uyên là người vô tội. Cô nói là bảo vệ luật của trời đất, trấn giữ ác quỷ tám phương, nhưng cô giết người vô số, tất cả đều trở nên không

có ý nghĩa nữa.”

Cánh Cửa Xanh dừng một lát rồi nói: “Luôn có người vì bùa nhốt ma mà hi sinh, tôi là một trong số đó. Bao năm nay tôi trông giữ bùa nhốt ma đến mức cạn kiệt nguyên thần, cũng không chống đỡ được lâu nữa. Nếu anh biết hậu quả khi bùa nhốt ma này bị phá hỏng là thế nào thì sẽ không chỉ trích tôi đã giết tràn lan”.

“Lạc Uyên và ma nữ cô trấn giữ không phải là cùng một người, lẽ nào cô không biết nhìn sao? Lại cứ phải nghe giọng nói để phân biệt”, Lý Đại Lộ đột nhiên thấy nực cười. Hóa ra chỉ vì một lý do đơn giản như vậy mà ép mình đến bước này.

“Người mất trời, lẽ nào anh không nhận ra, tôi cũng là người mất trời sao? Còn bùa nhốt ma cũng là do người mất trời tạo ra, nó là vật chỉ nghe giọng nói để bắt linh hồn.”

Lý Đại Lộ không nói gì nữa. Bởi anh biết rõ, người mất trời trên thực tế là người mù nên vật có linh tính mà người mất trời tạo ra cũng là vật mù.

Một người mù nên phải nghe giọng nói để nhận người. Một người mù mới có chuyện bị giết nhầm. Nhưng điều đáng sợ nhất là biết rõ giết nhầm nhưng không thể sửa đổi được.

Trên khuôn mặt của Cánh Cửa Xanh không hề vương một chút bi thương nào, nhưng Lý Đại Lộ lại cảm thấy vô cùng chua xót.

Cánh Cửa Xanh đờ ra một lát rồi nói: “Có người đến”.

Cánh cửa căn phòng gỗ nhỏ bị đẩy ra, Lý Đại Lộ nhảy dựng lên. Bởi anh nhìn thấy một người mà không hề dám nghĩ tới, sao lại là Thượng Quan Lưu Vân? Hình như anh ta bị ngã rất đau, vừa đẩy cửa vào vừa nói: “Lý Đại Lộ, anh ở đâu, tôi nghe thấy giọng nói của anh?”.

Hai người gặp lại nhau, tuy mới xa nhau có mười mấy phút nhưng lại tựa như cả một đời vậy.

Thượng Quan Lưu Vân nói: “Tôi biết là anh không thể chết, người như anh sao có thể chết dễ dàng như thế”.

“Anh mới thật không tòi”.

Trong lòng Lý Đại Lộ và Thượng Quan Lưu Vân đều trào lên cảm giác âm áp. Bây giờ có bạn cùng kề vai chiến đấu, cơ hội thắng sẽ lớn hơn rất nhiều.

Cánh Cửa Xanh có thể cảm nhận được tình cảm của mấy người đã thay đổi. Cô đứng một lát rồi nói: “Không có tác dụng gì đâu, chỉ dựa vào hai người các anh thì không thể đánh được tôi”.

“Ai nói chỉ có hai người họ, còn có chúng tôi”, Lạc Uyên sải bước đi vào căn phòng nhỏ, theo sau là thiếu chủ. Lý Đại Lộ và Thượng Quan Lưu Vân đều vui mừng chạy đến, ba người đứng cùng với nhau.

Cánh Cửa Xanh cũng chỉ khẽ lắc đầu: “Tôi không lừa anh đâu, người mắt trời. Tốt nhất anh nên dẫn người bạn kia của anh rời khỏi đây và để cô gái này lại cho tôi. Thực lực của mọi người còn lâu mới bằng tôi. Ngay cả tôi, các anh cũng không đánh lại chứ đừng nói gì đến chuyện phá mở bùa nhốt ma”.

“Cho dù đánh được hay không, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ mặc bạn tôi”, Lý Đại Lộ đứng ra.

Lạc Uyển đột nhiên bước đến, quyết định nói ra sự thật.

“Cánh Cửa Xanh, Cánh Cửa Xanh tử tử thực ra chị đã trấn giữ nhầm người. Thù Nhi không hề phạm luật trời, cô ấy không yêu anh trai mình. Thiếu chủ và cô ấy không có bất cứ quan hệ gì. Em gái thật sự của thiếu chủ đã bị giết từ lâu rồi, chị chẳng qua là tin lời một phía của Lý Vương gia mà bị lợi dụng thôi.”

Giương mặt Cánh Cửa Xanh biến sắc, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường: “Tôi trấn giữ bao nhiêu ác quỷ như vậy, giữ nhầm một hai linh hồn thì có sao? Còn loại ma nhỏ vô dụng kia thì giữ hay không cũng có gì khác biệt, đều chỉ như một số vật vô dụng mà thôi”.

“Không, vật vô dụng trong mắt cô có lẽ chính là bảo bối yêu quý trong lòng người khác”, thiếu chủ đã biết sự thật này. Dường như mọi chuyện đã nằm trong dự đoán nên không có bất cứ kích động nào, hoặc anh ấy đã biết chân tướng sự việc này từ lâu, hoặc đã từng đến cầu xin Cánh Cửa Xanh trả Thù Nhi nhưng lại nhận được sự từ chối lạnh lùng này.

“Lúc Thù Nhi còn sống trên thế gian, chưa bao giờ làm hại ai. Thì dù cô ấy có phải chết cũng không nên bị trấn giữ dưới bùa nhốt ma như vậy. Cô ấy vô dụng nhưng cũng vô hại, có lí do sinh tồn của mình giữa trời đất này. Cô không thể vì mình nắm giữ quyền sát ác quỷ trong thiên hạ mà đối xử như vậy với các con ma nhỏ”, thiếu chủ vô cùng kích động mà hoàn toàn quên mất trước mặt Cánh Cửa Xanh, anh cũng như một con kiến, chỉ cần gạt nhẹ một cái thì đã tan tành mây khói.

Biểu hiện của Cánh Cửa Xanh hình như có chút rộng rãi, nhưng rất nhanh lại nói: “Chẳng có tác dụng gì đâu. Coi như tôi đã sai, nhưng cũng không thể sửa được nữa. Lẽ nào mọi người có khả năng mở bùa nhốt ma sao?”.

“Mở được phải mở, không mở được cũng phải mở. Nếu không thoát thân khỏi tay cô, không chỉ Thù Nhi, mà ngay cả Lạc Uyển cũng đều bị trấn giữ, chúng tôi nhất định phải sống để ra khỏi đây”, Lý Đại Lộ đứng ra nói.

Cánh Cửa Xanh bất ngờ nói: “Được, tôi đã mất hứng giết người. Nếu anh thật sự muốn thoát thân dưới tay Cánh Cửa Xanh thì chỉ có một cách, anh phải trở thành Cánh Cửa Xanh”.

Mọi người đều giật mình hoảng hốt: “Cái gì?”.

Cánh Cửa Xanh cầm chiếc lắc tay màu trắng bạc trong tay đưa đến trước mặt Lý Đại Lộ: “Anh kế thừa bùa nhốt ma nhé! Từ đây anh thay tôi trấn giữ trông coi tất cả ác quỷ của hai thế giới âm dương, thiên địa tám phương”.

Lý Đại Lộ không bận tâm đến việc cầm lấy lắc tay: “Làm Cánh Cửa Xanh thì có gì nghiêm trọng, không phải chỉ là trông coi bùa nhốt ma sao?”.

Cô gái tựa như thần tiên kia lại thu lắc tay lại, rồi nói: “Anh cho rằng thoải mái lắm phải không? Từ đây anh phải sống cuộc sống nguy hiểm nhất trên thế gian. Anh sẽ phải chịu đựng sự báo thù của ác quỷ, phải dùng tất cả sức lực tâm linh để trấn giữ những ác quỷ cực ác kia, phải bắt giữ những con ma phạm luật trời. Anh chính là quân cờ quan trọng nhất bảo vệ sự cân bằng của thế giới tâm linh giữa trời và đất. Nếu anh có chút sơ suất thì sẽ phạm phải sai lầm lớn. Nếu bùa nhốt ma bị phá thì tất cả người thân và người anh yêu trên dương gian đều sẽ bị giết sạch. Còn anh cũng không thể yêu và ở bên cạnh người mình yêu, vì anh sẽ làm họ phải liên lụy mà chết, bây giờ anh còn sẵn lòng không?”.

Cô gái mang ánh mắt mơ màng nói: “Bây giờ anh còn muốn làm Cánh Cửa Xanh nữa không, còn muốn kế thừa bùa nhốt ma không?”.

Lạc Uyên kéo Lý Đại Lộ về phía sau, rồi nói: “Đây là nghề ma quỷ, ai muốn làm chuyện nguy hiểm như vậy chứ?”. Lạc Uyên kéo Lý Đại Lộ nói to: “Không”.

Ánh mắt của cô gái kia khẽ chuyển động rồi một luồng sức mạnh cực lớn bóp chặt cổ Lạc Uyên: “Tôi có thể vì bùa nhốt ma mà đem tinh thần và sức lực cả đời để trông giữ chỗ này, cũng có thể vì bảo vệ bùa nhốt ma mà giết chết cô, để cô không trở thành cái họa phá hỏng bùa nhốt ma”.

Lạc Uyên lập tức không nói được nữa, chân cô từ từ rời khỏi mặt đất, nhưng ánh mắt vẫn ra hiệu cho Lý Đại Lộ “đừng tiếp nhận lắc tay kia”. Vì cô biết, chỉ cần tiếp nhận lắc tay thì từ đây, cô và Lý Đại Lộ chỉ có thể trở thành người qua đường, không thể tương phùng được nữa.

Mọi người muốn chạy đến cứu Lạc Uyên, nhưng lại phát hiện không thể nhúc nhích được. Bây giờ mới biết lời của cô gái kia là thật, sức mạnh của họ hoàn toàn nhỏ bé khi đứng trước mặt cô ta.

Sắc mặt của Lạc Uyên chột tím tái, xem ra sắp không chống đỡ được nữa, Lý Đại Lộ đột nhiên nói to: “Tôi bằng lòng, tôi bằng lòng, cô mau thả cô ấy ra”.

Ánh mắt cô gái kia liền thả lỏng, Lạc Uyên lập tức rơi xuống đất, thờ hồn hển. Lý Đại Lộ lập tức chạy đến đỡ cô, nhưng ngay sau đó mặt anh đã phải nhận một cú tát như trời giáng.

“Vì sao anh phải nhận lời cô ta? Vì sao phải kế thừa thứ ma quỷ kia?”, Lạc Uyên ngẩng đầu, mặt đầm đìa nước mắt.

Lý Đại Lộ im lặng không nói, Lạc Uyển vừa đánh vừa hỏi: “Vì sao? Phải chết thì cùng chết, vì sao anh muốn lựa chọn việc rời xa em, anh là kẻ phản bội, là tên nhát gan”.

Thượng Quan Lưu Vân tiến lên kéo Lạc Uyển ra. Cô liền quay người ngã vào lòng Thượng Quan Lưu Vân, đau khổ khóc lóc.

Lý Đại Lộ đứng bên cạnh không thể giải thích, cũng không biết nói thế nào, nhưng trong lòng lại thầm nói: “Xin lỗi, thà cùng chết còn hơn sống mà quên nhau”.

Lắc tay kia từ từ bay vào tay Lý Đại Lộ. Tấm mạng che mặt của cô gái thanh tú kia cũng bất ngờ bay mất, lộ ra một khuôn mặt già nua.

Bà ta nói: “Năm đó ta cũng vì cứu người yêu mà đến đây tự nguyện làm người kế thừa bùa nhốt ma, bây giờ ta muốn rời đi. Người mất trời, giờ ta sẽ đem toàn bộ sức mạnh tâm linh chuyển cho anh, sau khi anh làm Cánh Cửa Xanh sẽ đồng thời sở hữu một sức mạnh rất lớn. Nhưng nếu anh muốn mở bùa nhốt ma, cứu con ma nhỏ có giọng nói giống của người yêu anh ra thì sức mạnh của anh vẫn chưa đủ, trừ phi anh lấy mạng đổi mạng, như vậy cô ta mới có thể thoát thân”.

Lạc Uyển đột nhiên nghĩ đến ông già Thiện Thanh từng nói. Muốn cứu người ra khỏi cánh cửa xanh thì nhất định bản thân mình sẽ bị rơi vào địa ngục trần gian, nhưng không ngờ ngày đó đến nhanh như vậy.

Bất chợt cô gái kia biến thành một đường sáng trắng rồi bay vào không trung, biến mất.

Lý Đại Lộ cầm lấy lắc tay, bất ngờ gọi to: “Mở khóa”.

Lắc tay kia phát ra một vầng sáng trắng, Lạc Uyển chạy đến kéo tay Lý Đại Lộ nói: “Anh muốn làm gì?”.

“Không làm gì, cứu con ma nhỏ kia ra.”

“Anh không nghe thấy cô ta nói, sức mạnh của anh chưa đủ sao?”

“Không thử sao biết có đủ mạnh hay không?”

“Không thể, anh không thể mở bùa nhốt ma.”

Lý Đại Lộ đẩy mạnh Lạc Uyển sang một bên, nói với Thượng Quan Lưu Vân: “Giữ lấy bà cô điên này, nếu không mở bùa, anh muốn cô ấy chết hả?”.

Thượng Quan Lưu Vân ngẩn ra một lúc sau mới phản ứng trở lại, liền đưa tay giữ Lạc Uyển. Cô vừa cắn vừa đá Thượng Quan Lưu Vân, nhưng chẳng có cách nào khác.

Ánh sáng trắng trên lắc tay càng lúc càng rộng. Tất cả mọi người đều không sao mở được mắt, bất ngờ chỉ thấy trong vầng sáng trắng đó dần dần hiện ra một bức tranh hình bát quái. Bức tranh đó không ngừng chuyển động, và đằng sau bức tranh đó giam giữ không biết bao nhiêu linh hồn đã phạm luật trời.

Bức tranh đó càng lúc càng lớn. Lý Đại Lộ sắp không giữ nổi tay nữa, nhưng nếu không mở cửa cứu Thù Nhi ra thì Lạc Uyên sẽ bị cánh cửa hút vào. Cuối cùng bức tranh bát quái đó đã không xoay nữa, giữa hai màu đen trắng hình như có một cái khe. Thiếu chủ chẳng hề do dự liền chui vào trong. Lạc Uyên và Thượng Quan Lưu Vân bị cảnh này làm cho bất động. Hình như cũng không có gì nguy hiểm, bức tranh này nhìn có vẻ rất yên bình.

Bên trong mau chóng vọng ra giọng nói của thiếu chủ: “Mau giúp một tay, tôi đã tìm thấy Thù Nhi”.

Lạc Uyên vui mừng chạy đến bên cửa, gào lên: “Chúng tôi ở đây!”. Bất ngờ một sức mạnh cực lớn hút cả người cô vào trong Thượng Quan Lưu Vân hốt hoảng ra sức kéo cô. Còn sức mạnh vô hình dường như chỉ có mình Lạc Uyên mới cảm nhận được. Thượng Quan Lưu Vân và Lý Đại Lộ hoàn toàn không phải là đối thủ của sức mạnh to lớn này.

Lý Đại Lộ thầm nghĩ có chuyện không hay rồi. Bùa nhốt ma đã nghe thấy giọng nói của Lạc Uyên, cho đó là Thù Nhi, nhất định sẽ lôi cô vào trấn giữ.

Lý Đại Lộ chạy đến nắm tay kia của Lạc Uyên, nhưng gương mặt cô càng lúc càng đau khổ. Nếu cứ tiếp tục thế này thì cô sẽ bị xé thành hai mảnh. Lý Đại Lộ thấy tình hình không tốt định đẩy Lạc Uyên đến khe giữa hai đường đen trắng, những mong cắt đứt luồng sức mạnh kia.

Nhưng đứng vào đó, có một sức mạnh cực lớn tấn công đến, quật vào ngực Lý Đại Lộ. Một dòng máu phun ra từ miệng, hình như máu đó khiến luồng sức mạnh kia yếu đi một chút.

Đây là máu của người mất trời, là máu của người tạo ra bùa nhốt ma. Bùa nhốt ma vốn là vật có trí thông minh, nó lập tức lùi lại phía sau, không dám tấn công mãnh liệt như thế nữa.

Lạc Uyên càng lúc càng đau đớn. Cô đã bị kéo vào giữa khe. Lý Đại Lộ không có cách nào ngăn được nữa, chỉ giương mắt nhìn cái khe kia sắp từ từ đóng lại. Nếu hai người đàn ông này không buông tay thì nhất định Lạc Uyên sẽ bị áp chết tươi ngay trước mặt họ. Nhưng nếu buông tay, Lạc Uyên sẽ rơi vào bùa nhốt ma, cũng không ra được nữa.

Lạc Uyên bị kẹp đến mức khóe mắt, miệng bắt đầu chảy máu, cánh tay cũng dần thả lỏng. Lý Đại Lộ thấy tình hình thế không hay, đột nhiên nghĩ đến giấc mơ mình từng mơ.

Anh vì cứu một cô gái mà phát hiện ra sức mạnh của một thứ trên trán anh, theo đó cô gái được cứu.

Lời của ông già Thiện Thanh vang vọng bên tai: “Làm theo cảm giác của mình, người mất trời có bản năng”.

Lý Đại Lộ buông tay Lạc Uyên ra, vội nhặt chiếc gậy gỗ có đầu nhọn dưới đất, rạch lên trán mình. Vết rạch khá sâu, máu tươi tí tách nhỏ xuống, nhưng

hình như có thứ gì đó màu vàng rơi xuống theo. Lý Đại Lộ liền hứng lấy, cũng chẳng kịp nhìn kỹ, thẳng tay ném vào miệng khe. Cùng lúc đó, một vật màu xanh bay đến miệng khe, chống cửa khe lại. Luồng sức mạnh sau lưng Lạc Uyên đã biến mất. Thượng Quan Lưu Vân lấy hết sức kéo Lạc Uyên ra. Cô ấy vừa ngã xuống nền đất, miệng liền thổ máu tươi. Thượng Quan Lưu Vân gấp gáp lao đến đỡ cô, nhìn sợi dây đỏ trên hai tay cô đã đứt hết, nhưng cô vẫn có thể mở mắt, có lẽ là không sao.

Lạc Uyên từ từ ngồi dậy, chỉ thấy một đồng hồ độn trên mặt đất. Sau khi cái khe kia đóng lại, bức hình bát quái cũng biến mất thu trở lại chiếc lắc tay. Bên ngoài Lý Đại Lộ đang nằm sấp trên nền đất, Lạc Uyên bò đến ôm Lý Đại Lộ vào lòng. Nhìn thấy đầu tóc mặt mũi anh vương đầy máu. Lạc Uyên để tay vào mũi anh ấy, may mà vẫn còn thở, cô và Thượng Quan Lưu Vân giúp anh ấy cầm máu trên trán, rồi ngồi thở dốc trên nền đất.

Lúc này Lạc Uyên mới ý thức được rằng mình đã sống lại. Đúng rồi, vừa nãy trong lúc quan trọng nhất, hình như có vật gì đó màu xanh đã giúp cô chống lại sức mạnh của cánh cửa xanh, không biết là cái gì.

Cô tìm kiếm vật màu xanh mà trong mơ hồ cô nhìn thấy kia thì chỉ thấy một con bướm xanh đang đậu trên bông hoa nhài. Lẽ nào vừa rồi là con bướm xanh này đã giúp cô? Chợt thấy thiếu chủ nguyên khí đã bị tổn thương nặng, sắp hồn bay phách lạc, cố gắng nói trong chút hơi tàn: “Nhanh, đây chính là linh hồn của thù Nhi. Cô mau đem cô ấy để bên miệng giếng. Đó là nơi cô ấy đã chết, chỉ ở đó cô ấy mới có thể được siêu thoát. Cô ấy bị Cánh Cửa Xanh giữ nhiều năm như thế, cũng sắp hồn bay phách lạc rồi, muộn thì không kịp nữa”.

Vừa nghe thấy những lời này, Lạc Uyên lập tức cầm con bướm nhỏ kia. Thượng Quan Lưu Vân đỡ Lý Đại Lộ đã bị trọng thương, cả ba người cùng chạy về phía cái giếng. Trên đường đi, Lạc Uyên vẫn âm thầm cầu khẩn trời đất để Thù Nhi được siêu thoát. Trải qua bao nguy nan như thế, nhất định Thù Nhi sẽ không buông xuôi.

Càng lúc con bướm xanh xinh đẹp kia càng giống giọt nước dần trở nên trong suốt dưới ánh trăng. Lạc Uyên nhanh chân hơn chạy về phía miệng giếng.

Con bướm xanh lúc này đã giống như bong bóng xà phòng được thổi đến mức to nhất. Toàn thân đều hiện lên vàng sáng đẹp vô cùng, nhưng có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Gần đến giếng, Lạc Uyên lại càng chạy nhanh hơn, nhưng bất ngờ lại bị ngã nhào xuống đất vì giẫm vào đám cỏ trơn ướt. Và cũng trong khoảnh khắc này yếu đuối đang ở trong lòng bàn tay kia cũng biến mất.

Lạc Uyên ngồi bật dậy, cố gắng tìm kiếm xung quanh. Không thể nào, sắp

đến giếng rồi, chỉ cần thêm mấy bước nữa thôi thì có thể đem Thù Nhi trở lại đáy giếng rồi.

Cô điên cuồng bới từng cọng cỏ để tìm kiếm linh hồn của Thù Nhi, nhưng chẳng tài nào tìm thấy được.

Thượng Quan Lưu Vân đỡ Lý Đại Lộ ở phía sau cũng kịp chạy đến. Khi nhìn thấy cảnh tượng này liền biết là không kịp, trong lòng cũng vô cùng đau đớn, chân nhũn ra. Anh cùng Lý Đại Lộ ngã bịch trên cỏ.

Thiếu chủ cũng gắng gượng đuổi theo. Khi biết không thành công thì trong lòng không vui cũng chẳng buồn. Cố chấp đợi chờ bao nhiêu năm nay, anh cũng đã quen với sự an bài của số mệnh.

Nhưng Lạc Uyển lại không chấp nhận được, cô nằm rạp trên miệng giếng lấy hết sức gọi: “Thù Nhi, cô ra đi, cô ra đi. Cô phải biết người làm hại cô cũng là người yêu cô nhất, kiếp sau cô có thể hạnh phúc cùng anh ấy”.

Âm thanh đó vang vọng trong giếng nước, thê lương vô cùng.

Thượng Quan Lưu Vân bước tới kéo Lạc Uyển đang mất bình tĩnh gào thét nơi miệng giếng, Hai người trong lúc giằng co đã trượt chân ngã xuống nền đất. Lạc Uyển im lặng ngồi đó, nét mặt đau thương, hỏi đi hỏi lại: “Vì sao? Vì sao? Chúng ta đã làm bao nhiêu chuyện như vậy mà vẫn không có kết quả tốt?”.

Lạc Uyển mặt đầm đìa nước mắt, bất ngờ nhìn thấy cơ thể của thiếu chủ đang dần trở nên trong suốt. Vừa rồi vì muốn nhìn thấy Thù Nhi siêu thoát nên thiếu chủ mới kiên cường gắng gượng. Bây giờ thấy hi vọng vỡ tan, sức mạnh của thiếu chủ cũng đã từ từ biến mất, chẳng bao lâu nữa sẽ tan thành mây khói.

Giây phút này Lạc Uyển thực sự cảm nhận được sự bất lực của con người. Giương mắt nhìn đôi tình nhân yêu nhau mà chẳng thể tỏ rõ cùng nhau, vĩnh viễn mang theo mối di hận hiểu lầm mà biến mất. Ngoài việc rơi nước mắt thì chẳng còn cách nào khác nữa rồi.

Đúng lúc đó, đột nhiên có một con bướm màu xanh đậu lên vai thiếu chủ, phát ra vàng sáng mê hoặc lòng người. Lạc Uyển vừa vui mừng vừa kinh ngạc quay đầu nhìn, lại thấy vô số những con bướm xanh đang lao ra từ trong miệng giếng. từng con từng con bay lượn dưới ánh trăng, từ từ kết lại thành một bóng người. “Người” k hiện rõ, một cô gái nhẹ nhàng bay lượn, cơ thể trong suốt đến mức ánh trăng có thể xuyên thấu. Làn da như được mạ một lớp bạc, mặt mày thanh tú, hiền từ, ánh mắt dịu dàng, một sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Ở ẩn đường có một nốt ruồi son. Cô lơ lửng trong không trung, chăm chú nhìn cơ thể đang từ từ trở nên trong suốt của thiếu chủ.

Lạc Uyển vui mừng, gào lên: “Thù Nhi, Thù Nhi, cô đừng buồn, thiếu chủ

không phải cố tình muốn giết cô, hai người đều thực sự yêu nhau”.

Thù Nhi mở lời: “Cảm ơn mọi người, cảm ơn tất cả những việc mọi người đã làm. Tôi ở dưới bùa nhốt ma bao nhiêu năm nay chưa bao giờ oán trách anh ấy. Vì tôi tin anh ấy, đến chết vẫn tin. Trong lòng tôi không có hận thù, cho nên mới thoát khỏi bùa nhốt ma, mới có thể được giải thoát”.

Thiếu chủ sững sờ nhìn cô không nói lên lời. Cô từ từ sà đến trước mặt thiếu chủ, hai người nhìn nhau không nói. Ân tình sâu trong đáy mắt kia đã nói lên tất cả, ân oán bao năm nay đều đã qua đi. Tình yêu thật sự không chỉ vượt qua mọi hiểu lầm, đau thương và thù hận mà còn kiên cường tiếp tục sinh tồn.

Thù Nhi nhẹ nhàng nói với thiếu chủ: “Chúng ta đi thôi!”.

Thiếu chủ kéo tay Thù Nhi, nói với mấy người Lạc Uyển: “Cảm ơn, mọi người nhất định cũng sẽ được hạnh phúc”.

Chỉ thấy thiếu chủ và Thù Nhi từ từ bay lên không trung tỏa ra màn phấn bạc nhẹ bay trong gió dưới ánh trăng. Bầu trời rơi đầy phấn bạc giống như tuyết. Vô số những con bướm xanh bay về phía mặt trăng, còn phía trên đàn bướm xanh là hai linh hồn hạnh phúc.

Có tiếng nói vọng đến: “Mau nhảy xuống giếng thì có thể trở lại thế giới ban đầu. Áo cánh không tồn tại được lâu nữa, mọi người mau quay về, nếu không sẽ vĩnh viễn ở lại chốn này”, là giọng nói của thiếu chủ.

Lạc Uyển cùng Thượng Quan Lưu Vân cùng đến đỡ Lý Đại Lộ, nhưng lý Đại Lộ nhất nhất đẩy hai người ra, rồi nói: “Hai người mau đi, tôi còn phải ở lại chỗ này, trông coi bùa nhốt ma”.

Lạc Uyển hoảng sợ: “Không, muốn ở chúng ta cùng ở, muốn đi chúng ta cùng đi”.

“Thượng Quan Lưu Vân, bây giờ là lúc nào mà anh còn đứng đó ngơ ngác như thế, mau đưa cô ấy muện chút nữa sẽ không kịp.”

Lạc Uyển chạy lên, nhất quyết ôm lấy Lý Đại Lộ: “Không, chúng ta đã nói rồi là sẽ không rời nhau, em không đi”.

Lý Đại Lộ cắn chặt môi, đẩy cô ra nói: “Anh hoàn toàn không thích em, em quán lấy anh làm gì?”.

Trái tim Lý Đại Lộ như bị dao cứa. Nếu cứ tiếp tục thế này thì chẳng ai thoát được. Anh lập tức bước trở lại, nhưng Lý Đại Lộ đi được mấy bước thì ngã xuống đất. Lạc Uyển và Thượng Quan Lưu Vân chạy đến. Cô cảm thấy có chuyện bất thường, đột nhiên phát hiện ánh mắt của Lý Đại Lộ không có tiêu điểm.

Lạc Uyển run rẩy hỏi: “Anh không nhìn được nữa, vì đã cứu em? Có đáng không?”.

Lý Đại Lộ vẫn muốn đẩy cô ra, nhưng Lạc Uyển lại nắm tay anh ấy rồi

đem tất cả sự phẫn nộ và bi thương cắn mạnh một cái. Một vết răng hằn sâu trên da, máu tươi cũng trào ra theo khoe miệng.

Lạc Uyên ngẩng lên, rồi nói: “Đau không? Trái tim em còn đau hơn thế. Mỗi lần anh đều tự quyết định, không kể sống chết, không hề hỏi em, anh kiêu ngạo quá đáng, ai cho anh làm như thế?”.

Lý Đại Lộ không nói gì, Thượng Quan Lưu Vân sững sờ đứng bên cạnh. Lý Đại Lộ từ từ tiến về phía trước với dáng đi vô cùng nặng nề. Mọi nỗi đau buồn trong cuộc đời này, anh đã chịu đựng quá nhiều rồi, có chịu thêm chút nữa cũng không sao.

Lạc Uyên xông lên, ôm chặt Lý Đại Lộ từ phía sau, rồi nói: “Chúng ta từng nói, chết cũng phải chết cùng nhau, anh không được nói mà không giữ lời”.

Lý Đại Lộ quay đầu lại, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, rồi nói: “Anh đã không thể mang lại hạnh phúc cho em được nữa. Điều duy nhất anh có thể làm cho em chính là làm cho cuộc sống sau này của em được hạnh phúc”.

Dưới ánh trăng, mọi ảo giác đều đang dần tiêu tan, cái giếng kia cũng đang trở nên trong suốt.

Thượng Quan Lưu Vân bước đến, nói với Lý Đại Lộ: “Nếu anh là đàn ông thì hãy sống tiếp cho tốt cùng với người mình yêu, chỉ như vậy anh mới có tư cách nói đến hạnh phúc”.

Lạc Uyên cảm động ngược nhìn Thượng Quan Lưu Vân. Anh là người thấu tình đạt lý, thật đáng quý hiếm có trên đời. Sự khoan dung và cởi mở của anh cũng khiến cô thấy rất tôn trọng anh.

Thượng Quan Lưu Vân nhìn họ một lần nữa rồi nói: “Có thể quen biết hai người, tôi thấy thật đáng giá. Chính các bạn đã dạy cho tôi sự kiên cường, lòng khoan dung, trái tim nhường nhịn, cũng là các bạn dạy tôi biết yêu. Tôi sẽ nhớ mãi, có một tình yêu thực sự là có thể vượt qua mọi khó khăn và trở ngại để sinh tồn”.

Thượng Quan Lưu Vân nhảy xuống giếng, giọng nói của anh ấy từ xa vọng lại: “Hai người nếu phải xa nhau thì đừng nên viện bất kỳ lý do nào cả, lý do duy nhất chỉ có một, chính là chưa đủ yêu nhau”.

Hai người đứng ở miệng giếng, cảm nhận được sự rung động trong lòng. Bất ngờ tiếng của Lý Đại Lộ dịu dàng vọng đến: “Đồ ngốc, em không cùng anh ấy trở về, có hối hận không? Cùng anh sống những tháng ngày như thế này, chắc sẽ khiến em phải chịu ảm ức đấy”.

“Không đâu, vì em yêu anh. Điều hạnh phúc nhất của một người con gái chính là có được tình yêu, có được một người toàn tâm toàn ý yêu mình, đây mới là hạnh phúc thật sự.”

Đôi môi Lạc Uyên khẽ khàng tìm đến bờ môi của Lý Đại Lộ. Cuối cùng

cô đã tìm thấy tình yêu đích thực của mình. Hai người ôm chặt lấy nhau giữa đất trời mênh mông vô hạn này.

Đêm đó, ánh trăng tựa như dòng nước, từ từ rửa trôi tất cả, chỉ còn lại hai người đang ôm nhau đứng trên mặt hồ lùì vào ảo cảnh.

Phân kết

Buổi lễ cắt băng khánh thành tòa nhà cao nhất thành phố đã mời Thượng Quan Lưu Vân – Chủ tịch tập đoàn Hoàn Nho đến cắt băng. Vì gia thế cùng tướng mạo tuấn tú đã khiến anh trở thành một đại gia lừng lẫy trong thành phố.

Hôm đó có rất nhiều vệ sĩ tảo đi khắp nơi tìm anh nhưng đều không tìm thấy. Cả thành phố hỗn loạn nhưng Thượng Quan Lưu Vân lại ngồi trong một chiếc xe cao cấp tại bãi đỗ xe thường thức không khí lạnh cùng rượu vang đỏ. Việc quan trọng nhất là đọc báo bởi trên báo có tin về Lý Đại Lộ và Lạc Uyển.

Tờ báo viết, hiện nay có hai người bắt ma rất tài giỏi, một nam một nữ, hễ họ ra tay là ma bỏ đi hết, hơn nữa thu phí không hề thấp.

Hớp rượu vang trong miệng Thượng Quan Lưu Vân phun ra, anh cười thâm trong bụng. Anh chàng Lý Đại Lộ kia xem ra đã hồi phục nguyên khí, lại bắt đầu thu phí cao rồi.

Anh lôi ra một tấm danh thiếp, trên đó viết: “Lưu Vân, anh chàng này, đừng bận kiếm tiền nữa, khi nào đến thiên đường của nhân gian chơi, tôi đã chuẩn bị rượu ngon đợi anh rồi đấy”.

Chữ viết rất xấu, nhìn là biết chữ của Lý Đại Lộ. Thượng Quan Lưu Vân cầm tấm danh thiếp đã xem đến cũ mòn ra rồi chậm rãi cất trở lại. Anh không dám đi, có lẽ là không muốn nhìn thấy hình bóng người con gái đó.

Đúng vào lúc này, anh nhìn thấy một chiếc xe hình như không tìm thấy chỗ đỗ đang chậm chậm tiến đến. Anh bỗng thấy khá căng thẳng, chiếc xe đó đi như đánh túy quyền, xem ra là một tay lái mới.

Khó khăn lắm chiếc xe kia mới dừng lại bên cạnh mà không va vào xe anh. Đúng là may mắn, Thượng Quan Lưu Vân thở phào một cái. Bỗng nhiên cánh cửa xe kia bị đẩy va mạnh vào xe anh.

Thượng Quan Lưu Vân thò đầu ra ngoài, còn chưa kịp to tiếng, thì đã nghe một giọng gào lên: “Xe của ai đỗ vậy? Có biết đỗ xe không, sao lại đỗ cạnh xe tôi, đúng là ra ngõ gặp gái”.

Thượng Quan Lưu Vân tức điên lên. Sao lại có người dám đòi trắng thay đen giữa thanh thiên bạch nhật thế này. Anh xuống xe, lôi người đã gào từ trong xe kia ra.

Định thần nhìn kỹ, người kia chính là Lạc Uyển. Anh giật mình, sững sờ nhìn cô.

Còn cô gái kia lại rất hung dữ nhìn lại anh: “Nhìn gì mà nhìn, chưa gặp

người đẹp bao giờ sao?”.

“Lạc Uyên!”, Thượng Quan Lưu Vân thất thần gọi tên cô gái kia.

“Lạc Uyên cái gì, anh gọi ai đấy hả? Tôi không tên như vậy, đúng rồi, tôi đến tham gia lễ cắt băng khánh thành. Nghe nói có một lão đại gia ở đây, mà cha tôi nhất định muốn gả tôi cho lão già ấy. Tôi lại không muốn lấy lão ta, vì sao phải lấy một lão già chứ?”, cô gái kia không ngừng lẩm bẩm.

“Cô chính là con gái chú Lý, vừa trở về từ Anh!”, Thượng Quan Lưu Vân trn tròn mắt. Hóa ra đây là con gái của ông chủ lớn trong giới bất động sản thành phố này mà có người đã giới thiệu cho anh kết thân, nhưng anh lại hoàn toàn không để ý.

“Anh chính là ông già – Kim cương Vương lão ngũ (1) kia?”

(1 - Kim cương Vương lão ngũ: Là chỉ người đàn ông độc thân giàu có.)

“Này, nha đầu, tôi rất già sao?”

“Nhìn có vẻ hơi già, có điều, anh làm hỏng xe của tôi rồi, đền tiền đi!”

“Ai làm hỏng của ai, nha đầu thôi, rõ ràng là cô va vào tôi trước.”

Cô gái kia vừa nói vừa bước ra ngoài bỏ chạy. Còn Thượng Quan Lưu Vân cầm tờ báo ném vào trong xe, vui vẻ đuổi theo. Ánh nắng bên ngoài thật tươi đẹp, tòa cao ốc mới khánh thành tỏa sáng rực rỡ.

Thượng Quan Lưu Vân ở phía sau nói: “Cô có thích ngắm biển không, tôi biết có một nơi rất đẹp, cô có muốn đi không?”.

Cô gái kia ngoảnh đầu lại, cười nói: “Anh mời thì tôi đi, anh sẽ tốn khoản lớn đó!”. Nói xong tung tăng quăng túi đi dưới ánh mặt trời, mái tóc mượt mà lấp lánh.

Thượng Quan Lưu Vân ở đằng sau, dường như cảm nhận được mùi vị của nước biển tươi mát, còn có cả mùi thơm thoang thoang của trái dứa.